

Johan Peters Hertelt

Gisteren is Voorbij,
Morgen is Nabij,
Vandaag Leven Wij.

Gratis download bij: <https://johanpeters.in>

Alle rechten voorbehouden.

'Johan Peters – Hertelt' is een hertelling van zijn leven.

Pagina's van dit boek kunnen elektronisch worden gereproduceerd of verzonden of met bevestiging van de auteur worden gekopieerd.

De tekst of de gebeurtenissen mogen in geen geval worden gewijzigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De standpunten in het boek zijn die van de auteur en de uitgever neemt geen verantwoordelijkheid voor de verklaringen hierin.

Johan Peters Hertelt

“Het is zo'n avontuur geweest om dit door te nemen, een geweldig mooi levensverhaal! Ik ga het zeker weer lezen...”

(Proeflezer) Vincent Paul. (Linguïst, België)

“Een serieus, maar luchtig verhaal over de reis van de auteur, van een ondeugend kind en een zoekende tiener, naar een ijverige jeugd en uiteindelijk een man met een hedendaagse missie.”

T.C. (Beta Reader, U.K.)

Laten we beginnen met wat foto's want een foto vertelt 't beter dan duizend woorden.

Johan Peters

“Reis met me mee.”

Terug in de Tijd

't leven waar ik van hou

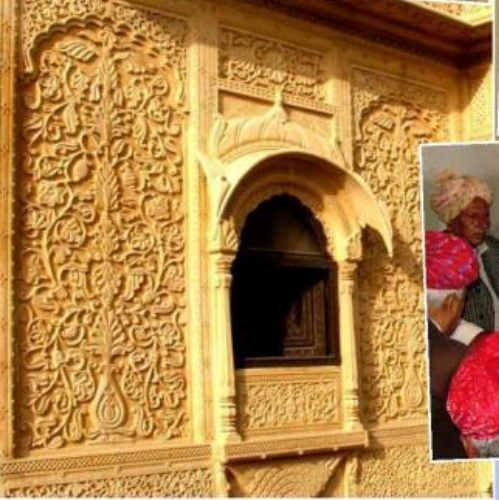

Het Kerstfeest vieren

विशेष रिपोर्ट के संदर्भ में... आरोपी पिता... जयपुर में पुलिस का आक्रामक मोर्चा... पुलिस ने आरोपी पिता को गिरफ्तार किया... आरोपी पिता को गिरफ्तार करने में पुलिस का आक्रामक मोर्चा... आरोपी पिता को गिरफ्तार करने में पुलिस का आक्रामक मोर्चा...

दो ए... चिकित्सक... नवजात शिशु की सदिग्ध मौत पर एसडीएम ने दर्ज कराई रिपोर्ट... नवजात शिशु की सदिग्ध मौत पर एसडीएम ने दर्ज कराई रिपोर्ट... नवजात शिशु की सदिग्ध मौत पर एसडीएम ने दर्ज कराई रिपोर्ट...

प्रधान के खिलाफ मामला दर्ज, जांच शुरू... प्रधान के खिलाफ मामला दर्ज, जांच शुरू... प्रधान के खिलाफ मामला दर्ज, जांच शुरू...

धरना बका... अधिकारी नहीं... धरना बका... अधिकारी नहीं... धरना बका... अधिकारी नहीं...

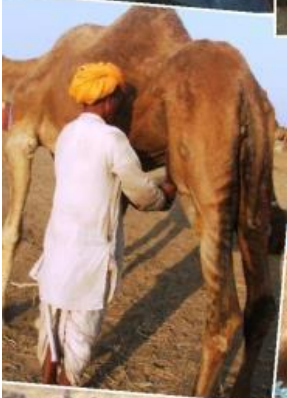
Voldoening in waar-dan-ook onderwijs geven

Mensen waar ik van hou

Architecture and friends

Architectuur en vriend

Camel Market in Pushkar

Over de 'Kardungla Pass'

Het 'Tsaatan' Volk

In dienst van God en medemens

<https://johanpeters.in>
info@johanpeters.in

'De grootste TRAGEDIE van het leven is niet de dood, maar het leven zonder doel,

De grootste UITDAGING van het leven is om te weten wat te doen:

De grootste FOUT van het leven is om voor niets bezig te zijn.

De grootste MISLUKKING van het leven is om succesvol te zijn in de verkeerde opdracht.'

Abraham Maslow (1908-1970)

'Wat waarheid is, wat eerlijk is en geen geroddel is, denk daar eens over na.'

Paulus van Tarsus

'Als we niet meer willen leren dan zijn we oud geworden.'

'Als we niet langer onze geestdrift gebruiken om een argument te winnen en te laten zien dat wij gelijk hebben, dan wordt het leven een heel mooie reis omdat we ons openstellen voor de dingen en mensen om ons heen.'

'Er is nog zoveel te leren over hetgeen we nog niet begrijpen.'

JP

"We weten helemaal niets. Al onze kennis is te vergelijken met die van schoolkinderen."

Albert Einstein

Inhoud

Foto Pagina's	pg.	4
Hoofdstuk 1: Opgroeien in Nederland	pg.	19
Hoofdstuk 2: Mijn Tiener Jaren	pg.	39
Hoofdstuk 3: Op Zoek	pg.	47
Hoofdstuk 4: Antwoorden Krijgen	pg.	55
Hoofdstuk 5: De Uitdaging om te Veranderen	pg.	63
Hoofdstuk 6: Nederland en Duitsland	pg.	73
Hoofdstuk 7: Terug naar Amsterdam	pg.	79
Hoofdstuk 8: Niet langer Vrije Jongen	Pg.	85
Hoofdstuk 9: India Roept	pg.	95
Hoofdstuk 10: Grote Veranderingen	pg.	109
Hoofdstuk 11: Oost Europa/ Maffia	pg.	115
Hoofdstuk 12: Programma's in Roemenië	pg.	125
Hoofdstuk 13: Naar Calcutta	pg.	133
Hoofdstuk 14: Er Komt Vooruitgang	pg.	141
Hoofdstuk 15: Delhi en Rajasthan	pg.	152
Hoofdstuk 16: Gebeurtenissen en Wonderen	pg.	163
Hoofdstuk 17: India - de Mensen waar ik van hou	Pg.	173
Hoofdstuk 18: Al mijn Wensen Vervuld	pg.	179
Hoofdstuk 19: Wroeging en Vergeving	pg.	187
Ter Verduidelijking	pg.	193
Hoofdstuk 20: Weet je Wie dit Geschreven heeft?	pg.	195
Hoofdstuk 21: Vragen en Antwoorden	pg.	203

Voorwoord

Hi, nu dat ik mijn levensverhaal schrijf en even aan de gebeurtenissen die ik meegemaakt terugdenk, dan voel ik me erg klein vanwege de liefde en bescherming die ik ondanks mijn trammelant ontving. Wat als grappig begon, werd een van de diepste onderzoeken van mijn hart en leven.

Ik gebruik mijn schrijversnaam en als het eruit ziet dat ik alleen werk doe ik dat om mijn geliefden te beschermen. Ik geef ook andere namen aan personen, omdat ik niemand in moeilijkheden wil brengen en ook zodat mijn huidige werk kan doorgaan.

Als mensen kunnen we elkaar graag de vinger wijzen. Daarom vond ik het verstandig om geen van de organisaties, noch de stichtingen waarmee ik heb samengewerkt bij naam te noemen. Argumenteren kan ons bezig houden en afleiden, zodat wij niet langer naar de stem van ons geweten, die iedereen toebedeeld is, gaan luisteren en ons vertelt; 'onze naaste lief te hebben als onszelf om te onderwijzen en om te zien hoe we anderen kunnen helpen die minder bedeed zijn in dit leven.'

Ik wil mijn oprechte waardering uitspreken voor mijn leraren die hun kennis doorgaven en de ongelooflijke individuen wiens leven en toewijding mij inspireerde.

Ik werd 'psychisch label' verklaard, maar ook als 'held' geprezen. Ik ben voor 'ketter' uitgemaakt, maar ook als 'heilig' verklaard. Mijn werk is 'belachelijk' genoemd, maar het is ook door sponsors geëerd als 'meest betrouwbaar en efficiënt'.

Je ziet zelf maar wat je ervan denkt.
Veel plezier,

Hoofstuk 1

Opgroeien in Holland

Tijdens de tweede wereld oorlog was het vaak erg moeilijk. Een mooie, sterke jongedame fietste meer dan honderd kilometer om te kijken of ze aardappelen en eten bij de boeren in Friesland kon vinden. Ze kwam uit een groot gezin en was er een van vijftien. De Duitse soldaten bij de controleposten gaven haar doorgang en ze keerde terug met een zware lading op haar fiets. Ze had ook wat boter gekregen dat kwam goed van pas om haar ketting te smeren. Ze dacht er ernstig over na om net zoals haar nicht non te worden en het klooster in te gaan.

Later wanneer het heel slecht werd, kon ze af en toe groenten van haar buurjongen krijgen. Hij was zeven jaar ouder dan haar en nam het kleine groentebedrijf van zijn vader over. De zakenrelatie met haar buurjongen veranderde in een liefdesverhouding. Toen de bommen vielen verloor hij een zus. "Ik wil jou ook niet verliezen, we gaan trouwen zodra de oorlog voorbij is" was hun belofte. Het verhaal van mijn lieve ouders.

Mijn vroegste jeugdherinneringen zijn erg fijn. Ik werd groot gebracht in de 'groenten en fruit'. Vader had een paard en wagen waarop zijn koopwaar werd uitgesteld.

Soms mocht ik met hem mee wanneer hij bij zijn klanten langs ging. Natuurlijk moest ik beleefd zijn, maar dat deed ik graag, omdat ik beloond werd met complimentjes, koekjes en knuffels. Mijn ouders hielden veel van ons en ik was de derde in een gezin van zes kinderen.

Ik vond het geweldig wanneer vader me meenam op zijn fiets. Ik zat voorop op stang en als hij fietste dan stootten zijn knieën mij open neer net alsof ik paard reed.

MIJN EERSTE PICNICK

Tijdens de oorlog had vader veel mensen geholpen met groenten en fruit. Hij verkocht het duur aan de Duitsers en vervolgens gaf hij groenten en fruit aan grote gezinnen, hetzij gratis of voor een paar centen. Een zo'n echtpaar dat vader tijdens de oorlog hielp was het Joodse gezin van de heer en mevrouw Berg. Toen ik twee jaar was kwamen meneer en mevrouw Berg op zekere zondag in hun nieuwe auto langs om met mijn ouders naar Volendam te gaan. "Volendam jij bent de parel van die ouwe Zuiderzee..."

Volendam was toen al een toeristen dorp vanwege de traditionele kostuums, de klompen en het stond bekend om de gerookte paling.

Helaas mochten de kinderen niet meekomen op dit uitje, maar daar was ik het niet mee eens. De auto stond op het erf geparkeerd met de kofferbak open. Vader had een vrij grote doos met fruit en broodjes in de kofferbak gezet, zodat ze onderweg konden picknicken. Toen er niemand in de buurt was, kroop ik vlug in de kofferbak en verstopte me achter de doos. Ongeveer een uur later stopten ze langs de dijk om te picknicken en wie komt er voor de dag? Allemaal even lachen en ik had een leuke dag. Vandaar dat ik als enig kind op de kaft foto sta.

DE BESTE SCHUILPLAATS

Het was zondagochtend; vader en moeder waren naar de kerk gegaan. Ik was misschien drie of vier jaar oud en we gingen verstoppertje spelen. Ik had de beste plaats gevonden. We hadden een diepe put met een kleine richel aan de binnenkant dat ongeveer vijf centimeter breed was. Dit scheidde het bovengedeelte van de put van het diepe gat dat gevuld was met water. Ik opende de deksel en klom in de put. Ik zette een voet op de kleine richel en mijn andere voet aan de andere kant. Alhoewel de richel glad met groen spul was gleed ik niet uit. Ik deed de deksel dicht en was veilig in de perfecte schuilplaats.

Niemand kon me vinden en ik weet niet hoe lang ik daar zat. Toen vader en moeder uit de kerk thuiskwamen en moeder in paniek mijn naam schreeuwde, wist ik dat het tijd was om eruit te klimmen. Moeder viel bijna flauw toen ze de deksel van de put omhoog zag komen en ik voor de dag kwam want de put was erg diep en stond vol water. Binnen enkele dagen verdween de put. Het was verzegeld met een grote betonnen plaat en mijn volmaakte schuilplaats was verleden tijd.

ONGEVALLLEN?

Ik heb mijn moeder eens gevraagd waarom ik een L-vormig litteken op mijn bovenlip heb. Moeder vertelde me dat toen ik nauwelijks kon lopen, slaagde ik erin om over het hek te klimmen om van het erf af te gaan. Helaas viel ik er aan de andere kant af met het gevolg van een snee in mijn bovenlip.

Ik had een gereedschapskistje met een hamertje voor mijn verjaardag gekregen. De buurjongen die een jaar ouder was, had precies hetzelfde hamertje als dat ik had, of hij had die van mij gepikt. In ieder geval stonden we allebei aan het hamertje te trekken totdat ik het plotseling losliet, met het gevolg dat het hamertje uit zijn hand vloog.

De burens hadden een grote Bedford truck om groenten naar de markt te brengen. Het hamertje vloog rechtstreeks naar de vrachtauto en verbrijzelde het voorraam. Iedereen probeerde uit te zoeken wat er gebeurd was, maar we zwegen als 't graf.

Uiteindelijk werd de schuld aan een andere auto gegeven die 's morgens was langs gekomen. 'Waarschijnlijk heeft hij over een steen gereden die zijwaarts opspatte tegen het raam.' Toen ik het jaren later aan mijn buurman vertelde, moest hij erom lachen want het mysterie was eindelijk opgelost.

Ik was ongeveer zes en mijn zus zeven en we wilden allebei op dezelfde kruk zitten. Uiteindelijk stonden we ieder aan dit ding te trekken en plotseling liet ik het weer losschieten.

Het spijt me dat ik dat deed, want ze had mooie tanden. De kruk vloog los en raakte haar mond en halveerde een van haar voortanden. De tandarts probeerde het netjes te repareren met een kroon, maar je kon altijd blijven zien dat de tand iets anders van kleur was.

Zoals je ziet, was ik nogal wat werk voor mijn ouders.

SCHAATSEN

Hoewel ik graag ging schaatsen was ik er nooit erg goed in. Ik kon wel hard gaan maar ik verloor vaak mijn controle of evenwicht wanneer ik plotseling moest stoppen.

Een keer was ik met mijn oudere broer op een kanaal aan 't schaatsen. Ik kwam de hoek om zeilen en daar was iemand bezig op zijn knieën om zijn linkerschaats onder te binden, terwijl de scherpe achterpunt van de rechterschaats op mij gericht was. Hoe kon ik zo'n kans missen?

Jahoor, je raadt het al; dat ding ging rechtstreeks in mijn rechter scheen en maakte een diep gat naast het bot. Goddank voor moeder die me van de boerderij kwam ophalen waar ik tijdelijk was binnen gebracht, om me naar zuster Permien te brengen. Zuster Permien was een recht-voor-zijn-raap Duitse non. Ze stond hoog aangeschreven bij mijn ouders want zij was de vroedvrouw bij moeder's thuis bevallingen. Ze zorgde voor de wond. Maar de wond genas niet zo snel en ik moest meerdere malen terug om het verband te laten vernieuwen. Iedere keer rukte ze het verband en de korst eraf en dat deed zeer. Ik realiseer me nu dat moeder me eigenlijk naar het ziekenhuis had moeten brengen om de wond dicht te laten naaien want nu heb ik nog steeds een rond litteken op mijn scheenbeen.

Na dit euvel met zuster Permien vertelde ik niemand meer wanneer ik een snee of verwonding had. Ik gebruikte gewoon jodium en wat toilet papier dat de wond droogde. Dit was minder pijnlijk en eenvoudiger dan verband te vernieuwen.

Voor mij was dit de goedkoopste en beste oplossing, omdat het de korst niet beschadigde en de wond snel genas.

ALOË VERA

Jaren later leerde ik dat de Aloë Vera plant, genezende kracht bezat om brandwonden of geïnfecteerde wonden te genezen. Je snijdt het blad open en plakt het met plakband over de wond en de volgende ochtend zul je verrast staan.

Ik weet dat want onlangs was ik met mijn fiets gevallen en had een grote schaafwond op mijn bovenbeen, die erg geïnfecteerd werd. Ik werd geadviseerd om zeker antibiotica te nemen. In plaats daarvan plakte ik 's avonds een groot open Aloë Vera blad over de schaafwond en de volgende morgen was mijn wond genezen. Het blad was zwart met de infectie die het eruit getrokken had en in plaats daarvan was een zacht roze huid. Ongelooflijk.

Vorig jaar in India had een jonge man zijn been gebroken en de dokter had een metalen staaf in zijn been geplaatst, zodat het goed kon genezen. De patiënt was erg bezorgd, omdat hij na maanden nog steeds een klein gat-achtig wondje had dat bleef sijpelen. Het ziekenhuis was zo'n 150 km verderop en de dokter was zo druk dat de wachtlijst dagen duurde voordat hij aan de beurt zou komen. "Heb je toevallig een Aloë Vera plant?" vroeg ik. "Nee, maar onze burens hebben er een."

Ik sneed er een blad af, opende het en plakte het over de wond. Iedereen keek uiterst kritisch, maar de volgende ochtend belde hij me dat er een wonder was gebeurd en dat zijn wond genezen was. Natuurlijk is dit geen medisch advies, maar ik wilde je dit vertellen, want wie weet misschien kan het je een dikke rekening van de dokter en veel pijn besparen.

Even terug naar mijn verhaal, het volgende jaar hadden we weer ijs. Ik ging natuurlijk weer op volle snelheid. Deze keer was ik op een andere brede sloot.

Aan de oeverkant hielden de eenden een wak open waar ze nog konden zwemmen. Natuurlijk had het wak een grote aantrekkingskracht en ik dook er halsoverkop in. Ik kroop eruit en rende naar huis toe. Moeder, de schat die ze was, gaf me een warm bad en warme chocolademelk.

MIJN GROTE BROER

Ik bewonderde mijn grote broer, omdat hij het paard mocht voeren. Op 'n gegeven moment was vader woedend op het paard, omdat het mijn broer in zijn schouder gebeten had. Vader en broer de stal weer in; vader gaf het paard een paar goede knallen op zijn kop; mijn broer trok daarna een leren jack aan wanneer hij het paard voedde en werd nooit meer gebeten.

Ik herinner me nog de harde woorden die ik ooit tegen mijn broer zei toen we een keer vochten. We waren allebei bezig met ons huiswerk en ik weet niet meer wat het veroorzaakte, maar dit was de enigste keer dat we ruzie kregen. Ik wilde hem pijn doen en ik zei iets gemeens over zijn zeer goeie vriend.

Ik herinner me nog duidelijk dat gemene rot gevoel waar ik mezelf om gehaat heb. Ik ben blij dat ik hem uiteindelijk mijn verontschuldigen heb kunnen aanbieden.

OPA EN OPOE

Ik had een klein tuintje achter het huis van Opa en Opoe, waar ik selderij en peterselie teelde. Ik verkocht deze aan vader en hij gaf me getrouw de marktprijs, ongeveer een dubbeltje per bos of per handvol. Ik fokte ook konijnen en voedde deze het groenteafval. Tijdens het kerstseizoen verkocht ik de konijnen met goede winst voor de kerstmaaltijden. Ik mocht mijn grootouders graag.

Mijn opa van mijn vaders kant, wiens bedrijf vader overnam, leerde me al op jonge leeftijd hoe ik kippen moest plukken en schoonmaken. Ik stond er altijd verbaasd van hoe hij een kip zonder kop over het erf liet rondrennen.

Omdat ik zelf konijnen had, leerde ik al op jonge leeftijd hoe ik ze moest villen. Als kind leerde ik al hoe dit te doen zonder bijna een mes te gebruiken. Opa liet me zien hoe ik een pad kon vinden waar wilde konijnen langs liepen. Hij leerde me ook hoe ik van koperdraad een strik kon maken om ze te vangen.

Hij zat altijd vol verhalen over zijn jeugd en het kattenkwaad dat hij uithaalde, ook hoe hij konijnen stroopte om wat extra geld te verdienen voor hun huishouden.

Opa had een groot kapmes waarmee hij de suikerbieten schoonmaakte om het paard te voeren. Op zekere dag was hij in een vrolijke bui en kwam de schuur uit met dat kapmes zwaaiend boven zijn hoofd en riep, "Wiens kop moet er het eerst af?"

Op dat moment stond de inspecteur van belasting aan 't hek met zijn bolhoed en aktetas. De arme man had bijna een hartaanval en rende voor zijn leven.

Ik had eerlijk gezegd een heel mooie jeugd.

Op 'n gegeven dag was opa in de kroeg, een zigeuner jongen kwam binnen en wilde zijn scharensliep verkopen omdat hij geld nodig had. Hij vroeg er 120 gulden voor. Opa zei heel mans, "Ik geef er tientje voor." - "Verkocht!" - Opa had een scharensliep aan zijn broek.

Opa was ook heetgebakerd. Een keer was er een vuurtje buiten en mijn oudere broer kreeg de geniale ingeving om opa te plagen. Hij nam een brandende stok uit het vuur en kwam de schuur in waar opa met een mestvork de paardenstal aan het schoonmaken was. Mijn broer liep met zijn brandende stok naar de stro hoop en vertelde opa, 'Ik ga de schuur in brand steken.' Ik volgde dit hele tafereel; opa werd woedend en gooide zijn mestvork naar mijn broer, die gauw de benen nam.

MIJN ANDERE OPOE

Ik heb mijn opa van moeder's kant nooit gekend, want hij was overleden voordat ik geboren werd.

Moeder was er een van vijftien en haar moeder, mijn opoe, was net een engel.

Tegen de tijd dat ik naar de eerste of tweede klas ging, was ze erg zwak geworden en werd in een verpleeghuis of ziekenhuis voor ouderen geplaatst. Het ziekenhuis was op weg naar school, en ik bezocht haar dagelijks wanneer ik uit school kwam.

Enkele van de bejaarden vroegen mij om wat fruit mee te brengen. Vader hielp me een mand klaar te maken met wat appels, bananen en sinaasappels die ik een keer per week langs de bedden verkocht.

Op zekere dag overleed opoe. Dat was een grote schok voor mij, omdat we erg op elkaar gesteld waren. Nu ik terugdenk, geloof ik echt dat het haar gebeden zijn geweest dat ik een sterke beschermengel ben toegewezen om over mij te waken.

DE TUINDER BETALEN

Vader kocht groenten rechtstreeks van de tuinders en boeren. Zondagochtend uit de kerk kwam er meestal iemand langs voor zijn geld. Vader was eerlijk en betaalde altijd getrouw en op tijd.

De boeren waardeerden dit en wij kinderen kregen vaak een footitje. Om te zorgen dat dit gebeurde zaten wij rond de tafel wanneer vader betaalde. Soms kregen we zelfs een gulden voor ons spaarvarken.

Één tuinder gaf nooit iets aan ons kinderen en vader mocht hem niet zo graag. Hoewel deze man altijd vooraan in de kerk zat was hij wel gierig. Vader had die week bloemkool van hem genomen en de tuinder kwam na de kerk zijn centen ophalen. Ik kreeg de volgende instructies: "Als hij jullie kinderen weer niets geeft, dan glij jij ertussenuit en plas je in zijn klompen." Weer geen footitje voor de kinderen en ik natuurlijk bere enthousiast om zo'n belangrijke opdracht te vervullen, sloop stilletjes weg om hoog nodig mijn plicht te voldoen. We verstopten ons achter het hek om de volgende scène te zien.

Hij zei gedag en toen hij in zijn linkerklomp stapte, werd hij kwaad en riep met een stinkende natte sok: "Iemand heeft in mijn klompen gepist."

Zijn christelijke heiligheid was totaal verdwenen, maar vader gaf het wijze antwoord: "Dat moeten die rot jongens gedaan hebben, je weet hoe ze vandaag de dag zijn." Ik mocht vader graag en bewonderde zijn ondeugende streken.

We deden niets zonder zijn toestemming. We hadden kisten met appels en kratten met wortelen maar je dacht er niet aan om er een zonder te vragen te pakken.

UITSTAPJES

De tijden veranderden, het paard werd oud en werd aan de slager verkocht. Mijn ouders kregen een nieuwe VW-pick-up dat de 'paard en wagen' verplaatste. In het weekeind hadden we vaak een uitje en kwamen soms vrienden of buurkinderen mee in de achterbak. Een zo'n uitje was de 'Autocross'. Dit was altijd opwindend want oude auto's reden zo hard mogelijk over een weiland om te zien wie de winnaar zou worden. Er waren altijd veel botsingen door elkaar af te snijden en iedereen vond het geweldig. De toegang was echter vrij kostelijk en zelfs voor ons kinderen was het een aanzienlijk bedrag.

Ik kan me nog herinneren dat we een keer in de rij stonden om kaartjes te kopen. Er was een touw gespannen om de mensen die betaald hadden te scheiden van degenen die nog geen kaartje hadden. Vader had een eenvoudige ingenieuze oplossing. Op een goed strategisch plekje tilde hij eventjes het touw op en dan renden we zo snel mogelijk het veld over om tussen de mensen te verdwijnen die al betaald hadden.

Waren er geen bewakers? Oh ja zeker, maar die konden ons niet najagen want anders zou iedereen hetzelfde gedaan hebben.

Een keer ging ik met vader en mijn broer naar de grote autobeurs in het RAI gebouw te Amsterdam.

Ik kreeg de opdracht om even vooruit te gaan om naast een mooi geklede heer te lopen, die net zijn kaartje aan het kopen was. Dit deed ik en op de een of andere manier slaagde ik om binnen te komen. Vader hoefde niet te betalen. Of de heer voor mij betaalde, of dat hij erg belangrijk was en ze meer naar hem keken dan op mij letten, weet ik niet, maar ik kwam wel gratis binnen. Het gesprek van de tentoonstelling was; de Rolls-Royce Silver Shadow waar ik met open mond naar stond te kijken. Het prijskaartje dat er aanhing was rond de 88.000,- gulden.

Vader vond het niet erg om voor zichzelf te betalen, maar hij was van mening dat kinderen niet hoefden te betalen. Dit lijkt misschien een paradox, als eerlijk zijn en het houden van jouw woord er bij ons van kinds af aan werd ingedreund.

IN DE KRAAG GEPAKT

Op de geniale inspiratie van mijn neef en vriend Karel, die een jaar ouder als ik was, besloten we een keer om aardbeien te pikken in de grote tuinderij naast mijn kleine tuintje. We kropen onder het prikkeldraad door en daar was de tuinder. Mijn vriend, die snel was, ontsnapte maar omdat ik een dik ventje was, werd ik door de tuinder in de kraag gepakt en naar vader gebracht.

Vader zei alleen: "Waarom ga jij niet naar boven!" en toen ik me omdraaide om naar boven te gaan, kreeg ik een flinke schop onder mijn kont. Dat was genoeg om het nooit meer te doen, want ik schaamde me zo dat ik hem teleurgesteld had.

Als kind gingen mijn broer en ik soms met vader naar Amsterdam naar het Waterlooplein, dit was een rommelmarkt in het Joodse deel van stad. Ik kan me nog levendig de uitgebrande Joodse huizen herinneren die werden afgebroken en in plaats daarvan werden er nieuwe kantoren en flats gebouwd.

MARKEN

Op zeven- of achtjarige leeftijd maakte het hele gezin 'n uitje naar Marken. Het lag in 'de Zuiderzee' niet ver van Volendam.

Marken was net met een dijk aan het vasteland verbonden, dus wij ernaar toe. Mijn vriend Karel kwam mee en al snel gingen we samen op verkenning uit.

We liepen op de hoofddijk die 't eiland tegen de zee beschermt.

We hadden een paar huizen op de dijk gepasseerd en plotseling kwamen twee enorme Duitse herdershonden aan kettingen blaffend naar buiten rennen alsof ze ons ter plaatse wilden verslinden. Onze terugweg was geblokkeerd door deze monsters dus besloten we om door het weiland terug te keren en over de sloten te springen. Ik was erg voorzichtig, omdat ik gemerkt had dat sommige buiten-WC's op de sloten waren aangesloten.

Karel ging voorop en we sprongen over de eerste greppel. Ja, we kwamen dichterbij. Nog een paar sloten en we zouden terug op de parkeerplaats zijn. Nog een sloot, goed zeg.

De volgende sloot was iets breder. Karel haalde het; ik haalde het ook, maar verloor mijn evenwicht aan de kant en viel achterover in de stinkende modder sloot. Tjonge, wat een stank.

Bij de parkeerplaats wikkelde moeder me in wat oude aardappel zakken en een deken en ik werd in de achterbak naar huis gebracht. Ik was steenkoud, maar thuis kreeg ik een lekker warm bad en moeder zorgde voor mijn kleren.

Zijn ouders niet de allerbeste uitvinding in de hele wereld?

STERKE VERHALEN

Wanneer mijn ouders hun verjaardag vierden was het ook feest voor ons, want wij kinderen mochten een uur langer opblijven om bij de gasten te zijn.

Ik ging graag bij Ome Nelis zitten want die zat altijd vol verhalen. Het feest begon altijd met koffie en gebak. Op zijn stukje taart lag een zilver balletje. Hij begon me te vertellen hoe gevaarlijk die balletjes waren. "Waarom is dat?" - "Een van die dingen kan dodelijk zijn, want ik heb al eerder zo'n taartje met en zilver balletje gehad."

Ik had dat ding pas op en een paar minuten later moest ik een grote scheet laten. Onze kat sliep onder mijn stoel en dat zilveren balletje schoot er als een kogel uit. Het ging dwars door de stoel en de kat was morsdood.” Ik mocht zijn gekke verhalen wel.

Hij reed vaak op zijn grote Harley Davidson uit de Tweede Wereldoorlog. Af en toe ging ik naar zijn werkplaats en hij gaf me een motortje.

Ik denk dat hij ook degene was die me had geleerd om aan zijn vinger te trekken en wanneer ik dat deed dan liet hij een scheet. In de klas wilde ik dit ook proberen. Terwijl de leraar op het schoolbord aan het schrijven was, vroeg ik de jongen die tegenover me zat om aan mijn vinger te trekken.

Het resultaat was een grote knal... Mijn klasgenoten lagen dubbel, maar de leraar draaide zich om: “Wie deed dat?” Natuurlijk werd ik ontdekt en hoewel ik mijn onschuld probeerde te betuigen door te zeggen: ‘Maar hij trok aan mijn vinger’, moest ik toch in de hoek staan.

Vader vertelde me verhalen over ome Nelis. Ome Nelis was niet een persoon die gauw bang gemaakt werd. Tijdens de Tweede Wereldoorlog ging hij de duinen in om hout te verzamelen want het was een koude winter. De duinen waren bezet door de Duitse soldaten. Op zekere keer had hij een kruiwagen vol hout verzameld. Hij werd gezien toen hij een pad overstak.

“Halt!” werd er geschreeuwd. Hij liep gewoon door ofschoon de kogels begonnen te fluiten. Eenmaal thuis inspecteerde hij de kruiwagen en vlak naast het handvat zaten verschillende kogelgaten.

Op een van de groentevervingen aan het Duitse kamp had vader een groot varken in de schuur naast het kamp gezien. Hij informeerde Nelis, die volgens vader totaal betrouwbaar was.

De volgende nacht lag Ome Nelis niet in zijn bed, maar sloop door het bos naar de schuur toe.

Hij klom met zijn emmer, mes en lege jutezakken door het achterraam naar binnen. De emmer ging over de kop van het varken, zodat het niet kon schreeuwen en kort daarna kwam het varken door het raam naar buiten. Het was netjes in stukken gesneden en in jute zakken verpakt. Zijn acht kinderen hadden weer te eten en vader kreeg ook een stuk.

Ome Nelis mocht ook graag sarren en toen een van zijn kennissen verdoving had genomen om een gebroken vinger of teen te zetten, plaagde hij hem – “Tjonge jonge, wat ben jij een grote vent zeg!” Later brak Ome Nelis zijn been dus toen was het zijn beurt om gesard te worden. Hij zei tegen de chirurg dat hij geen verdoving wilde hebben en dat hij gewoon zijn been moest zetten terwijl hij toekeek. “Dat moet pijn hebben gedaan.” - “Nou ja, er zijn ergere dingen in ‘t leven.”

Ik hoorde dat op een ander verjaardagsfeestje iemand een paard wilde kopen. De woonkamer zat vol met gasten maar het paard werd wel binnengebracht tot grote schrik van de dames. Er waren andere verhalen over Opa en Ome Nelis, die ik niet ga vertellen omdat ze politiek gezien helemaal niet juist zijn en dan wil je misschien niet verder lezen, maar dat was het milieu waarin ik ben groot gebracht en ik had ‘n heel fijne jeugd.

RAZZIA

Tijdens de oorlog deden de Duitse militairen van tijd tot tijd huiszoekingen om redelijk gezonde mannen op te pakken. Ofschoon vader er groenten leverde, had hij niet de juiste papieren die hem vrijstelde van Razzia. Als je eenmaal opgepakt was, werd je als vee weggevoerd en dan was het moeilijk om eruit te komen. Vader had een goede oplossing en had altijd een bed klaar in een apart kamertje. Daar had hij een fles bessensap. Wanneer hij hoorde dat er razzia was, dan sneed hij snel een ui in tweeën en stak de helften onder zijn oksels want dan werd je volgens vader lijkwit.

Hij ging snel zijn bed in, dronk wat bessensap wat hij dan weer in de pot naast zijn bed opbraakte net alsof het bloed was. Opo vertelde de soldaten dat haar zoon ernstig ziek was en vroeg hen of ze haar konden helpen omdat ze niet meer wist wat ze moest doen.

Daarna keken de Duitse militairen in het kamertje van de patiënt, deden vlug de deur dicht en gingen snel het huis uit.

IK BEGON NA TE DENKEN

Moeder bad de rozenkrans met ons kinderen voordat we naar bed gingen. Op kleuterschool leerde ik van de nonnen over Jezus. Ik keek graag naar de posters van Adam en Eva en luisterde naar hoe God de wereld geschapen had. Ik leerde de catechismus en was gefascineerd door de Bijbel verhalen over koning David en hoe hij in de spelonk van Adullam bivakkeerde.

Rond die leeftijd toen ik vijf of zes jaar was werd ik erg ziek met zware bronchitis; mijn ouders en de dokter waren bang dat ik het niet zou overleven.

Toen ik ziek in bed lag, werd ik kwaad op God. Ik vroeg me af waarom ik niet tijdens de dagen van koning David leefde want ik wilde net zoals hij vrij zijn en voor God in de natuur leven.

Ik had ook een droom die veel herhaald werd. In de droom nam ik grote stappen; een, twee, drie, hup springen. Met de laatste sprong steeg ik op en begon ik te vliegen. Maar elke keer wanneer ik vloog en naar beneden keek, werd ik bang en stortte ik neer om met schrik wakker te worden. Op zekere dag had ik weer dezelfde droom. Deze keer zweefde ik boven de mensen in het Amsterdam Centraal Station. Toen ik naar beneden mij keek, stond ik weer op het punt om te vallen. Plotseling pakte ik 'de koe bij de horens' en zei: "Jezus help mij om te vliegen."

Ik viel niet maar zeilde rustig boven de mensen. Ik werd wakker en dat was de laatste keer dat ik deze droom had. Dus, ik zie ze niet alleen vliegen, maar ik kan ook zelf vliegen. Te gek he?

Al sinds jonge leeftijd dacht ik wel eens: 'Als ik op mijn handen ging lopen en veronderstel dat dit de juiste manier was waarop we moesten lopen, dan zou iedereen denken dat ik gek was, omdat ze allemaal op hun benen gingen.' Dan dacht ik erover na: 'omdat iedereen hetzelfde doet, betekent niet dat dit juist is.'

Tijdens de grote vakantie ging ik met een kennis van vader aardappelen ophalen. Het was een lange rit naar de provincie Zeeland. Op de terugweg stopte het verkeer vanwege een ongeluk. We gingen even kijken wat er aan de hand was en ik kreeg de schrik van mijn leven.

Een man lag op straat in een grote plas bloed, vloekend en tierend schreeuwde hij: "Ik wil niet sterven, ik wil niet dood." Hij zwaaide met zijn armen alsof hij tegen iets onzichtbaars vocht. Dit maakte een grote indruk op me en ik was blij om die avond weer veilig thuis te zijn.

Ik herinner me mijn eerste Heilige Communie en ik hield mijn communie ouweltje zo lang mogelijk onder mijn tong, omdat ik met Jezus wilde praten.

Daarna liep ik in de zon en was echt blij. Ik zat graag buiten en verstopte mezelf in een houten krat om naar de bliksem te kijken en de donder te luisteren. Als er niemand op het strand was ging ik op de duinen zitten om de wind en de regen en het stuifzand op mijn gezicht te voelen.

Al van jongs af aan wilde ik weten waarom en ook hoe dingen in elkaar pasten en werkten. Dus toen ik ziek in bed lag, haalde ik de wekker van mijn ouders uit elkaar. Helaas ging na dit onderzoek de wekker de vuilnisbak in.

Ik was een van die kinderen die volwassenen pesten met de vraag: "Maar waarom, hoe kan dat nou?"

Ik heb nog steeds vragen en zoek nog steeds antwoorden voor dingen die ik niet begrijp met verbazingwekkend resultaat.

SINTERKLAAS

Op vijf december vierden we de verjaardag van 'Sinterklaas'. Ik wist zeker dat 'Sinterklaas' een werkplaats had waar hij speelgoed repareerde. Daar werden de poppenhuizen van mijn zussen opnieuw geschilderd en behangen.

Een ding dat ik me speciaal herinner is dat de arm van de pop van mijn zus was los gekomen. De pop verdween een paar weken voor vijf December.

Zij kreeg haar pop als cadeautje terug.

De pop had een grote knoop op haar arm met een draad erdoor die de arm weer aan het lichaam verbond, en dan riepen we natuurlijk allemaal, "Dank U wel Sinterklaas!"

Op negenjarige leeftijd ontdekte ik dat 'Sinterklaas' niet echt was, maar dat hij een bisschop in Klein-Azië was die allang geleden in de vierde eeuw was gestorven.

De Sinterklaas die naar ons dorp kwam, werd gesponsord door het bedrijfsleven zodat mensen cadeautjes voor hun kinderen gingen kopen. Ik was grondig teleurgesteld.

Rond die tijd leerde ik ook over evolutie op school en ik raakte danig in de war. Waren de schepping en Jezus waarheid, of was het weer een ander verhaal net zoals 'Sinterklaas' om kleine kinderen zoet te houden?

Zo ging ik in mijn tiener jaren in; steeds meer in de war en verder weg van mijn geloof dat ik als kind had.

Samen met mijn vriend Karel ging ik op de fiets naar de veemarkt zo'n 22 km van ons dorp. Ik weet nog wel dat ik eens achter een biggetje aanzat dat ontsnapt was. Wat zijn die dingen snel en schreeuwen dat ze kunnen.

Ik keek mijn ogen uit naar de boeren die in de kroeg samen zaten te drinken en dan hun portefeuille voor-de-dag haalde die met een ketting aan hun kleren vast zat. De briefjes van duizend kwamen voor de dag en werden op tafel gelegd.

Dit maakte een grote indruk op 'n kereltje dat wekelijks 25 cent zakgeld kreeg.

Twee dorpen verderop had je ook de prachtige tulpenvelden, de jaarlijkse bloemencorso's en mooie bloemen meisjes.

ZWEMBAD

Door de 'Hoogovens' groeide ons dorp flink uit en we kregen zelfs een zwembad. Ik vond het spannend om iedere keer weer van de hoge duikplank af te duiken. Wanneer ik het water raakte, zwom ik onderwater naar de andere kant waar ik net op tijd de reling kon pakken om weer op adem te komen.

Nadat ik dit een paar dagen gedaan had vroeg de badmeester me om het bad in de lengte over te zwemmen. Dat kon ik nauwelijks halen. Ik kreeg een strenge waarschuwing: "Als ik je ooit weer in het diepe zie, dan kom je het zwembad niet meer in."

Natuurlijk had hij gelijk maar ik vroeg me af waarom de mensen altijd alles volgens het boekje wilden doen, terwijl ik zoveel plezier had? Nou ja, geen zorgen. Ik hield van het strand en ging lekker in de zee zwemmen want daar kon ik ook gemakkelijker blijven drijven vanwege het zoute water.

NAAR EEN NIEUWE SCHOOL

Rond zesjarige leeftijd toen van mijn ziekte herstelde, werd ik een dikzak en werd vaak geplaagd door mijn klasgenoten. Dit werd dan meestal met de vuist geregeld. Een keer kwam ik huilend thuis. Het was winter en ik had een ijsbal in mijn gezicht gekregen. Van de sneeuw kon je ijsballen maken, die echt zeer deden. Moeder keek me aan en zei niet veel: "Van nu af aan ga je in je klompen naar school, zodat je het zelf kan regelen."

Zijn ouders niet geweldig? Dit was zo'n eenvoudige oplossing en ik kwam nooit meer huilend thuis. Op tienjarige leeftijd moest ik van basisschool veranderen, omdat er een andere school niet ver van mijn huis gebouwd was waar ik naar toe moest gaan.

Ik ging nu naar de vijfde klas. Ik was klein en nog niet opgeschoten, zoals veel jongens rond die leeftijd doen. Een jongen in de zesde klas was groot en ongeveer 13 of 14 jaar oud, omdat hij verscheidene malen had blijven zitten.

Hij was de 'zware jongen' van de school en al op de eerste dag begon hij me tijdens speelkwartier uit te schelden. De hele school stond om ons heen, terwijl hij me voor 'vetzak' uitschold.

Ik vroeg hem of hij dat nog een keer wilde zeggen. Dat deed hij, met het gevolg dat ik hem aanvloog en we allebei over de grond rolden.

Iemand had de hoofdleraar gehaald. Hij scheidde ons en berispte me dat dit de eerste schooldag was en dat ik niet naar school moest komen om te vechten. Ik vertelde hem dat ik niet graag werd uitgescholden en het helemaal niet op prijs stelde. Hoe dan ook na deze confrontatie en inwijding in de nieuwe school werd ik geen 'vetzak' meer genoemd.

IK WAS TE DIK

Op twaalfjarige-leeftijd ging ik naar de MULO of middelbare school. Na de gymnastiek moesten we ons gemeenschappelijk douchen. Ik schaamde me erg over mijn lichaamsgewicht, en vond het erg vernederend. Voordat het gym-programma begon, ging ik naar het strand om God te vragen mijn vet weg te nemen. Op de terugweg stopte ik in de kapel en bad alsof het einde van de wereld gekomen was.

Toen ik de kapel uitkwam, kon het me niet meer schelen dat ik dik was. Ik ging gewoon van het leven genieten en ik besloot om te gaan joggen. Dit deed ik 's avonds als het donker was en ging ik met onze hond zo'n vier tot vijf kilometer hardlopen in de hoop dat niemand zag.

Ik hield dit vol tijdens mijn tienerjaren.

Op zondagmorgen begonnen Karel en ik deel te nemen aan de strandlopen; zeven of acht kilometer hardlopen.

Karel trainde niet maar eindigde altijd als een van de eersten. Ik echter met al mijn trainen eindigde ergens in het midden.

Als Karel net zo hard als ik getraind zou hebben dan had hij waarschijnlijk een kast vol met bekertjes gewonnen.

A, OF B, OF BEIDE?

Na het eerste jaar op de MULO moest ik beslissen wat ik wilde doen: A of B? A betekende talen; behalve Nederlands was het Engels, Frans en Duits. B was wiskunde, algebra en meetkunde, wat ik graag deed. Aangezien ik niet kon besluiten koos ik alle twee en moest extra blokken om goede cijfers te krijgen.

Ik ben erg blij dat ik A en B gedaan heb, want het gaf me een redelijk begrip van de talen en wiskunde.

Dit heeft mij later in het leven veel geholpen om bepaalde dingen te begrijpen en anderen dingen zomaar niet klakkeloos aan te nemen.

In het laatste jaar van de MULO was ik vijftien. Achter me in de klas zat een geweldig mooi meisje. Wanneer ik met haar sprak, sloeg mijn hart op hol. Op zekere dag was ze niet op school en de hoofdleraar kwam naar onze klas en kondigde aan dat ze niet op school was, omdat ze een kindje had. "WAT?"

Je kon bijna niet zien dat ze zwanger was en van wat ons verteld werd, wist ze het zelf ook niet.

Seks opleiding was toentertijd praktisch taboe.

Zij was vijftien en de jongen die in een ander dorp woonde, was zeventien. Om te trouwen moesten ze toestemming van de koningin krijgen aangezien de leeftijd om te trouwen minimaal zestien voor de meisjes en voor de jongens achttien was.

SEKS-OPLEIDING

Wat seks-opleiding betreft; ik zat in de vierde klas van de lagere school toen de priester ons een dia van de David en Venus standbeelden liet zien om het verschil tussen een man en een vrouw uit te leggen.

Mijn vriendje, niet Karel, met wie ik naar huis liep, rondde de opleiding af. Hij vertelde me dat het 'dingetje' van mijn vader in mijn moeders buik ging en dat moeder dan een kindje kreeg.

Ha, en dat moest ik dan geloven? Dit was toch klinkklare onzin. Mijn ouders zouden nooit, nooit van hun leven zoiets geks doen. Dit wist ik absoluut zeker omdat mijn vader niet thuis was toen onze tweeling geboren werd.

Ik vroeg 't aan moeder en wat zij hiervan dacht, maar haar advies was om geen vriend meer met hem te zijn.

Hoofdstuk 2

Mijn Tiener Jaren

WAT WIL JE DOEN?

Ik eindigde mijn school opleiding en deed mijn A en B examens toen ik vijftien was. Het resultaat was redelijk en ik ontving mijn diploma op mijn zestiende verjaardag. Ik kon mijn diploma's niet eerder krijgen omdat de leerplicht tot je zestiende jaar was.

Mijn onderwijzers bezochten mijn ouders om over mijn toekomst te praten en dat ik verder moest blijven studeren. Moeder moedigde me aan om door te studeren en haar motto was: "Wat je geleerd heb, kan niemand je afnemen."

Maar vader vroeg: "Wat wil jij doen?"

"Nou vader, behalve Nederlands heb ik Frans, Duits en Engels geleerd; ik ken een beetje wiskunde en meetkunde; ik heb boekhouding geleerd, zodat ik een bedrijf kan beginnen; ik heb zelfs typen geleerd. Wat moet ik nog meer leren dat ik nodig hebben in het leven? Als ik door blijf studeren, ga ik waarschijnlijk in een bedrijf van iemand anders werken." Dat was precies wat vader wilde horen en hij zei: "Geweldig, kom jij maar in de zaak werken." Ofschoon ik dat deed, had ik het gevoel had dat mijn leven op een bepaald spoor werd gezet. Ik was er niet heilig van overtuigd of ik wel in die richting wilde reizen.

DE CIRCUS RIJDER

Op een bepaalde zondagavond ging ik met mijn vrienden naar 'n Kermis. Het dorp lag zo'n tien kilometer bij ons vandaan. Natuurlijk betekende dit veel bier. Rond middernacht bromde ik terug naar huis. Ik reed alleen want mijn vrienden waren al vertrokken of zij brachten een meisje naar huis. Het was een eenzame weg met weilanden en hier en daar een boerderij.

Mijn Puch deed zo'n 50 km per uur. Ik had geleerd hoe ik met handen los kon rijden dus dat moest ik eventjes proberen. Ik kon ook achterom kijken. In mijn totale stommigheid begon ik achterom te kijken; eerst twee seconden en dan even langer.

Het volgende wat ik me kan herinneren was dat ik bij iemand thuis werd binnen gebracht. Mijn kleren waren gescheurd en mijn hoofd was net een bloedige biefstuk want toen waren we nog niet verplicht om een helm te dragen. Mijn lieve ouders kwamen me weer ophalen en zover ik me kan herinneren denk ik dat we die nacht onze huisarts bezochten.

De volgende ochtend kwam Karel me opzoeken en hij herkende me nauwelijks omdat mijn gezicht totaal misvormd was en mijn lippen ongeveer drie centimeter dik waren. Toen hij me zag, begon hij te lachen en ik moest ook lachen wat erg pijnlijk was omdat mijn lippen barstten. Een hoofdwond geneest zo'n beetje binnen een week. Dus de volgende zaterdag trok ik de laatste korsten eraf en het was weer tijd om feest te vieren.

ENGELAND

In dezelfde zomer, toen ik zestien werd, gingen Karel en ik naar Engeland op vakantie. We namen een stuk karton en schreven er 'Dutch Student' op. Bijna iedereen gaf ons een lift om met ons te kunnen praten.

We bezochten Londen en bleven een week in de Midlands. In de pub dronken we cider en hadden veel plezier. Sommige mensen dachten zelfs dat ik een Schot was omdat ze mijn accent niet konden plaatsen. Die zomer kuste ik Sue een heel lief meisje.

Een ding dat ik niet zo fijn vond was dat haar oudere broer Andy ons iedere keer in een vreemd spelletje wilde betrekken; het schuiven van het glas over de tafel om letters uit te spellen. Het gaf me een raar gevoel en dit werd ook in de pub gedaan. Het jaar daarna kwam Andy ons in Nederland opzoeken. In mijn kamer probeerde hij hetzelfde geintje om 'n geest op te roepen.

Ik liet het even gaan, maar toen vroeg ik hem om er mee te stoppen omdat ik het niet op prijs stelde. Ik hield nooit van dat soort dingen; ik zou ook niet naar een Dracula film gaan en persoonlijk heb ik een hekel aan horror films met misselijk makende misvormde demonen.

Het is dezelfde verslaving die je krijgt van junk-food en diet-coke die met aspartaam gezoet zijn. Eens gelijks zijn junk-films verslavend en verlangen we naar 'Effies lekker griezelen'.

Wat ons niet verteld wordt is dat aspartaam een gifsoort is dat je lichaam zeer moeilijk uit kan stoten; je kunt het vergelijken met angstaanjagende horror films die ons nuchter denken met angst vergiftigen en die angst is ook zeer moeilijk uit je gedachtengang weg te stoten.

ZAKEN DOEN MET GOD

Een keer had ik God beloofd dat als hij een bepaalde gebeurtenis niet zou toestaan dat ik een jaar lang elke avond twee 'Onze Vaders' en drie 'Wees Gegroetjes' zou bidden. Ik denk dat ik mijn belofte gehouden had en alles was goed geëindigd. Dit versterkte mijn geloof in gebed en dat het eventueel zou kunnen werken. Dus begon ik kleine overeenkomsten met God te maken: "Als je dit doet, dan zal ik dat doen."

Als het toevallig niet werkte dan werd ik gefrustreerd en gaf ik God de schuld. Dit is zo'n deel van de menselijke natuur om iemand anders de schuld te geven in plaats van in de spiegel te kijken.

'N BOMMETJE IN MIJN HAND

Op oudejaarsavond gooiden we rotjes die vrij krachtig waren. Vaak las je in de krant over de ongelukken met vuurwerk; mensen die gewond raakten of zelfs hun zicht verloren. Het was weer oudejaarsavond en tijd om feest te vieren.

Ik had er weer een paar te veel op en om twaalf uur gingen we allemaal naar buiten om ons vuurwerk af te steken.

Ik stak een krachtig bommetje aan en in plaats van het bommetje gooide ik mijn aansteker weg. Ik realiseerde me net op tijd wat ik gedaan had en ik liet dat ding gauw uit mijn hand vallen vlak voordat het ontplofte. Zoals je ziet was mijn leven getekend met kleine en grote wonderen van bescherming.... Zouden het de gebeden van opoe van moeder's kant kunnen zijn?

FRANKRIJK EN DUITSLAND

Het jaar daarop gingen Karel en ik op vakantie naar Frankrijk en Duitsland. We zagen de Sacré-Cœur, Montmartre, Place du Tertre, te veel om op te noemen. Omdat ik Frans en Duits op school geleerd had, kon ik nu mijn talenkennis verrijken en dat hielp me later in het leven.

We hadden een oude Citroën 'deux chevaux' dat ook wel 'lelijk eendje' genoemd werd. Karel had het voor een paar honderd gulden gekocht. Toen we van onze vakantie terug kwamen werden we op de Duitse autobaan door iemand aangereden en we verloren een spatbord. De bestuurder was Nederlander. Hij kwam uit Italië en was in slaap gevallen. De anderen personen in hun auto wilden absoluut niet dat de politie of de verzekering erbij betrokken werden. Ze gaven ons een flinke som geld wat voor de hele auto betaalde, dus dat werd een goedkope vakantie.

In Duitsland reden we langs de Rijn en bezochten de plaatsen waar de toeristenboten aanmeerden. De toeristen waren voornamelijk gezinnen. Sommige gezinnen hadden heel mooie dochters, maar die konden het waakzame oog van papa en mama niet ontsnappen.

De oplossing was eenvoudig; Karel en ik gingen aan tafel zitten om met hun ouders te praten. Wanneer de muziek begon te spelen vroegen we of we met de dochter mochten dansen. Dit werd bijna nooit geweigerd en wij hadden een leuke vakantie met spannende avonturen.

WIL JE MIJN POOIER ZIJN?

Toen ik zeventien was, bezochten Karel en ik een paar keer de 'Walletjes' of de 'Rooie Buurt' in Amsterdam. We gingen naar 'Café Peerenboom' op de Ouwezijds Achterburgwal. We deden het gewoon om een pilsie te kopen en mensen te leren kennen omdat we ons geld niet wilden uitgeven aan seksuele activiteiten. Sommige van de meisjes waren oprecht lief, maar verloren. De meesten kwamen meestal uit de oostelijke provincies. Ze waren van huis weggelopen en hadden geld nodig. Ik herinner me een bepaald meisje dat me vroeg: "Johan, wil jij mijn pooier zijn?" Ik nam de aanbieding niet aan maar het deed mijn hart pijn want sommige pooiers waren ruw met de dames.

GEFRUSTREERD

Dit lijkt nogal een oppervlakkig leven en dat was het ook. Maar er was nog een andere Johan die druk aan het zoeken was.

Aan de ene kant hield ik van het leven, mijn familie en mijn vrienden, maar aan de andere kant was ik ongelooflijk gefrustreerd met het leven. Eens was ik groentekisten aan het sorteren en uit pure frustratie sloeg ik er enkele in stukken.

Ik praatte met mijn moeder en legde aan haar uit: "Als ik ooit kinderen ging hebben dan wilde ik dat ze vrij waren; dat ze bergen konden beklimmen, konden paardrijden, de wereld konden zien, en konden n****n. Ze moeten volledige vrijheid hebben want ik ben net een gekooid vogeltje."

Mijn lieve moeder was geschokt door het n-woord, maar wat ik ook deed of zei moeder hield altijd van me en samen dronken we die avond een fles wijn leeg.

HOUT SNIJDEN

Ik beeldhouwde graag. Soms bleef ik tot twee of drie uur in de nacht beitelen en snijden. In de stilte van de nacht kon ik rustig nadenken, "Ik heb dit stuk hout en wat ik er ook van maak de vorm zit er al in."

Ik moet alleen de vorm ontdekken en naar voren brengen of het nou lelijk of mooi is, het zit er al in.” Dan begon ik over mijn leven na te denken: “Wat ik er ook van maak, het zit er al in. Ik kan het lelijk of mooi maken of ik doe er niets mee en laat het gewoon een stuk hout dat de kachel in gaat.”

Houtsnijwerk vond ik erg inspirerend, maar ik had altijd het gevoel dat mijn leven geen ‘schot in de roos’ was en dat ik er naast zat. Rond die tijd heb ik ook mijn enige olieverfschilderij van een zeilboot gemaakt. Deze kwam onlangs weer voor de dag en heb ik als logo voor mijn briefhoofd gebruikt.

Ondanks alles hadden we feest in het weekeind. Het leven leek geweldig en de meisjes mochten ons wel. Dit was ook te danken aan het feit dat we als vrienden niet roddelden over wat er gebeurde door achter hun rug om te praten.

Een keer waren we in een nieuwe dancing en daar was een heel mooi meisje dat ‘buiten mijn bereik’ was. “Jongens even meespelen. Ik ben directeur van een tv-programma en ben op zoek naar meisjes met dans talent.” Hoewel het succesvol was en ik het meisje naar huis bracht, deed ik dit maar een keer omdat ik niet van liegen hield en ‘t me niet lekker zat.

BREEK ZIJN BENEN

We waren een vrij hechte familie en we keken naar elkaar uit. Het volgende kreeg ik niet lang geleden van mijn zus te horen. Ik kan me het incident niet herinneren. Ze vond een bepaalde jongen uit de grote stad echt leuk. Ik had mijn twijfels en dacht dat hij een gladde jongen was. Hoe dan ook plotseling verdween hij uit haar leven. Jaren later ontmoet ze hem weer en vroeg hem waarom hij plotseling verdwenen was en waarom hij geen contact meer met haar had opgenomen. Hij vertelde haar dat hij bang voor haar broer was. Ik had hem zogenaamd verteld dat als hij mijn zus in de maling ging nemen, dat ik achter hem aan zou komen om zijn benen te breken.

Na die dreiging verdween hij. Ik kan me niet herinneren dat ik dat ooit gezegd had maar als het waar zou zijn, wat ik betwijfel, dan had het toch nut want uiteraard was hij van plan om haar in de maling te nemen, anders hoefde hij toch niet bang te zijn geweest dat ik zijn benen zou breken.

BOKSEN

Na mijn schooljaren sportte ik meer en begon ook te boksen. Mijn ouders hadden me een boksbal, handschoenen en een leer springtouw gegeven waar ik bijna dagelijks mee oefende. Ik ging ook naar de boksschool van Ome Dirk Beum in IJmuiden. Na een paar maanden training had ik mijn eerste wedstrijd in Hotel Krasnapolsky in Amsterdam. Ik stond in de krijtdoos voordat de wedstrijd begon en voelde de adrenaline door mijn lichaam pompen. Ik was in het rood en mijn tegenstander was in het zwart gekleed. Hij was de kampioen van Noord-Holland en ik stond voor het eerst in de ring. We boksten twee ronden en hoewel ik wist dat ik niet ging winnen, verkocht ik mijn huid duur. Het publiek was gek met me en juichte: “Hup, rooie - Ja, rooie – Goed, rooie - Pak ‘m, rooie.” Aan het einde van de tweede ronde gooide Ome Dirk de handdoek in de ring. “Wat is dat nou? Waarom heb je dat gedaan? We waren net zo lekker bezig.”

“Ik wilde gewoon zien wat je kon doen en nu gaan we naar huis om te trainen. Maak je maar geen zorgen, je komt wel terug.”

De volgende ochtend kwam Ome Dirk op de fiets helemaal naar mijn huis om met ouders te praten over mijn bokscarrière. Hij bemoedigde mijn ouders om me alle nodige steun te geven, omdat ik volgens hem ‘het’ in me had. Mijn volgende wedstrijd was in Eindhoven, die ik won en een klein bekertje voor kreeg dat zo groot als een borrelglasje was.

De volgende wedstrijd was in IJmuiden. Mijn oudere broer kwam samen met vader die een van zijn vrienden had uitgenodigd om me te zien boksen.

Tegen die tijd was de nieuwigheid van mijn “bokscarrière” al uitgewerkt. De avond voor de wedstrijd was ik nog in de kroeg en ging vrij laat naar bed. De volgende dag was het druk op de markt; ik had ook te laat gegeten. Ik was moe tegen de tijd dat ik 's avond de ring instapte. Het was rond negen uur en ik wou dat ik in mijn bed lag. Mijn tegenstander was een lange magere jongen met lange armen die licht op zijn voeten was. Ik kon niet bij hem komen omdat hij mij op afstand hield met de stoten van zijn lange linkerarm. Het is een zinkend gevoel wanneer je weet dat je verliest vanwege je gebrek aan voorbereiding en toewijding. Ik probeerde hem nog een paar hoeken te geven, maar het was te weinig en te laat. Ik verloor de wedstrijd op punten. Ik vond het niet erg voor mezelf want ik wist waarom ik verloren had, maar ik schaamde me rot voor mijn broer en mijn vader die zijn vriend had meegebracht om me te zien. Ik had echt het gevoel dat ik ze in de steek had gelaten.

Daarna ging ik nog een paar keer naar Amsterdam om te trainen bij Ome Nelis Bischoff omdat hij goede kampioenen zoals Rudi Lubbers had opgeleid. (Een paar jaar later in oktober 1973, stond Rudi Lubbers in de ring tegen Cassius Clay ook bekend als Mohammed Ali. Maar de "koning van de ring" was niet in staat om Rudi neer te brengen en Ruud bleef voor de volledige twaalf ronden hij op zijn voeten, wat in zichzelf een verbazingwekkende prestatie was.) Amsterdam was te ver voor mij, en mijn ‘bokscarrière’ ging op een laag pitje.

Daarna kwam het leger ofschoon ik van plan was om een goed soldaat te worden, had ik enkele vragen over mijn positie die ik aan de sergeant voordroeg. Hij kon mij geen fatsoenlijk antwoord geven maar blafte autoritair, “Nu dat je in het leger bent, doe je wat je gezegd wordt”. Dat was natuurlijk een schop tegen het zere been en ik besloot dat ik eruit wilde. Na wat moeilijkheden werd ik uiteindelijk na vijf of zes weken uit het leger ontslagen.

HOOFDSTUK 3

OP ZOEK

STEEDS RUSTELOZER

Hoewel het goed ging in het bedrijf werd ik steeds rustelozer. Er was het 'Actiecomité Brazilië' en mijn idolen zoals Che Guevara en Fidel Castro. Meer en meer realiseerde ik me hoeveel onrecht er in de wereld was. Ik vroeg me af: "Waarom staat God dit allemaal toe?" Ik raakte gefrustreerd met de gevestigde godsdienst. "Hoe konden ze zulke grote gebouwen hebben, terwijl er zoveel armen waren? Wat betekende de kerk? Wat of wie was God, of was 't allemaal Sinterklaas kapoentje?"

Tegelijkertijd bleven we feest vieren tijdens het weekeinde. Ik had een botsing en vernielde de auto van mijn ouders toen ik negentien was. Soms wist ik niet eens meer hoe ik thuis gekomen was. De volgende ochtend keek ik naar de auto en een keer zat er boomschors tussen de voorband en de velg.

Op de een of andere manier werd ik toch beschermd in mijn ongelooflijke dwaasheid.

ER EVEN TUSSENUIT

Mijn liefdesleven was 'geweldig'. Soms had ik een paar maanden vaste verkering met een meisje maar wanneer de eerste emotionele 'high' uitwerkte, dan dacht ik dat de liefde ook verdwenen was. Naderhand zat ik op het strand zat met zand in mijn handen en hoe meer ik probeerde vast te houden, hoe meer het uit mijn handen weggleed net zoals mijn liefdesleven. Ik kon het niet voorkomen dat de liefde verdween.

Ik had zo'n vier of vijf goeie vrienden en we bezochten de disco's, dansavonden en natuurlijk de kermissen.

Toch had ik van die momenten dat ik even opzij moest stappen.

Dan keek ik naar mijn vrienden en vroeg ik me af: “Waarom kan ik nou niet zoals hen zijn? Ze zijn gelukkig met hun leven, gelukkig met hun werk, hun salaris en denken zelfs aan het huwelijk. Waarom ben ik anders?” Dan ging ik er tussenuit 't strand op om me af te vragen “Waar ben ik in Godsnaam nou mee bezig?”

“HÉ, DAT MOET JE MIJ FLIKKEN.”

Op 'n zekere kermis in ons dorp, kreeg een van mijn vrienden die geen vlieg kwaad deed ineens een vuist in zijn gezicht van een agressieve gozer. Ik meteen: “Hé, dat moet je mij flikken.”

Plotseling kwam zijn vriend kwam opdagen en hij was een beroemde 240 pond, zwarte band judoka - karate jongen en kampioen van Noord-Holland. Hij was ongeveer 30 en ik was 18 en woog zo'n 155 pond.

Hij zei tegen zijn vriend: “Jij zorgt voor die ander en ik ga hem pakken” terwijl hij naar mij wees. Deze jongen was ook uitsmijter en wanneer hij aan de deur stond, gedroegen de mensen zich. Deze confrontatie ontvulde me snel en ik zag mezelf al als gehakt vlees op straat liggen.

Toch besloot ik niet de benen te nemen maar de uitdaging te aanvaarden. Al gauw stond er een kring van mijn dorpsgenoten om ons heen. Met zijn luide karate oorlogskreet van 'aaahhhh' zwaaide hij zijn linkerbeen op om me in de ribben te schoppen en zo mijn adem weg te nemen. Wonder boven wonder wanneer hij me probeerde te schoppen kon ik snel mijn arm over zijn enkel zwaaien. Nou had ik de linkervoet van deze grote karatehaker onder mijn rechterarm. Hij probeerde zijn evenwicht te bewaren met slechts één voet op de grond.

Ik begon hem heen en weer te lopen op het dorpsplein, terwijl hij probeerde zijn evenwicht te bewaren door op één been te hobbelen. De dorpsbewoners juichten want hij kwam uit een ander dorp en er was een zekere vijandigheid tussen de bevolkingen. Ik wilde hem zeker niet loslaten.

Ik denk dat hij grondig vernederd was en ik deed hem beloven dat als ik zijn been losliet het gevecht afgelopen was.

Godzijdank hield hij zich aan zijn woord.

Alhoewel de dorpelingen me aanmoedigden om hem af te maken, wist ik dat ik op wonderbaarlijke wijze beschermd werd. De volgende ochtend kwam een van de dorpsoudsten bij ons thuis om me te berispen dat ik hem niet had afgemaakt. Hij wist niet hoe blij ik was dat ik er zonder slag of stoot, heelhuids vanaf gekomen was.

Van deze gebeurtenis heb ik een goede les geleerd, die ik later in mijn leven heb onthouden - dat wanneer ik de armen en minderbedeelde verdedig of help, ik dan bovennatuurlijke hulp, begeleiding en bescherming zal krijgen.

OP ZOEK

Terwijl deze dingen zich aan de oppervlakte afspeelden, werd het aan de geestelijke kant steeds meer intensief want ik wilde meer over het leven weten. "Wat deed ik hier? - Waarom was ik in Nederland geboren, waar voedsel en behoeften werden voorzien, en niet in 'n land zoals India, Bangladesh of Biafra waar kinderen met gezwollen buikjes doodhongerden? - Wat deed ik eigenlijk op deze aarde? - Wie had me hier neergezet? - Waarom hield de liefde geen stand? - Waarom het onrecht? - Wat was er aan de hand?" Ik wilde het weten en kon er niet achter komen.

Ik wilde geen kinderen in deze wereld brengen, omdat de wereld een steeds grotere puinhoop werd. Iedereen die zijn ogen zelfs een klein beetje open deed, kon dit toch zien. Daar hoefde je geen waarzegger of profeet voor te zijn.

Het was rond die tijd dat ik op zekere zondagmiddag uit de kroeg thuiskwam. De woonkamer was vol met vrienden. Plotseling was er op de tv een programma over Jezus en jonge mensen die vertelden wat hij voor hen betekende. Het trok mijn aandacht want deze jongens spraken vrijmoedig en leefden in commune.

Zij hadden verbazingwekkende verhalen over het afkicken van drugs, enz. Ik vroeg iedereen in de kamer om stil te zijn en om met me naar het dit programma te kijken. Mijn lieve moeder kwam naast me zitten. Ik verwachtte dat ze het einde van het programma een adres zouden geven, zodat ik hen kon gaan bezoeken, maar er werd geen contactinformatie gegeven. Dat hielp me niet al te veel, behalve dat ik verbaasd was over het feit dat mensen als de eerste volgelingen van Jezus konden leven.

Ik wilde iets voor anderen doen door niet alleen geld, maar ook iets van mezelf te geven, dus ik besloot een maand lang niet te roken en geen alcohol te drinken. Ik gaf dit geld aan een 'Voedsel voor India' programma. Later vernam ik echter dat het schip met het graan niet gelost kon worden en in de haven van Bombay, vanwege politieke rompslomp, lag te rotten .

HOE HET BEGON

In ons dorp woonde een jong echtpaar. Ik mocht de man graag, omdat hij net zoals ik een gewone jongen was. Ze moesten trouwen vanwege zwangerschap en ze hadden een lief kindje.

Af en toe bracht ik ook een groentebestelling bij hun thuis.

Op zekere zaterdagavond leverde ik weer een bestelling bij hen thuis af. De vrouw was alleen thuis, ze trok me de keuken in, deed de deur achter me op slot en greep me bij ... Ik kon 't niet geloven en was er totaal niet op voorbereid; ik bevroor in ongeloof, niet wetende wat ik moest doen. Alhoewel ik haar niet aanraakte, had ik naderhand die rotte schuldgevoelens en voelde mijzelf zo'n goedkope slappeling dat ik dit incident niet kon vermijden. Ik kon aan niemand vertellen wat er gebeurd was, want ik wilde hun huwelijk niet in gevaar brengen. Dit was vlak voor Kerstmis dus ging ik de volgende dag biechten.

Dit was een gezamenlijke mis-biecht die ik veel liever deed dan individuele biecht, want dan kon de priester je geen vragen stellen.

De priester besprenkelde iedereen met water uit een emmer en een grote kwast. Ik kreeg een druppel 'heilig water'. Dus met een druppeltje water was alles vergeten en vergeven..... of niet?

IK WAS RAZEND

Na die mis-biecht ging ik helemaal gefrustreerd en ziek van mezelf naar het strand. Het was 's avonds rond negen uur, het was nieuwe maan en pikdonker op het strand en ik was razend.

Ik pakte een stuk hout op en schreeuwde woedend: "God, waar zit je? Als je vent bent, kom dan voor de dag en laat je zien! #*#@#X&* of vertel me wat ik #@%&)***** doe in deze verziekte wereld. Vertel me &%*\$# wat ik hier doe en waarom alles, inclusief mezelf, zo verziekt is. LAAT JE ZIEN!!!!"

Vloeken rolden van mijn tong, terwijl ik hem uitdaagde met dat stuk hout in mijn hand. Kwam hij voor de dag? Nee, hij kwam niet. Om mijn opgekropte frustraties en emoties los te laten begon ik uit alle macht op het zand te slaan.

DE SCHOK VAN MIJN LEVEN

Plotseling, zo klaar als een klontje, veranderde ik in een fractie van een seconde in een Romeinse soldaat die met krankzinnige woede op de gekneusde rug van Jezus stond te timmeren.

Nee, dat nooit, ik was kwaad op God maar niet op Jezus, want ik mocht hem graag, omdat hij mensen hielp. Het enigste wat ik zeggen kon was: "Het spijt me zo. Ik wilde jou geen pijn doen."

Ik zag zijn gezicht niet, maar ik wist dat hij het was. Hier is geen vergissing mogelijk en het is voor mij nu net zo echt als toen. Het was meer echt dan het feit dat ik dit schrijf of dat jij het leest.

Dit was ik, de 'stoere' jongen, die al zijn frustraties op de beschadigde rug van Jezus losliet. Hij was niet aan een paal vast gebonden. Gelukkig was hij niet zoals ik, want dan had hij zich omgedraaid en had hij mij een knal verkocht die me het heelal had ingestuurd om nooit meer terug te komen. Maar hij gaf me gewoon zijn gehavende, bloedende rug.

Het was alsof hij zei: 'Gooi het er allemaal maar uit. Laat 't eruit.' Toen wist ik dat hij de zuiverste vorm van liefde was. Hij begreep mijn frustraties; hij was totaal anders als ik. Hij was totale liefde en volledig begrip. Het drong tot me door dat de wereld zo'n rotzooi was, niet vanwege God, maar vanwege de zelfzucht inclusief mijn verziekte egoïsme. Had ik spijt? Ik verafschuwde mezelf volledig, omdat ik hem de schuld gaf van de dingen waar ikzelf schuldig aan was, ik voelde me de goedkoopste bedrieger. Ik vroeg hem, nee ik smeekte hem om me alsjeblieft te vergeven. Tranen rolden over mijn wangen. Kort daarna veranderden mijn tranen van wroeging in tranen van vreugde. Ik wist dat ik vergeven was omdat vrede bij me binnenstroomde. Ik wist dat ik een plaats in zijn hart had. Ik wist dat ik een vriend had gevonden die van me hield, wat er ook zou gebeuren. De intense frustraties waren weg en ik had innerlijke, volledige vrede.

Deze ervaring maakte een diepe indruk op me en de volgende drie of vier dagen was ik zozegd in de zevende hemel en wilde iets positiefs voor de mensheid doen. Ik kon er met niemand over praten, want zodra ik probeerde te vertellen wat er gebeurd was, voelde ik 'n bepaalde nervositeit van degene met wie ik sprak. Zodoende hield ik het voor mezelf. Dit speciale gevoel verliet me na enige tijd en langzamerhand werd ik weer mijn oude gefrustreerde zelf. Ik begon het weer door elkaar te halen; kerk, religieuze organisaties, christendom en Jezus. Toch wist ik zeker na die ervaring dat Jezus anders was dan religie en de kerk.

VAN EEN GOED NEST

Ik kreeg verkering met 'n lief en mooi meisje. Alle jongens in de omgeving hadden een oogje op haar. Mijn ouders waren gek met haar omdat ze stabiel en beleefd was en 'uit een goed nest kwam'. Ze zou een goede balans in mijn rusteloze leven zijn. Mijn ouders dachten zelfs aan een huwelijk en ik denk dat vader van plan was om een huis voor ons te kopen.

Weer naar het strand om mijn gedachten op een rijtje te zetten. “Gaat dit mijn leven worden? Ik hou van mijn ouders, maar wil ik hetzelfde zoals zij doen? Nee, ik kan niet opgesloten worden.”

Moeder had een gezegde dat mij altijd erg aansprak, “Oh God, Oh God, wat is mijn lot? Hard werken en dan kapot?”

Ik besloot de verkering te verbreken tot ieders ontsteltenis en tot haar en mijn liefdesverdriet.

MARKTEN

Mijn oudere broer en ik deden wekelijkse markten op verschillende plaatsen. Het was hard werken maar ‘t geld was goed en het was ook geinig. We riepen als marktjongens om aandacht te trekken en onze handel verkopen. Vader was scherp met inkopen op de veilingen en groothandelsmarkten, zodat we onze producten redelijk goedkoop aan de man konden brengen.

Op maandag hadden we het druk op de markt en hadden we zo'n zes of zeven mensen achter de stal om de klanten te bedienen. De kraam naast ons was 'Ome Piet', die schuimrubber voor matrassen en bankkussens verkocht. Ome Piet lustte ook graag een borrel. Aangezien maandag geen goede dag was om schuimrubber te verkopen, genoot hij vaak van de jenever en vonden we hem soms slapend op een van zijn schuimmatrassen.

HIJ KWAM OP DE FIETS

Op een bepaalde maandagmorgen was Ome Piet er niet en werd zijn stal toegewezen aan een andere oude heer. Hij kwam op de fiets aan en zette een groot bord, “Jezus leeft!” op.

In het begin maakten we een paar stomme grappen onder elkaar. Toch had ik een bepaalde waardering en bewondering voor deze man. Hij deed me denken aan de vroege apostelen.

Toen de meeste klanten vertrokken waren en het tijd was om op te ruimen, sprak ik met hem. Ik was onder de indruk van zijn zachte beleefde manieren.

Hij gaf me een boekje te lezen 'De genezing van Betty Baxter'. Ik had slechts één of twee boeken gedeeltelijk gelezen, sinds ik van school kwam. Ik hield niet van lezen, omdat ik het tijdverspilling vond, maar dit boekje was kort zo'n 30 of 40 pagina's, dus kon ik dit wel even lezen.

Die avond, na het werk en het eten, ging ik vroeg naar mijn kamer en begon te lezen. In het boekje beschrijft ze hoe Jezus haar aanraakte en haar ruggengraat genas. Ongelooflijk! Dit was niet mogelijk! Weer die tranen. Ik had Jezus wel meegemaakt, maar niet op de manier die ze beschreef.

De week daarop gaf 'Ome Dirk' mij weer een boek 'Het Kruis in de Asfaltjungle' over een predikant die in New York met de straatbendes werkte. Ik vond het fascinerend om over deze mensen die een complete levensverandering hadden, te lezen. Maar hoe kon ik dit in mijn leven aanpassen?

NIET MEER VAN HET LEVEN GENIETEN

Tijdens een gesprek legde Ome Dirk mij uit dat ik de Bijbel moest lezen. Voor mij werd de Bijbel alleen in de kerk door de priesters voorgelezen.

Moeder had me uitgelegd dat veel mensen gek geworden waren door de Bijbel te lezen en dat het een handboek was om 'hoe niet van het leven te genieten'. Met moeders uitleg was ik er totaal van genezen om ooit aandacht aan de Bijbel te schenken, want ik wilde in volle teugen van het leven genieten.

Toch hadden mijn ouders deze grote tweedelige Bijbel op de plank liggen die ze van een missionaris gekocht hadden.

Hij werkte in Indonesië en had Bijbels verkocht met die fascinerende illustraties van Gustave Dorée erin om zijn werk te ondersteunen. Mijn ouders konden geen 'nee' tegen hem zeggen omdat hij een missionaris was die samen met hen in dezelfde straat was opgegroeid.

HOOFDSTUK 4

ANTWOORDEN KRIJGEN

“JIJ, WAT? NEE TOCH!”

Ik besloot de Bijbel van de plank te halen en begon te lezen. Deze bepaalde uitgave legde de schepping zo uit dat God de wereld door het evolutieproces had kunnen scheppen.

Het kon me niet meer schelen hoe de wereld tot stand gekomen was en hoe lang geleden het allemaal begon; of het nu 6000 jaar, of de schatting van toentertijd zo'n 40 miljoen jaar geleden was.

Ik wilde antwoorden voor vandaag en hoe ik mijn leven vandaag moest leiden en wat ik moest doen behalve geld verdienen.

Hoe meer ik las, hoe meer ik antwoorden kreeg op mijn vragen; vragen over 't waarom, wat er aan de hand was en waar we naartoe gaan. Het werd me allemaal zo duidelijk.

Omdat ik een nuchtere Nederlander was en met mijn beide benen op de grond stond, vroeg ik me soms af of dit allemaal wel echt was. Toch kwam er steeds meer rust tijdens het lezen. Zelfs op zaterdagavond als mijn vrienden me kwamen afhalen, bleef ik soms liever thuis. “Ik blijf thuis.” - “Waarom, ben je ziek?” - “Nee, ik ben aan het lezen.” - “Je leest nooit. Wat ben je aan het lezen dat zo belangrijk is dat je thuis blijft?” - “Ik lees de Bijbel.”

“Jij, wat? Wat krijgen we nou, zeg?” Maar ik bleef lezen en kreeg steeds meer antwoorden op mijn vragen over het leven. Ik begon ook verschillende kerken en huisstudiegroepen te bezoeken.

Het drong tot me door dat ik het eeuwige leven had en dat ik dat nooit meer kon verliezen. Ik zou me nooit meer zorgen hoeven te maken of er leven na de dood was. Geen zorgen meer of ik in de hemel of in de hel terecht zou komen.

Dit was een gelukzaligheid; dit was de hemel op aarde.

Ik wist waar ik vandaan kwam en waar ik naartoe ging. Ik voelde vaste grond onder mijn voeten. Ik hoefde niet langer bang te zijn dat ik zou wegzinken en ging verstikken in de modder van het mensenmoeras. Dit was groot nieuws voor mij en ik moest het aan anderen vertellen.

Ik had een gesprek met één persoon en vertelde hem wat er met mij aan de hand was. Hij legde uit dat hij zich ooit ook zo voelde, maar na vele jaren was dat gevoel veranderd. Nou, ik wilde niet dat het anders zou worden. Ik wilde dit geluk behouden of er niets meer mee te maken hebben.

HIJ WAS ANDERS DAN IK MIJ HAD VOORGESTELD

Ik herinnerde me dat toen ik als kind met vader de deuren langs ging, dan waren zijn eerste woorden altijd: “Zegt u het maar. Wat zullen we eten en wat zullen we drinken?”

Hier lees ik in Matteüs hoofdstuk zes, “Zeg niet, wat zullen we eten of wat zullen we drinken.” Oké, wat moet ik dan doen?

“Want je Vader (in de hemel) weet dat je deze dingen nodig hebt.” Kan ik echt op God vertrouwen voor mijn eten en drinken? Ja, maar dat deden de eerste leerlingen toch ook.

Nee, dat kan vandaag de dag toch niet meer. Waar zou het eten vandaan moeten komen? Hé, maar God zorgde toch ook voor Petrus en Johannes. Jezus werd me een stuk duidelijker en was anders dan ik mij altijd had voorgesteld. Ik las dat wanneer hij naar de kerk of de synagoge ging hij duivels uitdreef en met de rabbijn of de priester overhoop lag. Hé, hij was een toffe jongen en ik mocht hem wel. Hij was duidelijk niet de vrome pacifistische heilige die ik gezien had in de schilderijen en beelden waar hij er meer dood dan levendig uitzag met kleine witte bloemetjes die tussen zijn tenen groeiden.

Hij was zeker geen pacifist want in zijn eentje sloeg hij alle zakenmensen en geldwisselaars de tempel uit.

Maar wacht even, mijn hart zou de tempel van God moeten zijn.

Zou ik hem toestaan om het geld en de handel uit mijn hart te smijten, zodat ik vrij kon zijn om hem te volgen; of zou ik de zorgen van deze wereld en het bedrog van de rijkdom mijn idealen en vruchtbaarheid laten verstikken?

Ik stond verbaasd hoe hij in de tempel in Jeruzalem (je zou dit kunnen vergelijken met de Sint-Pieters-Kathedraal in Rome) hardop schreeuwde. Te gek zeg, hij schreeuwde ook om de aandacht van de mensen te krijgen, net zoals wij op de markt deden. Hij was radicaal, politiek correct of niet, hij hield voet bij stuk en had ruggengraat. Ik las hoe hij de vrouw behandelde die met haar buitenechtelijke activiteiten op heterdaad betrapt was. Terwijl de goede getrouwe staatsburgers bereid waren om haar te stenigen, behandelde Jezus haar met respect en weigerde met hen mee gesleurd te worden en haar te veroordelen.

Ik vond het heerlijk hoe hij de godsdienstige huichelaars ontmaskerde. Ik stond verbaasd over de wijsheid die hij in zulke eenvoudige menselijke woorden en verhalen overbracht.

Zijn eerste beschreven wonder was zo'n 800 flessen wijn voor de feestvierders, die op de bruiloft alles al hadden opgedronken. Er staat dat er zes waterpotten van twee tot drie metreten per stuk waren; gemiddeld zijn dat dus $2\frac{1}{2}$ metreten $\times 6 = 15$ metreten.

(1 metreet = 40,9 liter. $15 \times 40,9 = 613$ liter) Dit is meer dan 800 flessen van de allerbeste wijn. Ik had er graag bij willen zijn.

Ik was verbaasd hoe hij totaal onbevreesd dat monsterachtige figuur benaderde die iedereen in de omgeving met angst deed beven. Die vent brak sterke kettingen en woonde in de graven met de doden. Toch liep Jezus onbevreesd naar hem toe en zei: "Hoe heet jij?" met de bedoeling om dat arme, gefrustreerde, geestelijk geschonden, demon bezetene, ellendige stuk mensheid te helpen. Dit had helemaal niets te maken met religie of godsdienst. Ik zag hoe het allemaal door elkaar werd gehaald; zij dachten dat Jezus kwam om een nieuwe religie te beginnen.

Een godsdienst die 't christendom heette en dat deze religie Jezus was. Maar niets is verder van de waarheid.

Het was zo duidelijk dat hij de religieuze grenzen verbrijzelde en de religieuze huichelarij blootlegde dat is waarom de 'goede' religieuze mensen hem op de meest wrede manier wilden elimineren.

Zijn doel was om ons hoog boven het drijfzand van de religieuze verdeeldheid te verheffen. Zijn verlangen was om ons weer in verbinding te brengen met zijn Vader, met God, met de allesomvattende kosmische Energie in de zuiverste vorm: Liefde! Hij maakte Gods liefde zichtbaar voor ons door mensen lichamelijk en geestelijk te genezen; hij wekte doden op en toonde vergeving aan de zondaars die veracht werden en "naar de hel moesten worden gestuurd".

HOE MOET IK VERDER?

Maar hoe kon ik dit in mijn leven toepassen? Ik verkocht groenten en fruit en verdiende goed geld. Ik was het product van mijn ouders, mijn omgeving, mijn leraren en mijn vrienden. Moeder regelde een ontmoeting met de plaatselijke priester.

Hij was een heel aardige jongeman uit Amsterdam, die af en toe bij ons thuis kwam kaarten. We spraken met elkaar en ik legde uit wat er in mijn leven aan de hand was. Hij luisterde aandachtig en vertelde mij dat hij soortgelijke ervaringen had, die hem ertoe gebracht hadden om priester te worden; een dierbare man.

Ik sprak ook met zakenmensen die zogenaamd 'wedergeboren christenen' waren. Ze vertelden me dat "deze gevoelens om de Heer te willen dienen gaan afslijten wanneer ik geestelijk meer volwassen zou worden."

Ik bekeek hen, maar ik was niet erg onder de indruk van hun geloof. Voor mij waren het succesvolle zakenmensen waren die niet rookten en niet dronken en de Bijbel gebruikten om zich superieur tegenover 'die arme zondaars' te voelen.

IK DACHT DAT IK 'SPECIAAL' WAS

Ik had ook het gevoel dat 'ik heel speciaal was', omdat ik de zin van het leven begon te begrijpen. Ik voelde mij goed en dacht dat God hetzelfde gevoel voor mij had en dat hij ook heel gelukkig met mij zou zijn. Ik had ook gestopt met zware shag en sigaretten roken en had het teruggebracht tot slechts twee pijpen per dag. Vrij zelfvoldaan zat ik op 11 november 1971 om kwart over een 's middags in de luie stoel en dacht na over 'hoe gelukkig God met mij moest zijn'.

Ik stak mijn pijp aan en vroeg God of hij me iets te vertellen had. Ik kraakte een boekje open en vertelde God, dat wat ik het eerst zou lezen dat dat hetgeen was wat hij mij wilde vertellen. Mijn ogen vielen op het volgende vers: *"Je bent van je vader de duivel en de lusten van je vader zul je doen."* (Johannes 8:44)

Ik schrok me dood. Ik pakte mijn pijp en gooide dat ding in de kolenkit en zei: "Dat? Nooit! Nooit, nooit, nooit zal ik van de duivel zijn. De duivel is niet mijn vader, God is mijn Vader. Ik hoor bij hem." Ik stopte meteen met roken en besloot tegelijkertijd in mijn hart om God te gaan dienen. Nooit tevoren kreeg ik zoveel sigaretten aangeboden als in de komende weken. Iedereen wilde me op de proef stellen om te zien of ik wel stand zou houden.

Ik had reeds verschillende malen geprobeerd te stoppen met roken en iedereen verwachtte dat ik weer in elkaar zou klappen en zou toegeven zoals ik eerder gedaan had, maar deze keer was het anders, want ik had 't aan God beloofd.

DE SPANNING NAM TOE

Mijn waarden begonnen te verschuiven en mijn lieve moeder was ervan overtuigd dat ik overboord was gegaan en het ware geloof had verlaten. Het ging van kwaad tot erger en de spanning in huis nam toe. Vader ging één keer per week op woensdag avond naar de kroeg om met zijn vrienden te biljarten. Op zekere woensdag avond kwam hij thuis en had een paar borrels gehad.

Moeder lag in bed te huilen omdat ze aan mij dacht. Voor vader, die altijd het laatste woord had, was dit genoeg. Hij kwam uit zijn slaapkamer en begon op mijn slaapkamerdeur te bonzen. Dit gebeurde ver na middernacht. Die nacht voordat ik ging slapen deed ik iets wat ik nog nooit eerder had gedaan; om de een of andere reden had ik mijn slaapkamerdeur op slot gedraaid. Ik werd wakker en ging naar de deur.

Let wel, je wilde het niet met vader aan de stok krijgen. Zijn handen waren sterk want op zekere nacht, toen we een dief op het erf hadden, moesten mijn oudere broer en ik vader in bedwang houden, omdat hij anders de 'bezoeker' had kunnen doden, wiens hoofd en overhemd in een paar seconden tijd volledig bebloed waren.

Met tegenzin opende ik de deur en zei 'n klein schietgebedje van, "Heer, bescherm me alsjeblieft."

Toen hij de kamer binnenstormde, struikelde hij over de twee centimeter hoge drempel. Ik had alleen mijn onderbroek aan en wilde niet wachten tot hij opstond. Ik stapte over hem heen, ging naar beneden en verliet het huis. Hier stond ik in mijn onderbroek in de ijskoude regen. Dit was weer net voor Kerstmis en het was steenkoud. Godzijdank gooide mijn jongere broer me zijn T-shirt, trui en spijkerbroek uit het raam, hoewel deze een paar maten te klein waren, was ik erg dankbaar. In mijn kamer hoorde ik het grote beeld van Jezus dat ik eerder ergens had opgepikt, in gruzelementen veranderen. Waar naar toe?

Het was inmiddels drie uur 's nachts en ik liep in de ijsregen. Ik had me miserabel en rot moeten voelen, maar ik was echt gelukkig. Was ik gek geworden dat ik in deze omstandigheden gelukkig kon zijn? Misschien kan ik nu mijn eigen leven leiden? Misschien kan ik toch God dienen? Ik lifte naar Alkmaar waar de voorganger van de kerk die ik bezocht woonde.

Rond vier uur 's morgens klopte ik bij hem aan en vertelde hem mijn verhaal. Hij werd bijna wit van de schrik.

Hij wilde me zo snel mogelijk kwijt. Hij bracht me in zijn auto naar het huisje van ome Dirk en zijn vrouw tante Agie. Dit was de oude heer van de markt. Ze hadden een huisje aan de kant van de dijk waar ik de volgende twee dagen verbleef.

OME DIRK

Ik vernam dat ome Dirk een dronkaard was geweest en zijn vrouw soms sloeg omdat hij haar haatte voor haar geloof. Ze bad altijd dat haar slechte man zou veranderen. Ze vond hem een slechte echtgenoot en hij wilde zeker aan haar verwachtingen voldoen. Tot ze op zekere dag het vers las, *“heb Uw vijanden lief”* - *“Heer, mijn man is mijn vijand en ik heb hem zeker niet lief.”* - *“Dan moet je dus veranderen en hem weer gaan lief hebben.”* - Ze veranderde, zorgde goed voor hem en was zelfs lief achter de gesloten deuren. Dit ging zo’n tijdje door. Op zekere dag zei ze tegen Dirk: *“Morgen laat ik je eten in de koelkast staan en moet je het alleen maar opwarmen.”* - *“Waar ga je naar toe?”* Ze aarzelde om te antwoorden omdat Dirk altijd woedend werd.

“Ik ga naar een evangelisatie bijeenkomst.”

Dirk was stil. *“Hoe ga je er naar toe?”* - *“Met de bus.”* - Er was een lange pauze - *“Wat als ik je erheen breng?”* - *“Dank je wel dat is lief van je.”*

Dirk stond achter in de zaal en wat er ook gepreekt werd, ging hem allemaal ver boven het hoofd.

Ome Dirk vertelde me: *“Toen ik naar het podium keek, verscheen Jezus uit het niets op het podium, hij strekte zijn armen naar me uit. Ik begon te huilen en die nacht gaf ik mijn leven aan hem. Dat was maar een paar jaar geleden. Ik had het gevoel dat ik mijn hele leven verprutst had, zodoende wil ik in ieder geval in mijn laatste jaren iets voor anderen doen.”* - *“Bedankt, ome Dirk en tante Agie, ik ben jullie eeuwig dankbaar dat ome Dirk naar de markt was gekomen om me over Jezus te vertellen.”*

Twee dagen hemel op aarde, gewoon de tijd hebben om mijn Bijbel te lezen. Ome Dirk sprak met me om mijn vader en moeder te eren en terug naar huis te gaan. De volgende dag was het Kerstmis en ik ging naar huis terug. Vader zei niet veel. Het was niet bepaald een vrolijk kerstfeest voor ons gezin. Het was een bedeesd kerstmaal en er werd niet veel gezegd.

KOPPIE ONDER

Na de kerst, in de eerste week van januari werd ik gedoopt. Ik nodigde vrienden en familie uit, omdat dit voor mij een zeer belangrijke dag was, maar het bleek dat ze andere prioriteiten hadden. Bij het zwembad waar ik gedoopt werd, deed ik mijn wereldse bezittingen; mijn ring en mijn horloge af en in een wit gewaad ging ik het zwembad in. De voorganger dompelde me onder en ik kwam opgetogen weer boven. Ik had nu officieel mijn leven aan God teruggegeven. Ik had datzelfde gevoel toen ik voor het eerst een meisje kuste en halsoverkop verliefd werd. Gelukkig zag ik mijn ouders achter in de menigte staan en hoewel het niet gemakkelijk voor hen was, was ik blij dat ze er waren.

Op die dag vroeg de voorganger me om een kerklidmaatschap te tekenen. Ik zei dat ik het graag zou tekenen onder de voorwaarde dat als ik andere mensen zou vinden waar ik Jezus beter kon dienen dat ik daar ongetwijfeld naar toe zou gaan.

Dit is sindsdien altijd mijn principe geweest. Ik had mijn leven aan Jezus gegeven en zo begon mijn reis met mijn Schepper.

HOOFDSTUK 5

DE UITDAGING OM TE VERANDEREN

HET WAS TIJD VOOR EEN VOLLEDIGE VERANDERING

Ik heb nooit van mensen gehouden die uit de hoogte deden, 'doe het of anders'. Ik dacht dat God ook zo was totdat ik die avond op strand leerde dat hij precies het tegenovergestelde was.

In hem vond ik de vrijheid en liefde die ik altijd al zocht. Iedereen moest weten dat er een reden voor het leven was. Dat het leven een test was om te zien hoe we ons zouden gedragen; als mensen wiens motivatie liefde voor God en zorg voor anderen is, of de motivatie van 'Ikke, ikke en de rest kan stikke'?

Ik begreep nu dat God rechtvaardig was en dat hij iedereen ging belonen naar gelang we deze testen hier op aarde zouden doorstaan en niet volgens onze bezittingen of onze politieke, financiële en sociale status. Mijn geheime gebed was: "Heer, wie kan mij leren? Leid mij en ik ga volgen, wijs mij de weg waar ik naar toe moet gaan om je te dienen."

Op dinsdag 25 januari 1972 heb ik met onze vrachtwagen de voorganger en zijn gezin geholpen om van Alkmaar naar Amsterdam te verhuizen. Toen we klaar waren vroeg de persoon die ons hielp met de verhuizing of ik de 'Jesus People' wilde bezoeken. Omdat ik bijna alleen oudere gelovigen had ontmoet vond ik het een goed idee. Ik parkeerde de vrachtwagen op het Leidseplein. Toen ik uit de wagen stapte, zat daar een jongeman op de stoep in zijn arm te spuiten. Wat was zijn levensverhaal? Dat had ik best kunnen zijn. Waar zou ik nu zijn als ik door andere ouders was opgevoed?

"Heer, wat kan ik doen om deze jongens te helpen? Wat is mijn rol in 't leven en wat wil je dat ik ga doen?"

Op de deur had iemand een herder met wat schapen geschilderd. Even aankloppen - "Ja, kom binnen." - "Wow, deze mensen zijn vriendelijk." Waarom weet ik niet, maar ik voelde me thuis. Er waren veel bezoekers; freaks en hippies van alle nationaliteiten, studenten, een prostituee, een zakenman, vluchtelingen en reizigers van ieder werelddeel, Peruanen uit het Andesgebergte met hun fluiten, enzovoort.

Iemand kwam met ons praten en na een tijdje liet hij me een vers uit het boek Handelingen hoofdstuk twee zien en hij wees op deze woorden: *"Allen die geloofden waren tezamen en hadden alle dingen gemeenschappelijk. Zij verkochten hun bezittingen en goederen en verdeelden ze aan allen die het nodig hadden".* - "Zou je dat ook willen doen? We wonen net als de eerste volgelingen van Jezus bij elkaar. Jij kan je ook bij ons aansluiten als je dat wilt."

Ik was niet overtuigd, maar de sfeer was zo positief geladen en eerlijk gezegd zoals ik zei, voelde ik me thuis.

We waren enkele van de laatste bezoekers die afscheid namen.

GEEN GEZANIK MEER

Ik ging na middernacht naar bed, maar om een of andere reden kon ik niet in slaap vallen. "Moet ik me bij deze mensen aansluiten, of moet ik naar de Bijbelschool, wat moet ik doen?"

Ik was onrustig en de slaap kwam niet.

Oké, ik moet slapen, wat kan ik doen? Ik weet iets, "Heer, als je wilt dat ik me bij deze mensen aansluit, laat dan morgenochtend mijn horloge van mijn pols af zijn."

Hierna had ik rust en viel in diepe slaap want ik had een horloge met een leren bandje die ik alleen afdeed als ik me ging douchen. Dit horloge was praktisch deel van mij en ik had het nog nooit verloren, zelfs niet tijdens een schermutseling.

Ik werd vrij vroeg rond zes uur wakker, want er zat iets tussen mijn tenen. Ik reikte onder de dekens om te zien wat het was...

Ik schrok klaar wakker; mijn horloge zat tussen mijn tenen. “Het moet een engel geweest zijn die mijn horloge in de nacht had losgemaakt. Oh Heer, wilt je echt dat ik naar deze mensen in Amsterdam ga?” Even was ik aan ‘t treuzelen en meteen begon de verwarring, “Hé, je viel in slaap met dat horloge idee, dus heb je het gewoon onbewust in je slaap afgedaan.”

Oké, was het een engel, of deed ik het zelf? Ik moest het weten. Ik sprong uit bed, ging op mijn knieën. “Oké Heer, ik weet nog iets anders, als je echt, en ik bedoel heel echt wilt dat ik me bij deze mensen aansluit, laat dan nu de deur van mijn moeders slaapkamer opengaan.” Het was vijf over zes en moeder sliep elke ochtend tot zeven uur of half acht, dus deze keer wist ik dat ik veilig zat. Ik had amper dit voorstel geformuleerd, en niet te geloven de deur van moeder’s slaapkamer ging open, “Johan, ben je wakker?” - “Ja, moeder, klaar wakker.”

Nou geen gezeur en gezanik meer. Dit was puntje bij paaltje.

“Ja, Heer, ik ga je dienen. Wijs me de weg. Ik ga beginnen met deze mensen in Amsterdam. Zorg alsjeblieft voor mijn familie. Ik ben bereid en klaar om te gaan.”

DE SPRONG IN DE RUIMTE

Ik had besloten om de Heer nu niet alleen met woorden te dienen, maar ook met daden. Ik opende de winkel rond acht uur om de dag te beginnen. Om half tien had ik ontbijt met mijn ouders. “Vader, moeder, ik heb besloten om onze lieve Heer te gaan dienen. Ik moet hem volgen en ik wil graag naar Amsterdam gaan om met deze mensen die ik gisteravond bezocht heb, samen te werken.”

“Weet je het zeker?” - “Ja, mijn besluit staat vast.”

“Maar wat moeten we dan met de zaak doen?” - “Mijn broer doet het veel beter dan ik.” - “Oké, we hebben een vervanger nodig. Zodra we een vervanger kunnen vinden, kan je gaan.” Moeder was emotioneler en het was moeilijk voor haar.

Op een gegeven moment werd ze emotioneel en sprak negatief over haarzelf, wat totaal niet waar was.

“Moeder, hoe kan u dit nou zeggen, u bent mijn liefste moeder; u wilde zelf non worden om God te dienen. Maar, omdat u zo'n goede moeder bent en ik zo'n goede jeugd heb gehad, wil ik mensen helpen die minder in het leven hebben gehad dan ik. Ik wil geen monnik of priester worden, omdat ik te veel van het vrouwelijk geslacht hou, maar ik wil God dienen en dat heb ik besloten”. Elke vrije seconde die ik had, bad ik voor mijn ouders. Twee dagen later vroeg moeder, “Weet je zeker dat je hiermee door wilt gaan?” - “Ja, moeder. Mijn besluit staat vast.”

Moeder vertrok in de auto en kwam later terug met een rugzak, een elektrisch scheerapparaat, een corduroy-broek en jack. Tegen die tijd was het vrijdagavond. “Waarom ga je niet pakken? Dan breng ik je morgenochtend naar het station en kan je naar Amsterdam gaan.”

NAAR AMSTERDAM

De volgende ochtend, op zaterdag 29 januari 1972, bracht moeder me naar het station. Ze had zich duidelijk verenigd met het feit dat ik ging. “Dag moeder.” - “Dag jongen.”

De trein duurde ongeveer een half uur.

Eenmaal in Amsterdam ging ik bij de koffiешop op de hoek binnen waar ik twee koffie en twee stukjes appeltaart bestelde, omdat ik dacht dat ik die nooit meer zou krijgen. Dit was “mijn galgenmaal”.

Ik wist dat mijn leven drastisch ging veranderen en het was niet langer, “Johan doet toch wat hij wil.”

Toen ik klaar was met mijn koffie en gebak, liep ik naar de voordeur en klopte aan. Tjonge, werd ik verrast. Iedereen gaf me knuffels en meer knuffels. “Wow, kom binnen!” - “Waarom al die uitdanigheid voor mij?” - “We baden samen en hadden een heel gesprek hoe we nog een Nederlandse vrijwilliger nodig hadden.

Toen we net klaar waren klopte jij aan.” - “Nou, ik hoop dat ik vrijwilliger materiaal ben.”

“Maak je maar geen zorgen, God kan iedereen gebruiken. We gaan net naar de Dam toe om te zien of we iemand kunnen helpen.” - “Goed, dan ga ik mee.”

Ik sprak met reizigers van andere werelddelen. Vooral twee jongens waren dankbaar dat ik hen over Jezus vertelde en baden met mij. Een kwam mee naar huis om te zien hoe we leefden.

Al snel deed het verhaal de ronde: “Johan is naar Amsterdam gegaan en is bij de hippies. Hij is waarschijnlijk gek geworden.”

IK DENK NIET DAT DIT VOOR JOU IS

Twee dagen later kwam de voorganger op bezoek die ik de week daarvoor geholpen had met zijn verhuizing. “Je kunt de Heer waar dan ook dienen, maar ik denk niet dat dit de juiste plaats voor jou is. Veel van deze mensen waren aan de drugs verslaafd en jij hebt nooit drugs gebruikt. Kom met me mee, misschien moet je eerst naar het Bijbelcollege gaan.”

Ik besprak dit met een andere Nederlandse broer en hij zei nuchter dat ik zelf moest uitzoeken waar ik de Heer wilde dienen. Ik ging met de voorganger in zijn auto naar Den Haag waar we een christelijk centrum bezochten.

Er was een grote poster van het gezicht van een evangelist en ernaast stond ‘Jezus redt’ gedrukt. Ik herinnerde het verhaal waar het volk Jezus tot koning wilde kronen en hij zich in de bergen verborg. Toen ik die poster zag, dacht ik: ‘Nou, als ze deze jongen koning willen kronen, dan denk ik niet dat hij gaat onderduiken zoals Jezus deed.’

Daarna reden we naar de Bijbelschool, ofschoon de mensen beleefd waren, hielden ze duidelijk afstand en er waren geen warme knuffels zoals ik in Amsterdam had gekregen.

Toen we later in de middag naar Amsterdam terugreden, begon het te donderen, te stormen en te regenen.

Plotseling kwam al het verkeer tot stilstand. We zaten minstens een uur vast voordat het verkeer weer langzaam op gang kwam. Een grote boom was in de storm omgewaaid en had de weg geblokkeerd. Het was meteen zo duidelijk, “Wil je een grote boom zijn en op zekere dag mijn geestelijk verkeer blokkeren, of wil je in plaats daarvan gewoon een van die kleine struikjes in de middenberm zijn, die de rijbanen verdelen en de auto’s beschermen van het tegemoed komend verkeer?”

Als je doorgaat met de mensen in Amsterdam dan ben je net een van die struiken, met alle wortels en takken in elkaar gewoven, zonder grote identiteit, maar je zult heel nuttig zijn voor mijn koninkrijk. Je zou echter ook een grote boom kunnen worden, want de mensen mogen je wel, maar als het gaat stormen zal je grootheid je val worden en ga je de stroming van het verkeer of van mijn geest belemmeren.” Het antwoord was duidelijk: “Laat mij maar een kleine struik zijn.”

Ik schreef mijn laatste mooie vriendin om met mij mee te gaan om samen God te dienen en in vrijheid te leven net als de zigeuners, niet gebonden maar vrij. Ik heb nooit meer van haar gehoord. Behalve mijn vriend Karel, kwam geen van mijn andere vrienden mij bezoeken. Hij wilde met eigen ogen zien wat er met mij gebeurd was. “Karel, jij kan dit ook doen.” - “Johan, het zit me wel goed jongen. Ik zie dat je gelukkig bent, maar dit is niks voor mij.”

NOSTALGISCH

Het was echt het einde van mijn ouwe leven en het begin van een nieuwe toekomst.” Ik had langs een kroeg met muziek gelopen en kon de trekkracht van de 'zwarte shag' en 't Heineken bier voelen - “Al zitten we boven op een mijn, dan zullen mijn laatste woorden zijn, 'Ooh Heineken bier.’” Was het allemaal echt allemaal afgelopen? Eerlijk gezegd, is dat wat ik wilde doen; me laten opblazen met een glas bier in mijn hand?

Ik had geen spijt van de weg die ik had ingeslagen; ik had alleen wat heimwee naar het verleden, maar welk verleden? Wilde ik echt de frustraties terug? Nee, dat nooit!

Ik vroeg de Heer om mij zijn kracht te geven om, *'te volharden als een goed soldaat'*. (2Timoteus 2:3) Ik heb altijd de groene baretten bewonderd en wilde een van die stoere stormroepers zijn. Nu was mijn kans om op te groeien en als een echte soldaat te trainen niet om mensen te doden voor het vaderland, maar om mensen te redden en hen te helpen voor mijn echte Vaderland van mijn hemelse Vader.

Ik had op wat sympathie van mijn medemensen gehoopt, maar het enige antwoord dat ik kreeg was: "Niet zo moeilijk doen. Als je denkt dat dit leven te zwaar voor jou is, dan ga je toch wat anders vinden dat gemakkelijker voor je is." Voor de mensen waar ik bij woonde was het alleen maar een eer om Jezus te dienen. Diep in mijn hart wilde ik deze Spartaanse toewijding.

HERSENSPOELING

In de vroege ochtenduren had ik extra tijd want mijn lichaamsklok was ingesteld op zes uur of half zeven, terwijl de anderen om acht uur wakker werden. Ik had een of twee uur voor mezelf, dus ik gebruikte de badkamer als een rustige plek om Bijbelverzen uit 't hoofd te leren. Een van de belangrijkste verzen die ik uit het hoofd leerde was:

"En u zult zich de hele weg herinneren die de HEER, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid, om u te vernederen, en om u te beproeven, om te weten wat er in uw hart was, of u zich aan zijn geboden zou houden, of niet." (Deuteronomium 8:2)

Voordat de anderen 's morgens opstonden en het toilet wilde gebruiken, had ik reeds mijn 'arbeids vitaminen' ingenomen. Dit hielp me later in het leven om stand te houden als het moeilijk werd. Soms had ik reeds voor het ontbijt drie tot zes verzen uit m'n hoofd geleerd.

Terwijl anderen opstonden had ik al een goed begin in de dag.

VEEL TE KOPPIG

Verschillende mensen kwamen op bezoek om heel interessante spreekbeurten of lessen te geven. Soms vroeg ik me af of ik gehersenspoeld werd. Ik besloot dat mijn hersenen wel een beetje spoeling konden gebruiken en ik was blij om mijn gedachtegang en mijn horizon te kunnen vergroten.

Een keer, toen ik mijn familie bezocht, vroeg mijn oudere zus me: “Johan, word je gehersenspoeld?” Maar ze antwoordde meteen haar eigen vraag: “Nee, je bent veel te koppig. Niemand kan jou hersenspoelen.”

Ik besepte dat God een vriend aan het worden was die me begreep en onvoorwaardelijk van me hield. Hij eiste niets van mij, “Doe het of anders”. Hij verzocht mij alleen. Ik zag hem niet als mijn baas, maar meer als mijn collega, mijn rechterhand, mijn vriend die me redde als ik in de penarie of problemen terecht kwam. Op de een of andere manier lijkt het of problemen vanzelf op me af te komen.

WAAROM NOU ZO VEEL BIDDEN?

Op een bepaalde ochtend stelde iemand voor: “Laten we naar buiten gaan voor wat frisse lucht en wat oefeningen doen; wat buigen, en wat rekken.” Eenmaal buiten zei hij, “Laten we eerst bidden, zodat we onszelf niet bezeren.”

Ik dacht, “Nou ja, iedere keer bidden is toch wel ver gezocht. Dat is wel een beetje te veel van ‘t goeie. Ik ben gezond en hoef toch niet te bidden voor deze eenvoudige oefeningen.” Ik was het er niet mee eens en bad niet mee.

Een paar keer springen en wat buigen; plotseling bevroor mijn rug. Ik kon nauwelijks rechtop staan. Was het een zenuw?

“Moet je naar de dokter toe?”

Ik had geen dokter nodig want ik wist heel zeker waarom mijn rug bevroor. De volgende tien jaar had ik een zwakke rug.

Elke keer wanneer mijn rug pijn deed, stopte ik en bedankte ik de Heer dat het niet ernstiger was en dat hij me eraan herinnerde om hem te erkennen en niet te vergeten.

Ik leerde dat als ik bad en mijn verzoek ingewilligd werd het me dankbaar maakte. Net wanneer een kind iets van zijn ouders vraagt, is hij dankbaar als zijn verzoek wordt ingewilligd. Maar omdat hij in hetzelfde huis als zijn ouders woont, kan hij het ook gewoon pakken zonder te vragen en als hij niet in de kraag gepakt wordt, kan hij zich "gelukkig of bij de hand" noemen.

Dit kind zal geen prettig persoon zijn om in huis te hebben.

Hij zal zich tegen zijn ouders verharderen, en om zichzelf te rechtvaardigen gaat hij zijn broers en zussen leren hetzelfde te doen. "Waarom vragen? Je kan het toch gewoon pakken."

Dat kind zal misschien niet het landgoed van zijn ouders erven, maar het wordt waarschijnlijk gegeven aan degenen die de eigendommen en wensen van hun ouders respecteren.

Ik besepte hoezeer gebed een belangrijk deel van mijn leven uit moest maken. Niet de gebeden die je afdreunt, maar gewoon een eenvoudige erkenning, net zoals je de wensen van je beste vriend erkent. Deze woorden van "*Uw maker is uw man*" (Jesaja 54:5) vat zijn liefde en zijn zorg voor mij samen.

Als ik een droge periode krijg en er lijkt een afstand tussen ons te komen, dan beken ik dat ik maar een heel eenvoudige jongen ben, die vast zit tussen deze vier-dimensionale muren of grenzen en dat ik zijn stem niet kan horen, noch hem fysiek kan zien. Ik vraag hem barmhartig met mij te zijn, want ik weet diep in mijn hart dat ik met mijn egoïsme en harde woorden gemakkelijk mensen kan kwetsen.

DE LEVENSREIS

Een ding dat me veel hielp was dat ik het leven als een reis begon te zien waarbij de eindbestemming de hemel is. Om daar te komen moet ik vaak op verschillende manieren reizen.

Soms loop ik alleen over een donker pad, of ik maak een lange reis met andere passagiers in de trein, hoewel de conducteur misschien niet perfect is en ik de treinbestuurder niet gezien heb, weet ik toch dat ik op weg ben naar mijn einddoel, aangezien “mijn Gids” altijd bij me staat. De volgende keer krijg ik misschien een ritje aangeboden in een limousine. Af en toe moet ik ook door vijandig terrein waar mensen met tomaten of rotte eieren gooien. Maar naarmate mijn leven vordert, komt mijn bestemming dichterbij.

Ik probeer het goede, het kwade en het lelijke te aanvaarden en de moeilijkheden als een kans te zien om iets te leren.

Maak je maar geen zorgen want ik ben nog verre van volmaakt en mijn reacties zijn soms nog precies het tegenovergestelde van het gezegde: ‘Behandel alle rampen als gebeurtenissen en geen enkele gebeurtenis als ramp.’

HOOFDSTUK 6

NEDERLAND EN DUITSLAND

ZE LOEIDE DOOR HET ZIEKENHUIS

Rond die tijd was er in Amsterdam een Duits meisje dat bijna dagelijks voor Bijbelles kwam. Aangezien ik Duits sprak, kwam ze mij meestal opzoeken. Ze was wel 'n speciale tante; te dik, gekleed in legerkisten en soldatenkleding, kort oranje gekleurd haar, verslaafd aan de drugs en een paar missende voortanden.

Op zekere dag kwam ze zwaar gestoord binnenstormen. Ze was naar het ziekenhuis geweest vanwege een pijn in haar rug. De artsen hadden een kwaadaardig, snel verspreidende tumor ontdekt. Ze werd verteld dat ze nog maar een maand te leven had. Ik vertelde haar: "Mein liebling, als je jouw leven terug geeft aan degene die het je in de eerste plaats heeft gegeven, dan kun je erop vertrouwen dat hij voor je gaat zorgen. Maar als je liever je leven wilt weggooien, wat je eerlijk gezegd nu aan het doen bent dan geef ik je weinig hoop." - "Johan, wil je voor mij bidden?" - "Ik denk dat het nu jouw beurt is om te bidden en Jezus aan te nemen." Ze bad een oprecht en ontroerend gebed. Ik vroeg dat Jezus haar gebed zou respecteren en haar wilde genezen. Twee dagen later kwam ze terug: "De artsen kunnen niet geloven dat de tumor niet gegroeid was. Het is gestopt, maar blijf alsjeblieft bidden, want het is er nog steeds."

"Ik zal voor je bidden, maar nu verwacht de Heer dat je zelf bidt." Aan 't einde van de maand dat ze had moeten sterven, was ze volledig genezen. De artsen waren verbaasd, en met haar luide Duitse accent loeide ze door het ziekenhuis, "Jullie weten niet hoe ik genezen ben, aber ich weiss. Jezus hat mich genesen." De Heer in zijn liefde en zorg voor haar had haar genezen.

Na haar genezing heb ik haar nooit meer gezien, maar later hoorde ik dat ze in een band speelde met positieve muziek over geloof, hoop en liefde.

GRATIS MAALTIJDEN

Het was heel duidelijk dat we betere kwaliteit groenten en fruit moesten krijgen. Ik ging terug naar de groentemarkt in Amsterdam, waar mijn familie ook groenten kocht. Ik legde uit wat ik deed en vroeg of ze met wat handel gratis wilden helpen. “Wat krijgen we nou, ben jij dat echt, jongen?” - “Ja, dat ben ik wel.” De meesten waren blij om te helpen. We kregen zoveel dat we gratis maaltijden konden uitgeven in het Vondelpark.

In de zomermaanden kampeerden we vaak in het Vondelpark. Hier gaven we bijna dagelijks veel jonge mensen, reizende hippies en studenten van over de gehele wereld, te eten. Vaak sliepen er tweeduizend mensen in Vondelpark en soms was de rook zo dik van de marihuana dat je bijna ‘high’ werd door alleen maar rond te lopen om mensen over Jezus te vertellen. De politie was blij dat we er waren. Ze hadden het gevoel dat de zaak niet uit de hand ging lopen zolang wij er waren.

DE DRUG SCENE

Op een zonnige dag was op het Damrak; dat is de straat tussen Amsterdam Centraal Station en de Dam, traktaten aan het uitdelen. Een jongen die drugs verkocht komt naar me toe met de vraag: “Hé man, wat voor shit heb jij?” - “Waarom denk je dat ik dit heb?” - “Jouw pupillen zijn zo groot, man, ik kan zien dat je echt high bent, je moet wel goeie shit hebben.”

“Ik heb Jezus man, daarom ben ik high en hij is zeker geen shit. Hij is helemaal bovennatuurlijk en echt te gek want hij maakt je gratis high.” Jammer genoeg wilde hij niet wat ik had.

Drugs was een dagelijkse behoefte onder de reizigers en er liepen vrij veel dealers rond.

Een van die dealers was Eddy, een grote jongen uit Curaçao.

Zijn zus wilde bij ons binnen trekken en met ons samenwerken. Eddy was niet onder de indruk van haar beslissing en kwam op zekere avond op hoge poten aanzetten om haar uit deze gekke 'godsdienst waanzin' te bevrijden. Het duurde niet lang of ik besefte dat Eddy een zoekende ziel was, verloren in de drugs handel om zoveel mogelijk geld te verdienen. We praatten samen, hij kalmeerde, ik legde ons leven uit en hij begon vragen te stellen. Voordat de avond voorbij was, bad Eddy met me om Jezus aan te nemen.

Hij kwam dagelijks terug voor Bijbellessen en hij veranderde snel. Op zekere dag liep ik naar het postkantoor om de post af te halen en Eddy kwam mee. Al wandelend en pratend deelde ik wat pamfletten uit. We liepen langs een jongeman die er verloren uitzag. Toen we hem voorbij gingen, vroeg Eddy me verbaasd: "Had je er niet een aan die jongen moeten geven?" - "Hier pak aan en ren achter hem aan." Hij pakte het uit mijn hand en kwam glimlachend terug. Eddy had de smaak te pakken gekregen. "Johan, kom alsjeblieft met mijn vrienden praten."

Het was vrij duidelijk dat Eddy's vrienden gelukkig waren met geld verdienen. Eddy had een huis in Amsterdam en hij besloot ons zijn huis te laten gebruiken. Hij sprak Spaans en om weg te komen van zijn vrienden, de drugswereld en zijn 'zaken relaties', verhuisde hij naar Spanje waar hij zijn nieuwe leven en missiewerk begon. Hij is iemand waar ik bewondering voor had.

BANANENBUS WONDEREN

In een oude gele Engelse bus ging een team naar Groningen. We noemden het 'the banana bus' omdat het op een grote banaan leek. Ik was de chauffeur want ik was de enige met een geldig vrachtwagen rijbewijs. We hadden heel weinig geld bij ons, maar vertrouwden erop dat de Heer voor ons zou zorgen. Toen we rond negen uur 's avonds door Drente reden raakte de tank leeg en zaten we zonder benzine.

Ik parkeerde de bus aan de kant van de weg.

We gingen achter in de bus slapen want we hadden matrassen bij ons. Ik besepte niet dat ik de oprit van een boer had geblokkeerd. De boer maakte ons 's morgens vroeg wakker om de bus te verplaatsen, zodat hij er met zijn tractor langs kon. "Hup jongens effies duwen want de boer moet er langs."

De boer kon zijn ogen niet geloven toen hij deze langharige hippies uit de bus zag komen om het opzij te duwen.

Ik legde de boer uit dat we op weg waren naar Groningen om studenten over Jezus te vertellen en hen te waarschuwen over de negatieve effecten van drugs, maar dat we helaas zonder benzine zaten. Hij liep terug naar de boerderij en zei tegen zijn vrouw dat ze een goed ontbijt voor ons moest klaarmaken.

Ze bakte spek en eieren en was gefascineerd met de verhalen van verschillende jongens die van de drugs afgekomen waren en hoe Jezus hen de kracht had gegeven om "Nee" te zeggen tegen de drugs. De boer telefoneerde zijn broer die een benzinepomp had. De man was blij om onze tank te vullen en rond tien uur waren we weer op weg.

FRONTAAL

Tijdens deze zelfde reis kwamen we terug van een spreekbeurt. Het was reeds nacht en het regende. Ik reed op een tweebaans weg, met mijn rijder naast me terwijl de rest van het team achterin sliep. Ofschoon ik aan de rechterkant van de weg reed, had de bus ook het stuur ook aan de rechterkant. Naast de weg was een diepe sloot en de weg had geen berm.

Er kwam een vrachtwagen als tegenligger aan; plotseling toen we dicht bij waren, zwaaide een andere vrachtwagen van achter hem naar mijn weggedeelte om hem te passeren.

De passerende vrachtwagen kwam in volle vaart recht op ons af. Er was geen mogelijkheid om uit te wijken en dit zou een frontale botsing worden.

Ik weet niet meer wat er gebeurde, behalve het bevel van “Jezus help!” gaf ik het stuur een zwaai en verwachtte dat de bus over de kop de sloot in zou gaan.

We deden ongeveer 60 kilometer per uur. Toen de vrachtwagens ons voorbij waren gescheurd stond onze bus aan de linkerkant van de weg. Tot op de dag van vandaag begrijp ik nog steeds niet wat er gebeurd was, maar daar stonden we ongedeerd aan de andere kant van de weg.

De vrachtauto die inhaalde was gestopt en de chauffeur rende terug om te zien wat er met ons gebeurd was. Hij was totaal over stuur en kon niet geloven dat we ongeschonden waren. Mijn rijder en ik stopten om de Heer te bedanken voor zijn engelen die over ons waakten. De anderen achter in de bus bewogen een beetje maar werden nooit wakker.

HET CONCERT WERD AFGELAST

Na een paar maanden in Amsterdam reisde ik naar Duitsland waar ik ongeveer een half jaar heb gewoond. We bezochten een pop-festival in de “Augusthalle” waar een band die ik erg goed vond, optrad.

Ik wilde met ze praten, want ze hadden een heel mooi liedje geschreven en ik dacht dat ze misschien geestelijk ontvankelijk zouden zijn. Mijn vriend en ik slaagden erin om gratis de grote zaal in te komen. Net toen we binnenkwamen, gooide iemand een bierfles op het podium en er brak een groot gevecht uit waarbij de band betrokken was. Het veranderde in een totaal chaotische toestand en het concert werd afgelast.

We maakten gebruik van de verwarring en toen de band het podium verliet, liepen we met hen mee naar de kleedkamers. Ik sprak met de zanger over het feit dat er tienduizenden jongeren naar iets op zoek waren.

Ze kwamen om hen te zien in de hoop dat ze misschien een antwoord of beetje begeleiding konden vinden in hun optreden.

Ik legde hem uit hoe Jezus hen kon helpen om een goede boodschap aan het publiek te geven dat hen praktisch aanbad. Zijn enige antwoord was: “We zijn niet slecht, man. We doen geen drugs en dat soort dingen.

Nee, we hebben Jezus niet nodig.” Daarna sprak ik met de rest van de band en het personeel. Sommigen waren zo geschokt door de gebeurtenis en wilden dat ik met hen bad.

OLYMPISCH SPELEN 1972

Behalve het concert lifte ik naar München om de Olympische Spelen van 1972 bij te wonen. Jongeren waren daar vanuit heel Europa naartoe gereisd. Ik ontmoette lieve mensen en gaf veel pamfletjes uit. Vooral na de moordaanslag op de elf Israëliëse atleten stonden de mensen open voor de boodschap.

Ik woonde de ‘Frankfurter Buchmesse’ of de Frankfurtse Boekenbeurs bij. Hier stonden verschillende alternatieve groepen voor het hoofdgebouw te adverteren.

Ik herinner me dat ik vurige discussies had met de communisten, die me een ‘God-verslaafde-idioot’ noemden. “Wie is een verslaafde idioot? Jij preekt, ‘Deel je rijkdom of we nemen het met geweld af.’ Ik deel wat ik heb! Jij zegt, ‘We nemen wat van jou is’, ik zeg, ‘Geef en het zal je gegeven worden. Verdeel wat je hebt en God zal voor je zorgen.” Maar het was moeilijk om met hen te redeneren.

HOOFDSTUK 7

TERUG NAAR AMSTERDAM

HEIDELBERG

Daarna werd ik door enkele jongeren uitgenodigd om met hen naar Heidelberg te gaan. Dit is een universiteitsstad met tienduizenden studenten en jongeren. Ze hadden een grote Duitse bus waarin je kon slapen en koken, en ze hadden een vrachtwagenchauffeur nodig, vandaar kreeg ik de uitnodiging.

’s Nachts parkeerden we de bus ‘oben auf den Heiligen Berg’ en overdag reden we de berg af om de bus bij de ‘Untere Strasse’ neer te zetten. Hier hingen alle drop-out studenten en hippies rond. We hadden vaak een bus vol met mensen die mee aten terwijl wij hen over Jezus vertelden.

AMSTERDAM

Mijn vrienden in Amsterdam hadden me gevraagd of ik terug wilde komen, dus dat deed ik. Ik scheerde mijn baard eraf, ging naar de kapper en was op weg naar Amsterdam.

Eens in Amsterdam besloten we om een stichting te vormen. Het bestuursorgaan bestond uit drie Nederlandse leden waarvan ik de penningmeester werd.

Ik bezocht de groentenmarkt opnieuw en werd verschillende keren uitgenodigd door een bepaalde familie die erg op mij gesteld was.

Ik ging persoonlijk graag naar de ‘Walletjes’ om met mensen te praten. Hier ontmoette ik dierbare en warmhartige mensen die mij hun levensverhaal en de moeilijkheden waarmee ze te maken hadden, vertelden. Ze waren dankbaar dat iemand naar hen wilde luisteren en aanbood om met hen te bidden.

Er was een “werkende jonge dame” die ons in haar kleine kamertje uitnodigde en haar gordijnen dicht deed zodat we voor haar konden bidden. De Heer is overal aan ’t werk om zoekende mensen tot zich te brengen.

ZIGEUNERKONING

Rond die tijd kregen we ook bezoek van Koko Petalo. Koko was de zigeunerkoning. Die middag kwam er een grote Mercedes voor de deur met niemand anders dan de baas zelf.

We hadden een heel gezellige middag. Hij legde ons uit wat zijn verantwoordelijkheden waren. Hij vertelde ons hoe ze in konvooi door het land trokken met heel wat kampeerwagens. Ook hoe de plaatselijke gemeenteraden reageerden wanneer hun zigeuner karavaan op het dorpsplein neerdaalde. Sommigen boden hen een veld aan om de caravans te parkeren, terwijl anderen hen van nieuwe banden voorzagen en hun benzinetanks vulden zolang ze maar doorreden en niet in het dorp bleven rondhangen. Het was interessant om naar zijn verhalen te luisteren. Ik vernam ook dat veel zigeuners diep gelovig zijn en we besloten de middag met gebed.

HYDE PARK SPREAKERS-CORNER

Ik kreeg een uitnodiging om naar Londen te gaan. Een van de redenen was dat er een Nederlands meisje in Londen woonde en iemand dacht dat ze misschien wel een goede partner voor mij zou kunnen zijn. “Matchmaker, matchmaker, make me a match. Catch me a catch”.

Het was een lief kind en we gingen samen wandelen, maar er was geen chemie of aantrekkingskracht. Ik denk dat we zelfs nog probeerden om elkaar een kus te geven, maar onze “liefdesrelatie” zonk als een baksteen en we wisten allebei zeker dat we niet voor elkaar bestemd waren.

Terwijl ik in Londen was, ging ik met een paar mensen naar ‘Hyde Park’ en sprak in de ‘Speakers Corner’.

Er waren flink wat mensen die naar die jongen met zijn Nederlandse accent luisterden.

Hoewel ik in Londen veel plezier had was het ook een serieuze tijd voor me want ik kreeg te horen dat een vriend van mij uit Amsterdam een ongeluk had gehad en overleden was.

Ik respecteerde hem voor zijn onconventionele leven en zijn vastberadenheid om de Heer en de mensheid te dienen. Hij was een van die dierbare vrienden die ik graag aan de andere kant weer wil ontmoeten.

TERUG NAAR AMSTERDAM

Ons werk groeide, Eddy's huis werd te klein en we hadden een groter gebouw nodig omdat we ook een coffeeshop wilden beginnen zoals ik in Londen had gezien.

Het was toen zo, dat wanneer een gebouw lange tijd leeg stond, je dat gebouw kon kraken. Je ging er gewoon in wonen want je had de wet achter je staan.

Er was 'n groot gebouw in het centrum van Amsterdam.

Het werd bewoond door een groep van ongeveer tien krakers, maar het gebouw was veel te groot voor hen. Op een zonnige zaterdagmiddag waren de bewoners naar het strand gegaan.

Met behulp van een vriend van de eigenaar hadden we een raam opengebroken en de deuren geopend. We gingen snel het gebouw in en namen een aantal lege kamers in bezit.

Toen deze jongens van het strand terugkwamen waren ze woedend. Na een paar dagen waren ze wat gekalmeerd en konden we onderhandelen. De deal was dat wij de beneden verdiepingen zouden nemen en zij de bovenste verdiepingen gingen behouden.

COFFEESHOP

Op de begane grond wilden we een coffeeshop/disco openen. Ik heb twee weken lang hard gewerkt om het klaar te krijgen. Het zag er redelijk uit en de zaak werd geopend.

Eenmaal geopend stond ik meestal aan de deur om de mensen die binnenkwamen in de gaten te houden.

Op zekere zaterdagavond komt een stevige vent rond de 35 of 40 jaar binnen. Ik zag duidelijk dat hij 'slecht nieuws' was.

Ik wilde hem een paar vragen stellen en meteen trok hij een flink slagersmes voor de dag. Ik kreeg de bovennatuurlijke ingave: "Jij denkt dat je 'n stoere vent bent, die herrie wil schoppen. Als je echt herrie wilt, stap dan met me naar buiten, jongen."

Het meisje dat bij mij aan de deur stond was sprakeloos en haar ogen puilden uit. Ik vroeg of ze de deur achter ons wilde sluiten. Ik ging eerst naar buiten en zodra ze de deur achter ons had dicht gedaan, maakte ik rechtsomkeer en rende ik zo hard ik kon richting Rooie Buurt.

DE AMSTERDAMSE POLITIE

Ik sprintte naar het politiebureau. Ik wist dat deze kerel een halve gare was en ik wilde echt geen mes tussen mijn ribben. Toen ik het politiebureau binnenging, gaf hij in zijn achtervolging op.

Godzijdank voor de politie; ze stuurden twee agenten met mij mee om de coffeeshop te patrouilleren en kwamen sindsdien getrouw langs om te zien of alles goed ging.

We waren al bevriend met de politie want af en toe brachten ze een jonge reiziger die een overdosis had genomen en verzochten ons om voor hem of haar te zorgen. Op zeker dag werd ik zelfs uitgenodigd door de Commissaris van politie, die over centrum van Amsterdam ging om bij hem thuis te komen eten.

Hij was een dierbare man met een zorg voor de jeugd. Hij had veel respect voor ons werk en ons geloof en was dankbaar dat hij een sterke band met ons had vanwege de zwerfende jeugd.

DIT WAREN ANDERE DAGEN

In jaren 60, 70 en begin jaren 80, was de algemene sfeer echter totaal anders dan vandaag.

Mensen waren ziek van taboes en zochten totale vrijheid of het nu ging om seksuele vrijheid, leven in een commune, of de wereld rond te reizen. “Je doet gewoon waar je zin in hebt!” – “Het is Flower-Power!” - “Love is all you need!”

We hadden ‘Woodstock’ en mensen zoals Timothy Leary die LSD promoveerde. In Nederland hadden we de ‘Provo-beweging’, ‘De Kabouters’ en ‘Oranje Vrijstaat’. We hadden de NVSH - Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming.

Een lid van de Amsterdamse gemeenteraad rookte wiet tijdens de raadsvergadering om ‘de status quo op te schudden’.

Duitsland had de ‘Rote Armee’ en de ‘Baader Meinhof Gruppe’, er was anarchie in overvloed en niet altijd zonder ‘t verlies van leven. In de VS had je Abi Hoffman en Jerry Rubin, de Chicago Seven die een gewelddadige revolutie propageerden. Allerlei soort mensen die demonstreerden tegen de oorlog in Vietnam.

“Haat het systeem” of “F*** the system!” waren veel voorkomende uitdrukkingen onder de hippies en de jeugd. “Vergeet de kerk! Dat was ‘t ergste waar iemand in terecht kon komen.”

We probeerden minderjarige jeugd in het Vondelpark te helpen die van huis waren weggevloden. Ik telefoneerde met ‘de Kinderbescherming’ en vroeg wanneer kinderen hun eigen beslissingen konden nemen. De heer aan de lijn vertelde me: “Kinderen lopen al op dertienjarige leeftijd van huis weg en we kunnen er weinig aan doen.” Zoals je ziet waren het heel andere dagen.

Een van de oprichters van ‘De Kabouters’ bezocht de coffeeshop en ik sprak met hem. Een van de eerste dingen die hij me vertelde: “Waarom lach je altijd naar me? Ik heb zin om die grijns van je smoel af te trekken.”

Het duurde niet lang voordat hij zachter werd. Hij kwam terug voor Bijbelles en veranderde snel.

Je weet gewoon nooit hoe de Heer werkt, want later hoorde ik dat hij als vrijwillig missiewerker naar Thailand was gegaan.

Wikipedia:

- Timothy Leary was een Amerikaanse psycholoog en schrijver, bekend om zijn pleidooi voor psychedelische drugs. In een tijd waarin drugs zoals LSD en psilocybine legaal waren. . . . Hij populariseerde gezegdes zoals, “**turn on, tune in, drop out**”; en “Denk voor jezelf en kijk uit voor de autoriteit”. Tijdens de jaren '60 en '70, werd hij vaak genoeg gearresteerd om de binnenkant van 29 verschillende gevangenissen wereldwijd te zien. President Richard Nixon beschreef Leary ooit als ‘de gevaarlijkste man in Amerika’.
- ‘Hoffman kwam in de jaren zestig op de voorgrond, hij bleef zijn activiteiten in de jaren zeventig beoefenen, en is een symbool gebleven van de jeugd-opstand toentertijd’.
- NVSH: 3 van hun agendapunten waren:
 1. Geen beperkingen op pornografie.
 2. Kritiek op het huwelijk en het gezin.
 3. Geen discriminatie op enige vorm van seksuele vrijheid.In 1966 bereikte de vereniging een lidmaatschap van 220.000. In 2008 waren het er ongeveer 700.

HOOFDSTUK 8

NIET LANGER VRIJE JONGEN

HET CHINESE RESTAURANT

Rond deze tijd kregen we bezoek van een jong echtpaar uit het buitenland. Ze kwamen op korte vakantie en wilden Amsterdam zien, dus ik ging met hen op stap. Ik wilde hen uitnodigen om naar de chinees te gaan maar ik had op dat moment geen geld. Ze waren ook niet erg rijk.

Het waren eenvoudige mensen die hun leven in dienst van God hadden gesteld en om anderen te helpen. Ik wilde graag iets leuks voor hen te doen. We liepen langs de grachten en staken de Dam over om naar de Wallen te gaan.

Er was een klein chinees restaurantje aan het begin van de Rooie Buurt met lekker en goedkoop eten waar ik ze mee naartoe wilde nemen. Het begon te miezeren en de Dam was leeg.

Toen we de trappen overstaken vond ik een rolletje geld. Ik pakte het op en wachtte af of iemand er naar zocht. Geld bewaart men meestal in een portemonnee, zodat je het kunt teruggeven aan degene die het verloren had. Dit was echter een rol zonder adres waar de dealers mee werkten.

Niemand kwam opdagen dus na een tijdje besloten we naar het chinese restaurant te gaan om even lekker te eten.

Ik denk dat God de gedachten en emoties van ons hart kent en als het gaat om anderen vriendschap te tonen of te helpen dan doet hij zijn best om ons een handje te helpen.

HUWELIJK

Ongeveer twee jaar nadat ik van huis vertrok, ontmoette ik een lief meisje op het station Amsterdam Centraal.

Ze kwam graag naar mijn Bijbellessen en ik mocht haar wel.

Na een paar maanden verkering, besloten we de tram naar het stadhuis te nemen om te trouwen. Mijn ouders waren blij met onze beslissing en verzorgden een huwelijksfeest in mijn woonplaats. Veel plezier en lekker dansen wat ik graag deed.

De priester die in de kapel ons huwelijk inwijdde, sprak over Abraham die zijn geboorteplaats verliet om God te volgen en dat ik hetzelfde had gedaan. Het was niet alleen voor mij erg bemoedigend, maar vooral voor mijn ouders dat de priester zo positief over mij sprak.

Mijn ouders wilden voor ons een huis in mijn woonplaats kopen, maar omdat ons werk in Amsterdam was, besloten we in de grote stad te blijven en daar verder te gaan.

Mijn vrouw en ik deden veel huisbezoeken. Ik stuurde om de paar maanden mijn nieuwsbrief uit en leerde dat de Heer ook voor een gezin zou voorzien.

ONS EERSTE KIND WERD IN HET ZIEKENHUIS OPGENOMEN

Ons dochtertje werd ziek. “Heer, hoe is dat nou mogelijk? Ik dacht dat je ons zou beschermen omdat wij je toch dienen.”

We brachten haar naar het ziekenhuis en de artsen observeerden haar in de isolatieafdeling omdat zij niet wisten wat ze had.

Er is niets pijnlijker dan wanneer een van je kinderen ziek wordt en omdat je niet weet wat je eraan kunt doen, sta je er gewoon machteloos tegenover. We konden de Heer alleen maar om zijn genade en bescherming vragen.

Als echtpaar was het voor ons een speciale tijd om ons leven opnieuw aan hem toe te wijden. Op de derde dag dat ze in het ziekenhuis lag, wilden de artsen dat we een formulier ondertekenden om toestemming te geven dat ze onze dochter konden opereren om te ontdekken wat het was.

“Dokter, excuseer mijn onwetendheid. U weet niet wat ze heeft en u gaat haar opereren om erachter te komen wat het is?

Het spijt me, maar zo'n papier kunnen we niet ondertekenen.

We nemen haar mee, want als ouders zijn wij verantwoordelijk voor haar.” We brachten haar mee naar huis, baden dagelijks over haar en langzaam maar zeker begon ze te verbeteren.

MOEDER

Mijn moeder was erg ziek geworden met kanker en ze lag in het ziekenhuis. Een van de patiënten in het ziekenhuis vroeg moeder wat er met mij aan de hand was en of ik haar zoon was? Door het geroddel was mijn reputatie van een aardige, gerespecteerde jongeman veranderd in een religieuze gek die ‘een klap van de malle molen’ had gehad.

Moeder vertelde me dat ze me niet wilde verloochenen zoals Simon Petrus dat met Jezus had gedaan dus zei ze: “Ja, dat is mijn zoon, en hij is ‘n goeie jongen. Ik weet niet wat ze allemaal over hem zeggen, maar ik weet dat hij een goeie en fijne jongen is.”

Ik weet zeker dat de Heer moeder daarvoor beloond heeft. Kort daarna verliet ze ons om door te gaan naar haar hemelse beloning.

Mijn dierbare, sterke, nederlandse moeder, die van het leven en van haar kinderen hield; ze werkte hard, deed de boekhouding voor de zaak en onderhield de winkel van ons familiebedrijf. ‘Mijn geweldige moeder’.

HET EINDE VAN EEN TIJDPERK

Eind jaren zeventig werden we iets ouder en begon ons gezin zich uit te breiden. De vrijwilligers die bij ons woonden verhuisden terug naar hun thuisland en we waren alleen met onze vier kleine kinderen. Rond die tijd besloot ik ook de stichting te sluiten en het was het einde van een tijdperk in mijn leven.

Wat nu? Ik wist niet zeker hoe ik verder moest gaan en of ik een baan moest zoeken om mijn gezin te onderhouden.

Op zekere dag vroeg ik de Heer: “Wat is mijn werk, Heer; wat moet ik gaan doen om voor mijn gezin te zorgen?”

Het antwoord was duidelijk: “Jij werkt voor mij en ik zal voor je zorgen!” - “Nou lieve Jezus dat is dan geregeld. Einde van de discussie. Jij bent mijn werkgever, dus jij moet voor mij en mijn gezin zorgen.”

DE WEG OP

De Heer liet ons duidelijk zien dat we ons huis moesten verlaten om een busje te kopen en te gaan reizen. Het duurde een maand om het busje in te bouwen en om het huis schoon op te leveren. Het Waterlooplein was de ideale plaats om een heleboel rompslomp voor een appel en een ei te verkopen.

Eindelijk kwam de dag dat het busje klaar en het huis leeg was. We pasten net in onze nieuwe kampeerauto. Hoewel het die dag regende, waren mijn vrouw en ik blij om alles te verlaten en ons nieuwe leven te beginnen.

Die nacht, toen mijn kinderen en mijn vrouw sliepen, zat ik naast het busje in de stromende regen en begon te huilen. Ik vroeg de Heer om ons alsjeblieft te begeleiden en te beschermen en dat hij ons niet in de steek zou laten. Ik voelde me alleen in deze wereld en was volledig afhankelijk van zijn hulp, bescherming en zijn voorziening.

Zoals altijd antwoordde hij met vrede en kracht. We begonnen met kleine opbeur voorstellingen in bejaardentehuizen. Mijn vrouw speelde gitaar en ik had dia's.

De mensen waren gek met de kinderen en dit vrolijkte hun vaak vergeten levens op.

We deden ook een kleine voorstelling met een hart en vier sleutels die ik van hout gemaakt had. Degene die het hart had, zei: “Ik ben niet blij. Wie kan me helpen? Wat kan mijn hart openen?” De verschillende sleutels zoals ‘de sleutel van het speelgoed’, ‘de sleutel van het onderwijs’ en ‘de sleutel van het geld’ konden het hart niet openen. Tenslotte kondigde de laatste sleutel aan: “De sleutel van blijdschap is de liefde.”

Dit opende het hart en gaf zulke fijne, warme reacties. We werden vaak vergeleken met de 'Von Trapp familie'.

ONZE PROGRAMMA'S

Ons kampeerbusje was eigenlijk te klein. Totaal onverwachts kregen we een bedrag toegewezen waarmee we een goede tweedehands Mercedes 508 en een dubbel-assige Tabbert caravan konden kopen. Dit maakte ons reizen vrij comfortabel.

We trokken naar België en ons gezin bezocht weer bejaardentehuizen en een club voor gepensioneerden.

We werden ook uitgenodigd naar enkele scholen. Sommige voorstellingen waren zo positief en ook ontroerend dat achter in de zaal of het auditorium, de leerkrachten of verpleegkundigen vaak met waterige ogen stonden te klappen.

INBRAAK

De voorganger met wie we toen verbinding hadden vroeg ons om ons werk te filmen en had ons een kostbare JVC-camera en een Hitachi-videorecorder gegeven. Ik vond het te groot en te onhandig om mee te werken, dus ik bleef eigenwijs foto's nemen met mijn fototoestel. Ik pakte de videocamera en de recorder weg in een oude koffer in de 508.

Kort daarna hadden we een inbraak. Het zijraam was ingeslagen en alles lag overhoop; matrassen en bedding op de grond, alles ondersteboven en binnenstebuiten.

Het enige wat ze gestolen hadden was mijn camera en de autopapieren. De autopapieren vond ik terug want die hadden ze onder de bus gegooid.

Het enige dat niet werd aangeraakt was de koffer met de dure camera en videorecorder. De les was duidelijk. De Heer stond de inbraak toe zodat ik uiteindelijk de videocamera ging gebruiken om onze activiteiten op te nemen met het resultaat dat we een aantal goede voorstellingen konden filmen. Kort daarna kregen we een uitnodiging om in Leuven te parkeren.

Het was in de prachtige tuin achter het huis van gepensioneerde missiezusters. De zusters waren voornamelijk oudere leraressen en schoolhoofden.

De zusters waren zo blij met ons gezin, ze bewonderden mijn vrouw want ze was een goede lerares die onze kinderen thuis onderwees. Ze waren dol op onze vier kinderen die op hun jonge leeftijd (van vier tot zes) graag lieten zien dat ze al konden lezen. De zusters leerden mijn dochtertjes haken en breien wat een leerzame ervaring voor de kinderen was.

LEVENSLANGE GEVANGENEN

We werden uitgenodigd om onze voorstelling voor verschillende scholen te doen en werden gevraagd om voor de levenslange gevangenen in het beruchte 'Leuvense Gevang' op te treden.

Dit waren gevangenen die een levenslange gevangenisstraf hadden omdat er in België geen doodstraf is. We gingen door vele poorten en deuren naar de kapel van de zwaarbewaakte gevangenis. Mijn hart ging naar deze mannen uit en ik voelde een bepaalde verbinding met hen. Tegen die tijd voelde ik me zelf ook een grote puinhoop en vertelde hen eerlijk: "Ik denk dat ik gemakkelijk in jouw plaats had kunnen zitten maar om de een of andere voor mij onbegrijpelijke rede heeft Jezus mij beschermd, en heeft hij mij de genade gegeven om mijn leven aan hem over te geven."

Ze waren zo dankbaar voor ons eenvoudige programma. Tijdens de tweede helft van onze presentatie toonde ik de dia's over het 'Leven van Jezus'. Dit zijn prachtige realistische schilderijen met veel interessante details uit die tijd. Deze dia's had ik gevonden bij de 'Stichting Docete' in Utrecht en waren zeker de moeite waard. De dia's die ik graag toonde, waren hoe Jezus over het water liep en dat Simon Petrus naar hem toe ging.

Dan legde ik uit: "Simon begon te zinken wanneer hij naar de omstandigheden, de storm en de golven keek.

Dit is net zoals ons; als we naar onze omstandigheden en de problemen kijken dan zinken we ook in depressie en wanhoop. Maar toen Simon zonk, riep hij uit naar Jezus om hem te helpen. Dit was de reden waarom hij niet verdronk, omdat Jezus onmiddellijk zijn hand naar hem uitstak en hem redde. Als we dit kunnen onthouden wanneer het moeilijk wordt en we in een depressie wegzinken, om op dat moment een beroep op Jezus te doen, dan zal hij zijn hand uitstrekken en ons helpen.”

Aan het einde van onze presentatie kon je zien hoe mensen zichtbaar ontroerd waren. Steeds weer werden we bedankt. We kregen enkele mooie briefjes van de gevangenen. Iemand schreef: “Het spijt me zo dat ik uit de kapel weg moest lopen, maar ik wilde niet beginnen te huilen in het bijzijn van de andere gevangenen.”

DE LUCHT IN

We werden uitgenodigd naar een bepaalde stad in het noorden van Frankrijk om in een verpleeghuis voor bejaarden op te treden. Het was al donker toen we in het stadje aankwamen. We vonden een rustige plek om te parkeren.

Om zes uur 's ochtends werd er op de caravandeur gebonsd.

De mensen waren verbaasd dat een Nederlander de deur opendeed want onze Mercedes 508 en Tabbert caravan leken op die van de zigeuners. We moesten even opzij, omdat de vliegtuigen er langs moesten. We legden uit dat we in het “La Maison de Retraite” gingen optreden om de bejaarden op te vrolijken. Toen ze dit hoorden, raakten ze bere enthousiast want verscheidene mensen hadden hun ouders in dat tehuis.

Ons gezin werd uitgenodigd voor een vliegtocht boven het gebied waar we waren. We kropen allemaal in een klein vliegtuigje met slechts een propeller voorop en we vlogen een uur lang rond. Die avond was ons programma een van de beste voorstellingen die we ooit gedaan hadden.

We kregen zulke mooie, lieve, hartverwarmende reacties van de bewoners, hun familie, de directie en het verpleeg personeel.

BASKETBAL

Kort daarna deden we onze was bij de wasserette in een andere stad. Toen we onze kleuren aan 't sorteren waren, kwamen er twee Amerikanen binnen.

Ze sorteerden een stel zweterige trainingspakken. De ene jongen was blank en de andere was een twee meter lange zwarte jongen. Zoals gewoonlijk raakten we aan de praat.

De blanke jongen zei dat hij de trainer was van dit basketbalteam en dat ze vanavond speelden. "Waarom kom je niet naar ons kijken? Onze jongens zijn goed." - "Oké, we willen jullie graag zien, als je ons gratis kaartjes geeft." - "Geen probleem."

Toen de was klaar was, zaten we in onze caravan te genieten van een kop goede koffie. We ontdekten toen dat we niemand anders dan de "Harlem Globe Trotters" hadden ontmoet.

We legden hen uit over ons leven en wat we deden. Ze waren zo verbaasd. "Echt waar, doen jullie dat? Kunnen jullie alsjeblieft na de wedstrijd blijven, want we willen jullie ook uitnodigen voor de receptie, zodat je met enkele van onze jongens kan bidden."

We hadden een fantastische avond met de kinderen. Na afloop was de receptie behoorlijk indrukwekkend met veel heerlijke hapjes, genoeg champagne en hors-d'oeuvres.

De trainer bleef druk bezig om te kijken dat er niet te veel gedronken werd door zijn team want ze moesten om drie uur 's nachts weer in de tourbus zijn. Het was erg indrukwekkend voor de kinderen om met hun kleine witte handjes de grote handen van deze lange, lachende, zwarte jongens te schudden. Voor de kinderen moeten ze er als vriendelijke reuzen hebben uitgezien.

Ik realiseerde me dat deze jongens een zwaar leven leidden met een hectisch schema. Op tournee sliepen ze wekenlang in hotelkamers en het was vaak 's ochtends om drie uur opstaan.

Behalve dit was het recepties bijwonen, goede conditie behouden en urenlang in bussen en vliegtuigen zitten. We hebben lang contact met hen gehouden en bleven hen onze nieuwsbrieven sturen. We kwamen ze jaren later nog eens tegen in een hotel in Delhi.

DE SLOOT IN

Op zekere middag waren we in een open veld naast de snelweg geparkeerd. Een auto kwam met hoge snelheid de afrit op en probeerde veel te snel de bocht te maken. De auto rolde over de kop de sloot in. Ik was buiten met de kinderen terwijl mijn vrouw in de caravan aan het koken was. "Vader, heb je dat gezien?"

"Ja, dat heb ik gezien. Laten we een kort gebedje zeggen: 'Lieve Jezus, help dat er geen slachtoffers of ernstig gewonden te zijn.' Jullie gaan naar moeder in de caravan en ik ren er naartoe."

De auto lag ondersteboven, ik kon een zijdeur openen en vier jonge mensen kropen totaal ongedeerd naar buiten. Ze waren geschokt en kwamen mee naar de caravan voor wat thee. We baden met hen en dankten de Heer dat hij het gebed verhoorde en dat iedereen ongedeerd was.

DE MIDDELLANDSE ZEE

We reisden door het zuiden van Europa en langs de Rivière, Italië, Spanje en Griekenland. De Grieken waren gek met ons en de kinderen en dat was wederzijds.

We bezochten veel bezienswaardigheden zoals, 'La Camargue' in het zuiden van Frankrijk met paarden die door het water renden. We waren onder de indruk van de honderden of misschien wel duizenden flamingo's die op zoek waren naar voedsel in het ondiepe water van de Middellandse Zee.

In Portugal stonden we vol bewondering te kijken naar 'Boca do Inferno'. Dit is een verbazingwekkende rotsformatie aan de Portugese kust en terwijl de golven er onder binnenrollen, blaast het sproeiend of stomend water uit de gaten boven in de rots.

Het zag er net uit als een reusachtige briesende stier die klaar stond om aan te vallen.

Het Middellandse Zee klimaat, de architectuur, de mensen met hun warme glimlach en hun heerlijk eten, hadden ons hart gestolen; het was echt een fantastische ervaring.

MIJN WOORDEN ROLDEN ALS EEN WALS

We begonnen te lezen over India en besloten terug te gaan naar Nederland om te zien wat onze volgende stap moest worden.

Ik bezocht mijn zus en ze was nogal afstandelijk tegenover mij. Ik vroeg haar of er iets tussen ons was gekomen en ze vertelde me het volgende: “Weet je nog toen mijn dochttertje gestorven was?” - “Ja natuurlijk, zoiets vergeet je nooit.” - “En weet je nog wat je toen tegen me zei?” - “Nee, dat weet ik niet meer.” - Je zei: “Ze is nu op een betere plaats.”

“Zei ik dat?” - “Ja, dat zei je en je had me net zo goed ’n klap in mijn gezicht kunnen geven.” Ik bood mijn verontschuldiging aan want door mijn gebrek aan wijsheid waren mijn woorden net als ’n wals die over haar grievend hart rolde en een litteken achterlieten.

Ik las hoe Jezus reageerde toen iemands broer gestorven was. Hij vroeg: “Waar heb je hem begraven?” Hij ging met hen naar het graf en hilde met hen. Had ik maar hetzelfde gedaan door zijn voorbeeld van troost te volgen.

HOOFDSTUK 9

INDIA ROEPT

ALLES VERBAASDE ONS

India had altijd al een speciaal plekje in mijn gedachten gehad en nu begon India aan ons hart te trekken. Naarmate we meer over dit mysterieuze land lazen en erover nadachten, werd het duidelijk dat we er met onze gezin naartoe moesten.

We kregen een goede prijs voor onze 508 en caravan.

We kochten de visa en tickets. De grote dag was gekomen, 15 mei 1982. "India, we komen eraan." Voordat we vertrokken, kwamen er allerlei angsten op me af: "Wat als de kinderen ziek worden? Wat als we gerepatrieerd moeten worden? Wat als onze spullen gestolen worden? Wat als we allemaal sterven?"

Geen van mijn angsten werden werkelijkheid.

Het was midden in de zomer toen we uit het vliegtuig stapten. Het was het gloeiend heet. Een kennis had gecorrespondeerd met mensen die ze kenden en godzijdank was er iemand om ons te ontmoeten. De taxi reed ons van het vliegveld naar een veerboot. Toen we onderweg een vuilnisbelt passeerden was de stank was ongelooflijk. We waren verbaasd over alles wat we om ons heen zagen. We droegen onze koffers een veerboot op.

Op deze veerboot stond een groot bord, 'DEAD BODIES NOT ALLOWED WITHOUT PROPER PAPERS'. (Dode lichamen niet toegestaan zonder de juiste papieren)

Aan de andere kant werd onze bagage op een ossenkar en 'tunga' (paard en wagentje) geladen. "Te gek jongens, we zijn in India." Onze vrienden hadden een kamer voor ons geregeld.

Het was in een soort hotel of kamerverhuur en onze kamer had een dak van blinken golfplaten.

Die eerste nacht, midden in onze diepe slaap schrikten we wakker vanwege een luide knal op het dak. We hadden in een caravan gewoond dus zo'n luid lawaai kondigde moeilijkheden aan. Ik ging buiten kijken en besepte dat er een kokosnoot naar beneden gekomen was.

Weer slapen en twee uur later gebeurde hetzelfde. De volgende dag kreeg een plaatselijke jongen de opdracht om de kokosnoten uit de boom te plukken die zo'n tien meter boven ons dak hingen. Onze kamer had plastic muggengaas over de open ramen, maar dat weerhield een grote, vette rat niet om door het gaas te knagen en in de kamer rond te neuzen voor wat eten.

Dit waren de eerste ervaringen en indrukken van India; het was een aanslag op onze zintuigen.

Maar als je eenmaal dit soort dingen, en de extreme verschillen tussen rijk en arm, je er niet onderuit laat halen, dan wordt je verliefd op deze mooie mensen die geestelijk bewust zijn en zoeken naar vrede. Vooral vrede met God omdat ze weten dat vrede met God de grootste vrede is die iemand kan bezitten.

EEN VAN GODS KINDEREN

Ik realiseerde me dat religie een belangrijke rol speelt in het leven van de mensen in India. Iedere keer werd ik weer gevraagd wat mijn godsdienst was en of ik Christen was.

Ik leerde snel om te zeggen: "Ik heb geen religie, ik ben een van Gods kinderen." De mensen antwoordden dan positief met: "Ja, zijn we dat niet allemaal?" Dit zette ons op gelijke voet en de mensen wilden dan naar mij luisteren zonder zich zorgen te maken of ik hen probeerde te bekeren tot een andere religie.

Ik kon hen gewoon vertellen over Gods verbazingwekkende liefde voor ons, die zich manifesteerde in het leven van Jezus, van wie ik een leerling of 'devotee' ben. Ik realiseerde me dat God zich niet bekommert om wat voor soort religie de mensen zijn, maar dat hij alle mensen gelijk liefheeft en ons hart ziet.

Ik realiseerde dat het de mensen niet tegen de borst stootte om over Jezus te leren want het verhaal van de ‘Barmhartige Samaritaan’ staat in menig schoolboek. Ze willen echter niets over religie horen omdat ze bang zijn dat je ze tot een andere religie wilt overtuigen. Ik legde gewoon uit dat Jezus niet kwam om een nieuwe religie te beginnen en dat hij geen christen was. Hij was, en is, Gods zoon, en hij tilt ons hoog boven de verdeeldheid die religies creëren.

De bekering of verandering die hij wil is niet een verandering van godsdienst, maar dat we ons bekeren van onze egoïstische volwassenheid om geestelijk weer als kind te worden. Hij zei: *“Indien gij u niet verandert, en gelijk wordt aan de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.”* (Matteüs 18:3) Dat koninkrijk omarmt alle mensheid en ieder persoon en die er deel vanuit wil maken door Jezus te ontvangen. Het maakt niet uit waar we bidden, of het nu in een gebouw is met een ster, een kruis of een maan er boven op; het gaat erom wie we aanbidden en hoe we onze medemens behandelen en helpen.

DE STEILE WAND

We gingen met de kinderen er even tussenuit naar een meer en er was een berg vlakbij. Ik wilde proberen om de bijna steile wand te beklimmen. Ik vond kleine oneffenheden voor mijn voeten te plaatsen en om mezelf vast te houden. Op een gegeven moment zat ik echter vast; ik kon niet vooruit of achteruit en inmiddels was ik vrij hoog en het zou een flinke val betekenen.

Wat kon ik doen? *“Lieve Jezus, ik ben het weer en ik zit vast. Jahoor, ik heb het weer gedaan en het spijt me dat ik niet met je gesproken heb voordat ik begon. Als ik val, is er een grote kans dat ik een paar gebroken botten aan over hou. Kan je me alsjeblieft nog een keer uit de penarie helpen?”* Ik kan me niet meer precies herinneren hoe ik naar beneden kwam, maar wat me totaal onmogelijk leek, werd een stressvrije afdaling.

ZAKKENROLLERS

Op zekere dag moest ik de trein naar Bombay nemen. In de treinen van de buitenwijken naar Bombay Centraal zit je letterlijk als haringen in 'n tonnetje. Mensen duwen zich naar binnen en hangen zelfs aan de zijkant van de treinen. Je staat zo vast want als je eenmaal je hand omhoog hebt om een reling vast te houden dan kun je deze alleen met heel veel moeite omlaag brengen om iets uit je zak te halen.

Ik had mijn schoudertas onder mijn jack dat ik had dicht geritst, maar je kon zien dat ik iets onder mijn kleren droeg.

Ik stond naast deze man die net deed alsof hij een krant las in die situatie wat ik al vreemd vond. Langzaam kwam zijn hand onder de krant vandaan en hij probeerde mijn jack open te ritsen. Ik duwde zijn hand terug. Toen voelde ik een hand rond mijn maag. Ik probeerde weg te komen van deze gasten maar kon me niet bewegen omdat de trein stampvol zat.

Ik wist niet wat ik moest doen, want inmiddels hadden ze mijn jack opengesneden en ik wist dat ze met iets heel scherp aan de gang waren.

“Lieve Jezus, hoe kom ik van deze jongens af?” Ik kreeg de inspiratie om “Zakkenroller! Pickpocket!” te roepen.

Het was alsof ik een alarmbel aansloeg, iedereen in de trein was klaar wakker. De zakkenrollers gleden weg en ik kwam veilig op mijn punt van bestemming aan. Ze hadden niet alleen mijn jack opengesneden, maar ook een diepe snee in de bodem van mijn leren schoudertas gemaakt. Godzijdank ontbrak er niets en was ik niet gewond geraakt, want wat ze ook hadden was vlijmscherp. Ik kwam erachter dat de mensen op de trein totaal geen medelijden hebben met zakkenrollers en het zou niet de eerste keer geweest zijn dat ze uit de rijdende trein werden gegooid.

Ik ging naar de kleermaker om mijn jack te repareren, maar mijn schoudertas heb ik niet meer gebruikt omdat die veel te veel ongewenste aandacht trok.

BOMBAY / MUMBAI

We woonden buiten de stad en mijn vrouw en ik voelden de drang om naar Bombay te verhuizen. Na een paar weken woning zoeken hadden we niets gevonden. We zaten helemaal vast in het denkpatroon van: 'Het is onmogelijk om een redelijk geprijsde woning in Bombay te vinden.' We bespraken samen of het de wil van de Heer was dat we naar Bombay gingen - 'Ja of nee.' We waren ervan overtuigd dat het zijn wil was.

Na we dat besloten hadden, bestelden een taxi; we laadden een groot gedeelte van onze bezittingen en onze vier kinderen in de taxi en gingen op weg naar Bombay, al zingende: "We have come this far by faith, leaning on the Lord..." We hadden geen enkel idee waar we heen moesten of waar we zouden landen.

Toen we in de avondschemering Bombay binnenkwamen, herinnerden we ons dit oudere echtpaar in Bandra dat ooit een kamer te huur had.

We vonden het huis, belden aan en "Jahoor, Bingo!" De kamer was beschikbaar. Het echtpaar was blij om het aan ons te verhuren.

Een paar weken later vonden we een mooi appartement met uitzicht op de zee voor een zeer redelijke huurprijs. Twee Hindoestaanse jongens en een meisje kwamen bij ons in huis.

Het was geweldig om te zien hoe deze jonge mensen hun leven aan Jezus toewijdden. Niet aan een andere religie, want ze bleven 'pakka-hindoes', maar ze werden discipelen van Jezus met een toewijding die ik heel weinig had meegemaakt.

We hadden dagelijks meditatie en Bijbelstudie voordat ze erop uit gingen om met studenten te praten.

Het leven was bruisend, behalve dat ik het niet op prijs stelde dat ze me steeds 'uncle' of 'oom' noemden, want ik was pas begin dertiger jaren, maar ze bleven het doen als een teken van respect.

'PEACE' DE PAPEGAAI

We hadden een jonge groene papegaai geadopteerd die uit het nest was gevallen. De kinderen noemden haar "Peace".

Het was zo'n lieve vogel. Soms klom ze op de bank waar ik zat om op mijn schouder te zitten. Dan verbergde ze haar koppie in mijn haar om met haar snaveltje aan mijn oren te knabbelen.

Toen ze leerde te vliegen raakte ze bijna gewond door de draaiende ventilator aan het plafond. Met een zwaar hart besloten we enkele van haar vleugelveren te kortwieken. Ze ging overall met ons mee naar toe, naar het strand, het zwembad en ze was een uitstekend begin voor een gesprek. Na ongeveer een half jaar gingen we naar de vogelwinkel om een partner voor haar te vinden. De nieuwe papegaai was helaas ouder en niet gewend aan mensen. Iedere keer als we hem benaderde werden zijn pupillen erg klein en probeerde hij met zijn snavel in onze vingers te hakken. Na een paar dagen lag onze nieuwe aanwinst ondersteboven in de kooi, hij was dood. We wisten niet dat hij ziek was met een 'droge-borstziekte'.

Tot ons grote verdriet stierf Peace een week later. Veel tranen want ze was zo'n schatje en een echte 'love-bird'. We hadden een 'officiële' begrafenis en vroegen de Heer om het mogelijk te maken dat ze naar de hemel mocht gaan, zodat ze in de toekomst weer bij ons kon zijn.

IK GAF HEM EEN GOEDE DOUW

Ons gezin was uitgenodigd naar een bruiloft in het centrum van Mumbai. Het was een hete dag. Rond twee of drie uur 's middags verontschuldigde we ons en zochten we een taxi om naar huis te gaan. We maakten een taxi chauffeur wakker die een middagdutje deed in zijn 'Ambassador'. De 'Ambassador' taxi's waren gebaseerd op het model Morris Oxford uit 1956.

Op de boulevard vlak bij ons huis merkte ik dat de taxichauffeur in slaap viel.

Ik gaf hem een goede duw en schreeuwde: “Wakker worden”. Het was echter te laat en de taxi slingerde naar links over het voetpad.

Tot onze grote afschuw liep er een jongen van een jaar of tien op 't voetpad. Alhoewel de taxi aanzienlijk vertraagd was, werd de jongen opgeschept. De taxi ging over het trottoir en landde anderhalve meter lager op het strand. We stapten uit de taxi en de jongen lag gedeeltelijk onder de auto. “Lieve Jezus, zorg alsjeblieft voor deze jongen.”

Terwijl ik naar de jongen keek, die wonder boven wonder in orde bleek te zijn, raadde iemand die toevallig in de buurt was, me sterk aan om onmiddellijk met mijn gezin te vertrekken voor onze persoonlijke veiligheid.

Hij waarschuwde dat er een menigte kon komen die gewelddadig tegenover ons zou kunnen worden. Omdat dit vlakbij onze flat gebeurde, gingen we snel naar binnen om onze Indiase vriend te vragen de jongen meteen te helpen. Hij vloog de deur uit en bracht de jongen naar het ziekenhuis. Later die avond werd de jongen ontslagen en naar huis gestuurd omdat hij bijna geen verwondingen had.

Dit was wel even schrikken maar weer een geweldig, wonderlijk antwoord op een kort gebed.

CALCUTTA - STAD VAN VREUGDE

We werden uitgenodigd om een vergadering en bijeenkomst bij te wonen in de bergen van Noord-India. Tijdens deze meeting besloten mijn vrouw en ik om naar Calcutta te verhuizen. We hoorden dat Calcutta bijna ‘onmogelijk’ was. - Ja, mijn favoriete woord. Het werk in Bombay liep inmiddels goed en we voelden dat de Heer ons een nieuwe uitdaging wilde geven.

Dit was een grote beslissing omdat we zoveel negatiefs over Calcutta hadden gehoord, ‘ze stelen als raven en houden niet van buitenlanders, enz...’

Desalniettemin hadden we de belofte dat, *“Als de Heer zijn schapen erop uit stuurt, gaat hij voor hen uit.”* (Johannes 10:4)

Onze trein naar Calcutta had in totaal zes uur vertraging tegen de tijd dat we aankwamen.

Een van de kinderen had de diarree en dat hield ons het grootste deel van de reis druk bezig. Het was drie uur 's morgens toen we eindelijk aankwamen.

We kwamen met onze vier kinderen en onze bagage aan op 'Howrah Station' in Calcutta. Als je het destijds niet gezien had kan je het niet geloven; mensen die overal sliepen, om maar te zwijgen van 't vuil, de kakkerlakken en de ratten, onvoorstelbaar. We vonden een taxi; laadden onze spullen op en toen we naar het centrum van Calcutta reden, konden we weer alleen maar zingen: *“We have come this far by faith, leaning on the Lord...”*

Dit is het enigste wat we konden doen, op de begeleiding van de Heer vertrouwen, want wij hadden geen idee waar we naar toe moesten. *“Leid en bescherm ons alsjeblieft en waak over ons.”* De verhalen over alle dingen die in Calcutta konden gebeuren, knaagden aan me.

De taxichauffeur bracht ons naar Sudder Street waar de buitenlandse budget-reizigers onderdak vonden. Het was pikdonker en we waren de enigste taxi. Zo gauw als de taxi stopte kwamen de mensen op ons af met 'n hoop verwarrend geklets; 'Hotel? jij komt!' - 'Kom!' - 'Dit beste hotel hier!' - 'Beste prijs hotel' - 'Kom met mij' - 'Jij kom'.

“Lieve Jezus, begeleidt me alstublieft in deze verwarring.”

Terwijl ik dit tafereel aankeek, komt er een vrij eenvoudige kleine man naar me toe, die in goed Engels zei: *“Meneer, wilt u alstublieft met mij meekomen.”* Ik had vrede om met hem mee te gaan en hij bracht mij door een nauwe, donkere steeg naar de zijdeur van een hotel. De hotelbediende werd wakker gemaakt en liet me een kamer met airconditioning en vier bedden zien.

De prijs was heel redelijk. De man hielp me met de bagage en hij zou de volgende dag terug komen.

Hij kwam niet terug, maar de rust die over me kwam toen ik met hem door die donkere steeg liep, deed me afvragen of hij een engel was. (Hebreeën 13:2)

We bedankten de Heer dat, *“Wanneer onze voeten de wateren raakten, de wateren zich verdeelden”*. (Jozua 3:13-17)

MOESSON-REGENS

Toen we klaar waren om te gaan slapen, begon het te stormen met oorverdovende donder en flitsende bliksem. We waren op de bovenste verdieping en ik had nog nooit zoiets meegemaakt. We zaten er middenin. Er was bliksem aan elke kant van het gebouw. Het begon te plenzen, geen bakken maar vaten vol water kwamen naar beneden. De volgende ochtend toen we uit het raam keken, zagen we mensen door het water waden waarin afval en rotzooi dreef. Ons hotel was tegenover ‘New Market’.

Calcutta bouwde een nieuwe metro en net voor deze regenbui was het eerste deel van Esplanade naar Parkstreet geopend. Ik kreeg te horen dat de hele metro tot aan de rand toe vol stond met water en modder. Wat ’n ramptoestand.

“Ik dacht dat de moesson pas midden juli zou beginnen. Het is nu de eerste juli, wat is er gebeurd?”

“Het begint op 18 juli, meneer. Dit zijn de voor-moesson-regens.”

“Gaat de moesson ook zo zijn?” - “Ja meneer, zeker weten.”

Ik nam een belofte uit kleine Bijbelverzen doosje en het zei: *“Vele wateren kunnen de liefde niet doven, noch kunnen de overstromingen het verdrinken.”* (Hooglied 8:7) Dit zou mijn belangrijkste vers worden voor de komende maanden.

“Johan, de kinderen krijgen honger.”

NIEUWE MARKT

In mijn korte broek en plastic chappals (flip-flops) was ik klaar om erop uit te gaan.

“Oké jongens. Bid voor je vader om wat lekkers te vinden en dat de Heer me beschermt.”

Ik waadde door 't water dat tot mijn knieën kwam. Ik kon mijn ogen niet geloven toen ik in 'New Market' de vleesafdeling binnen ging; ik zal je de details besparen.

Hoorde ik iemand, 'warenwet' zeggen? - “Kom op Johan, niet moeilijk doen en haal wat te eten.” - “Ja Heer, waar moet ik naar toe?” Iedereen riep me toe om hun vlees te verkopen. Ik kwam bij een moslimman wiens toonbank er redelijk schoon uitzag en biefstuk van 't haas verkocht.

“Kidna ka kg?” Hoeveel per kilo? “45 Rupees, Sahib.”

Het allerbeste rundvlees kostte drie gulden voor een kilo. “Ik neem een volledige biefstuk, niet de donkere want dat is van de waterbuffel.” - “U kent vlees, meneer? Komt u uit Rusland?” - “Nee, ik kom uit Nederland.” - “Oh, heb je dit gehoord, hij komt uit Nagaland.” (Nagaland is een staat in Noordoost-India)

“Nee meneer, niet Nagaland, maar Holland.” - “Oh, uit Poland.” - “Laat maar zitten, wilt u het voor mij inpakken?” - “Meneer, kom alstublieft terug en ik zal u de beste prijs geven omdat u mijn meest gerespecteerde klant bent.”

Ik zou mijn mooie grote lange biefstuk naar de kamer brengen, maar wacht even, hoe krijgen we dit in eetbare vorm?

In New Market vind je alles en daar was de man die gasflesjes met een schroefbrander verkocht. Daarna de koekenpan, zout en peper en een pakje boter. Bovendien was het lychee seizoen. Lychee is absoluut het heerlijkste fruit, zelfs beter dan mango's. “Geef me maar een paar bundels.”

Het is tijd om feest te vieren, we zijn in Calcutta, de 'City of Joy' “Hoera, vader is terug! Opdracht voldaan.” Even voorzichtig met ons nieuwe gastel en lekker braden. Wat een feest. Biefstuk met lychee.

“Zeg kinderen, wat is missiewerk toch een moeilijk en zo'n zwaar leven.” - “Vader, je moet ons niet voor de gek houden.”

TELEFOON BHAVAN

Ik herinner me dat ik naar 'Telephone Bhavan' door water boven de knieën waadde. Destijds werden vaak de zware ijzeren riooldeksels gestolen om als oud ijzer te verkopen.

"Lieve Heer, wil je alstublieft mijn hand vasthouden, want hier zou ik gewoon in een van die riool gaten kunnen verdwijnen. Hou me alstublieft goed vast voor mijn gezin en jouw werk."

"Telefoon Bhavan" was het telefoonkantoor van waaruit je heel India kon bellen. Dit was 1984 voor de STD telefooncellen. STD betekent Straight Trunk Dial of intercity bellen.

Ik wilde Bombay bellen om te zien hoe het met mijn vrienden ging. Er stonden zo'n twintig mensen voor me in de rij. Eindelijk, na ongeveer een uur wachten was ik aan de beurt. "Mevrouw ik moet een PP (Person to Person) gesprek maken met meneer Ravi in Bombay." - "Geef me je nummer."

Na een paar keer bellen kreeg ze een verbinding. "Er is hier een persoon die ene meneer Ravi wil spreken. Wil je het gesprek aannemen?" - "Mevrouw, Ravi is niet thuis, bel alstublieft later terug?" - "Het is goed mevrouw, ik kan ook met hem praten." - "Hij heeft al opgehangen."

De verbinding was verbroken. Mijn beurt was voorbij en de Bengali's zorgden ervoor dat ik net als iedereen weer achter in de rij ging staan om op mijn volgende beurt te wachten.

Waarschijnlijk heb je al gemerkt dat geduld niet mijn natuurlijke aangeboren eigenschap was en ik ben er nog niet erg goed in. Dus begon ik mijn verzen die ik geleerd had te herhalen.

"Laat geduld haar werk volmaken... in geduld bezit je je ziel."

(Jacobus 1:4)

"Heer, maak van mij een geduldig persoon."

Nou, dat laatste verzoek was makkelijker gezegd dan gedaan. Na zo'n achtenveertig jaar is hij er nog steeds mee bezig om deze Nederlandse kaaskop te veranderen. Ik zou allang opgegeven hebben, maar hij geeft 't niet op.

Hij moedigt me steeds aan om het opnieuw te proberen en weer op te staan, dus dat is wat ik dan maar doe.

STROOMUITVAL - 'LOAD-SHEDDING'

We vonden een klein onafhankelijk huisje achter een groot herenhuis en de eigenaar was blij om het aan ons te verhuren.

Dit huisje had ook een veranda en we trokken erin net toen de moesson begon. De zomerhitte samen met de regen veranderde Calcutta in een sauna en ik was voortdurend doordrenkt van de transpiratie. Mensen hebben airconditioners voor zulke tijden. Wij hadden ook zo'n fantastisch apparaat. Wat in die tijd in Calcutta erg veel voorkwam, was dagelijkse 'load-shedding', oftewel stroomuitval dit duurde meestal tussen de drie en zeven uur voordat het licht weer aanging.

De elektriciteit werd als prioriteit eerst aan de fabrieken gegeven, daarna aan de stadsdelen waar de ministers woonden en als laatste aan het gewone volk. Dit betekent dat er geen ventilator is, niets om de lucht te laten circuleren om je af te koelen. We kochten een kleine aggregaat die we gebruikten om de kinder- en de schoolkamer af te koelen. Dus, zoals je ziet, had het leven in Calcutta zijn uitdagingen.

De Bengaalse mensen zijn van nature vrij nieuwsgierig, dus het was gemakkelijk om een gesprek met hen te beginnen, omdat ze veel vragen stelden.

"Waar kom je vandaan? Hoe heet je? Wat doe je hier? Waar ga je nu heen? Wat denk je van mijn India? Ben je al naar New Market geweest? Vind je onze metro mooi?"

We hebben veel thee met de mensen gedronken en hebben goede gesprekken gevoerd, want veel Bengali's zijn niet alleen politici maar ook filosofen.

VARANASI

Ons visum ging verlopen dus zochten we een goedkope vlucht naar Nepal. Goedkope vluchten gingen vanuit Varanasi.

We brachten de middag en avond in Varanasi door om wat rond te neuzen.

De oevers van de rivier Ganges waren drukke crematieplaatsen. We werden geadviseerd om in de rivier te baden. In plaats daarvan namen we een roeiboot de rivier op en ik ben blij dat we dat deden want we zagen dit object in 'n witte doek gewikkeld voorbij drijven. "Vader, wat is dat?" - "Ik denk dat het tijd is om terug te gaan. Hier, in plaats van het lichaam te begraven, verbranden ze het, of ze laten het met de stroming van de rivier wegdrijven." Ik was duidelijk verrast: "Vader, misschien moeten we voor hen bidden?" - "Ja, laten we dat doen, lieverd." Op de terugweg naar het hotel kwam er een fiets langs met een lijk in de achterbak. De stank was genoeg om snel door te lopen.

NEPAL

De volgende ochtend landden we in Kathmandu, de hoofdstad van Nepal. De besneeuwde bergtoppen verwelkomden ons. De mensen daar zijn kort van gestalte maar warmhartig en eenvoudig. Via vrienden werden we voorgesteld aan een fijn gezin dat ons uitnodigde om bij hen te verblijven. We werden verliefd op Nepal en de Nepali's. Zelfs de kruideniers en de winkeliers waren eerlijk en rekenden voor ons dezelfde prijs als voor de plaatselijk bevolking. We bezochten de winkeltjes in Thamel waar de trekkers en toeristen rondhingen. We maakten een bergwandeling door het bos, maar aangezien het regenseizoen was, werden we aangevallen door bloedzuigers. Jakkas, ik heb zo'n hekel aan die rot dingen.

VISA VERNIEUWEN

Enkele maanden eerder hadden we een reis naar Nederland gemaakt voor de reünie van mijn familie. Om terug te keren naar India kregen we alleen een toeristenvisum. Dit moesten we in Nepal vernieuwen en dat leverde ons problemen op. We konden niet terugkeren van Nepal naar India.

Ons toeristenvisum kon niet vernieuwd worden. Ik had de Indiase ambassade al een paar keer bezocht en het zag er niet hoopvol uit. Op zekere avond kreeg ik de inspiratie om een beslissing te nemen. “Heer, we krijgen morgen ons visum of we gaan terug naar Europa en dat gaat het wel een tijdje duren voordat we India terug zien.”

Ik verliet onze kamer om acht uur de volgende ochtend en tot mijn verbazing was alles op slot. Het was een totale staking.

“Ga ik terug, of ga ik verder? Ik kan niet nog een dag wachten.”

Er verscheen een motor over de heuvel. Ik zwaaide naar hem en hij stopte. “Kan je mij naar de Indiase ambassade brengen?” - “Meneer, alles is gesloten.” - “Wil je me er toch heenbrengen?”

Ik stapte achterop zijn motor en om zijn racetalent te laten zien, sprintte de jongeman met ongelooflijke snelheid de berg af. Hij zette me af aan de poort van de ambassade en ze lieten me binnen. “U bent niet gesloten?” vroeg ik. “Komt alsjeblieft binnen.” Twee uur later had ik ons nieuwe visum in handen. Ik vond een klein toeristenbureau open waar ik onze tickets kocht en later die avond waren we zo verbaasd om terug te zijn in Calcutta. Dit was met grote dankbaarheid voor mijn onvoorstelbare bovennatuurlijke “Reisagent”.

HOOFDSTUK 10

GROTE VERANDERINGEN

EUROPA EN MIJN VADER

Na verloop van tijd kreeg ik het nieuws dat mijn vader ernstig ziek was geworden. Ik vertrok naar Europa om vader op te zoeken; hij was thuis en veel zwakker dan ik verwacht had, want vanwege kanker was zijn maag verwijderd. Vader was erg lief, maar ik hoorde dat hij in zijn slaapkamer kwaad werd op zijn lichaam: “Kom op, stom lichaam ga je nest uit.”

Ik legde vader uit dat hij het moeilijk voor zichzelf maakte als hij niet wilde aannemen dat zijn lichaam veranderd was en dat dit het ook moeilijk voor anderen kon maken. Maar als hij echter de veranderingen wilde aannemen dan kon hij de resterende dagen van zijn leven gelukkige dagen maken. Ik bood hem aan om voor hem te bidden, wat hij dankbaar accepteerde: “Lieve Jezus, help vader alsjeblieft om aan te nemen dat hij niet meer zo sterk is als dat hij vroeger was en help hem om gewoon van het leven te genieten en niet gefrustreerd te raken met zijn lichaam.”

Vader werd een stuk kalmer en op ‘n uitnodiging vanuit Hongarije maakte ik een korte reis naar dit mooie land.

DE HELE FAMILIE WAS ER

Uiteindelijk het telefoontje dat ik verwachtte, “Vader maakt het niet goed. Je moet meteen terugkomen.” Vader was in het ziekenhuis. Hij was erg zwak en woog misschien zo'n veertig kilo. Hij was zo lief en zacht toen hij me zag. De hele familie was er maar hij vroeg om alleen met mij te zijn. Hij vroeg me om met hem te bidden want, “Johan, je bidt altijd zo mooi.” Nadat ik voor hem gebeden had, viel hij in slaap en toen hij uit zijn dutje wakker werd, zei hij: “Ik heb het gezien. Het is er prachtig.”

Ik heb je moeder ook gezien. Ik wil er naartoe. Zeg tegen de dokter dat hij deze slangetjes en rommel eruit moet halen.”

Wanneer de dokter dat weigerde, zei vader: “Oké, als je het er niet wilt uithalen, dan trek ik het er zelf uit.”

Daarna stemde de dokter toe. De volgende dag was zijn 75ste verjaardag. We hadden plezier en lachten omdat hij zo goed gehumeurd was. Hoewel vader niets kon eten, had hij wel een klein stukje zoute haring en een druppeltje jenever, wat zijn geliefde hollandse delicatessen was.

Iemand kwam vader opzoeken maar ze was langs de kamer gelopen omdat we allemaal zo'n schik hadden wat haar niet de indruk gaf dat er iemand in de kamer op sterven lag.

De volgende ochtend was ik bij hem en hij was erg zwak. Ik las hem voor uit Matteüs hoofdstuk 11, waar Simon Petrus uit de boot stapte en op het water liep om naar Jezus toe te gaan.

Ik zei: “Vader, ga nou maar, en stap uit je bootje, stap uit je lichaam en ga naar Jezus toe.” - Ik gaf hem een afscheidskus. Op dat moment stopte hij met ademen en ging hij naar zijn hemelse beloning. Degenen die toekeken vroegen, “Is hij nu weg?” - “Ja, hij is weggegaan.”

SPREKEN OP ZIJN BEGRAFENIS

Twee dagen later werd ik gevraagd om op zijn begrafenis te spreken. Toen we de kerk inkwamen waren er maar een paar mensen, maar tegen de tijd dat ik moest spreken was de hele kerk stampvol. Er stonden mensen achterin; minstens zo'n vijf- of zeshonderd mensen. Dit waren allemaal mensen wiens leven hij op een of andere manier had beïnvloed. Ik was dankbaar dat ik kon vertellen wat vader voor ons als gezin betekende. Hoewel ik het geen ‘heilig-verklaring’ wilde maken, was vader een eerlijk man was die zijn best voor ons deed. Ik legde verder uit dat vader het gezien had en naar die prachtige plaats verlangde en hoe blij hij zou zijn als hij ons daar uiteindelijk allemaal zou zien.

Iedereen bad met me mee en vroeg onze lieve Heer dat ze vader weer konden zien. De hele kerk was gevuld met blijge gezichten en iedereen was dankbaar voor het gebed en blij dat ze vader hadden gekend. Veel mensen herkenden me niet omdat er zo'n achttien jaar waren verstreken sinds ik het huis uitging. Ze waren blij dat ik nog steeds normaal was en bedankten me voor de mooie woorden die deze uitvaartdienst zo bijzonder maakte.

Vader had mijn oudere broer wat achtergelaten om tussen zijn kinderen te verdelen. Hij had gevraagd dat alleen de broers en zussen zonder echtgenoten bij elkaar kwamen om zijn leven te herinneren. We genoten van de avond en waren dankbaar dat we ondanks zijn fouten toch zo'n geweldige vader hadden gehad.

GROTE VERANDERINGEN

Om verschillende persoonlijke redenen hadden mijn vrouw en ik besloten om te scheiden. Je kunt begrijpen dat dit een moeilijke tijd van veel eenzaamheid werd. We besloten dat onze kinderen bij haar in India zouden blijven omdat ze in een stabiele situatie verkeerde. Na de begrafenis besloot ik terug te keren naar Hongarije, waar vraag was naar mijn talent; lesgeven, het bouwen van bedden, tafels en banken voor een vrijwilligersbasis om Oost-Europa te bereiken.

In mijn geestelijk leven was het moeilijk; “Moet ik vasthouden aan het idee om een goed voorbeeld te zijn van een ‘goed soldaat’ die hardheid kan verdragen zoals de Griekse Spartanen, of moet ik gewoon mens zijn en eerlijk mijn hart op tafel leggen en bekennen, ‘Heer, ik ben eenzaam, ik heb die eerste liefde niet meer, kun je dat alstublieft weer voor mij zijn? Kun je me veranderen en die eerste liefde weer teruggeven?”

Ik lag in duigen. Het duurde wel even voordat de Heer tot mij kon doordringen. Langzaam aan begon hij me stukje bij beetje voorzichtig en geduldig weer in elkaar te zetten. Het was pas 9½ jaar later dat ik officieel aan mijn tweede huwelijk begon.

Door deze vaak zeer eenzame tijd is mijn leerproces iets gemakkelijker geworden. Nu kan ik gewoon over problemen of projecten zeggen: “Lieve Jezus, deze zaak is te groot voor mij. Dit gaat me boven de pet. Ik heb hier jouw hulp nodig. Om eerlijk te zijn heb ik geen flauw idee wat ik met deze situatie moet doen. Ik geef het over en leg het aan je voeten. Vertel maar wat ik moet doen?” Dit helpt me om eenvoudiger ‘n oplossing te vinden.

ENGELAND EN BEVALLING

Terug naar mijn verhaal; na Oost-Europa nodigde een kennis, die voorganger was, mij uit om naar Engeland te komen om hem te helpen. Zijn vrouw was zwanger en ze wilde absoluut thuis bevallen. Haar dokter was ertegen en vertelde haar dat ze naar het ziekenhuis moest gaan. De weeën begonnen en toen het te laat was om naar het ziekenhuis te gaan, belde ze de dokter.

De dokter was woedend en zei: “Zoek het zelf maar uit, want ik ga niet komen.”

Ik had geholpen met de bevalling van een van mijn eigen kinderen voordat de vroedvrouw kwam. Ik was ook aanwezig bij de bevalling van mijn andere kinderen, dus werd ik gevraagd of ik wilde helpen. “Heer, wat moet ik doen? Help alstublieft.” - “Johan, doe het rustig aan en het komt allemaal wel goed.”

Ik vroeg mijn kennis om naast zijn vrouw te gaan zitten en haar te coachen in haar ademhaling en hij moest blijven zeggen: “Lieverd, je doet het goed. Je bent geweldig, we zijn er bijna.”

Ik waste mijn handen en trok schone kleren aan. We baden samen. Ik zag het hoofdje van de baby kronen; nog wat coaching en, “Ja, nu! Duwen!” - Toen het eruit kwam, gleed ik met mijn vinger de navelstreng over het hoofd, omdat het om de baby's nek zat. Ik legde de baby op de moeders buik, “Whah... whahhh”. Voor de rest wist ik niet wat ik moest doen, maar gelukkig kwam kort daarna een verloskundige.

Was de beslissing van de moeder verantwoordelijk?

Ik betwijfel het, maar de Heer schijnt altijd zijn kinderen te helpen en alles kwam uiteindelijk weer op zijn pootjes terecht.

DE BELANGRIJKSTE TOVENAAR

Ik herinner me dat ik naar een popfestival ging en met een groep jongens praatte en natuurlijk draaide het gesprek in de richting van het geestelijke.

Een jongen vertelde me dat hij elke week les kreeg van een tovenaar en dat hij over geestelijke kracht leerde.

Ik legde uit dat zowel Einstein als Gandhi hadden bevestigd dat de absolute grootste geestelijke kracht in de wereld de liefde is.

“De voornaamste tovenaar van de liefde is Jezus en alle geesten moeten hem gehoorzamen. Als je hem accepteert, dan zal hij je voortdurend spirituele leiding geven. Hij zal je echter leren om lief te hebben en geen vervloekingen uit te spreken; je zult leren om positieve wensen in plaats van negatieve boodschappen te sturen. Om de machtigste te zijn, zul je Jezus moeten aannemen.”

Deze jongens wilden dat ik hun wekelijks les ging geven om over Jezus te leren. Ik heb nog veel aan hen gedacht, want het spijt me om te zeggen dat ik hun contact gegevens verloren had.

WEER AAN REIZEN

Ik ging naar Nederland en kocht een flinke bestelwagen van mijn zwager. Mijn oudere broer leende me het geld dat ik later terugbetaalde. Toen ik hem de enveloppe met het geld dat ik hem schuldig was gaf, zei hij “Dank je wel”, maar toen verraste hij me door het terug te geven, “Hier, dit is voor jou.” - Mijn geweldige broer. Ik had de wagen terug naar Engeland gebracht waar ik hard werkte om die om te bouwen.

Het werd een comfortabele kampeerauto met bedden, keuken en woonruimte. Ik werd verteld dat het een meesterwerk was en besloot om samen met een kennis van me naar het Oost Europa te gaan.

ONZE KERSTMAALTIJD IN BOEDAPEST

Vlak voor Kerstmis zijn we op pad gegaan en onze eerste halte was de mooie stad Boedapest. De voorganger daar vroeg me of ik enkele jonge Amerikaanse vrijwilligers naar Oostenrijk wilde brengen zodat ze hun visa voor Hongarije konden vernieuwen. Nadat ze hun visa geregeld hadden, keerden we terug. Op de terugweg in Oostenrijk zag ik een groot hert naast de weg liggen. Ik stopte en ontdekte dat het hert zojuist door een groot voertuig was gedood. We laadden het hert in de bagagekist boven op het dak. Ik was er blij mee want het was net voor Kerstmis en dit zou een geweldig kerstdiner worden. Toen we de grens overgingen werden we gevraagd of we iets aan te melden hadden. "Niet dat ik weet, meneer." - "Oké, een veilige reis verder." - "Dank u wel en prettige kerstdagen."

Ik wist helemaal niet dat het verboden was om met dit grote hert de grens over te steken. In Boedapest hingen we het hert aan een haak boven de badkuip en ik vertelde twee jonge vrijwilligers hoe ze het moesten villen en schoon maken.

ROEMENIË

Na ons lekkere kerstdiner in Boedapest reden we door naar Boekarest. In Roemenië was het net alsof we terug de tijd ingingen. Ganzen die de weg overstaken, een boer op een ossenkar, paard en wagens en grote verwaarloosde gebouwen, waren onze eerste indrukken. In Boekarest zag ik oudere vrouwen die op mijn opoe leken, bedelen. Hoewel ik gewend was aan de armoede in India was ik verbaasd om dit in een Europees land te zien. Ik parkeerde het busje naast een zendingspost en hier werkte ik de komende anderhalf jaar.

De geestelijke honger onder de jongeren was verbazingwekkend. Ieder weekeind deden we Bijbelstudies en het deed me zo goed dat de Roemeense jongeren hunkerden naar het geestelijke.

HOOFDSTUK 11

OOST-EUROPA / MAFFIA

HET IS ONMOGELIJK

Na een paar maanden in Roemenië raakte ik in gesprek met een Roemeense zus die terugkwam uit Moldavië, de buurstaat van Roemenië. Ze was van streek omdat de douane haar spullen grondig doorzocht en haar pamfletjes in beslag had genomen. “Moldavië is onmogelijk om iets binnen te brengen.” Dat was precies wat ik wilde horen, mijn favoriete woord ‘onmogelijk’.

Iemand in Nederland had me wat geld gegeven en daarmee brachten we materiaal bij elkaar om mee te nemen voor kindertehuizen en drukten we Roemeense pamfletten met een boodschap van geloof en hoop voor moeilijke tijden.

Ik ontmoette een Russische broer die uitlegde dat in Moldavië veel mensen Russisch spreken. We maakten het plan dat hij met de trein naar Moskou zou gaan om terug komen met Russisch materiaal. Hij was zo enthousiast en was binnen een paar weken terug. We laadden alle spullen in.

In het busje was onder het achterbed een flinke opslagruimte, die je alleen van buitenaf via twee halve deuren kon bereiken. Op deze deuren had ik een draagrek bevestigd met twee fietsen erop.

ZIENDE OGEN BLIND

We pakten zakken met kinderkleding, dozen vol pamfletten en andere spullen voor de weeshuizen die we van plan waren te bezoeken. In ons team hadden we ook een Roemeense jongen en Roemeens meisje, een Bulgaars meisje en mijn Russische kameraad. We waren blij dat we deze gelegenheid hadden om een nieuwe uitdaging te ondernemen.

Toen we de grens naderden, stopten we om te bidden. “Lieve Jezus, je hielp de blinden om te zien; nu hebben we je nodig om de ziende ogen niet te laten zien wat we meenemen om de mensen in Moldavië te helpen.” De douane ambtenaren inspecteerden alles; ze keken onder de auto, doorzochten de kisten, de dakkoffer, onze dieseltank, maar ze beseften nooit dat er een grote opslagplaats van ongeveer een meter hoog onder het tweepersoons bed achterin was. Onze paspoorten kregen een mooie stempel en jahoor... we waren binnen. We bezochten weeshuizen waarvoor we kleding hadden meegenomen.

We ontdekten hoe sommige verzorgsters maandenlang zonder betaling hadden gewerkt maar ze bleven terugkomen omdat anders niemand voor de kleine kinderen zou zorgen.

We verspreidden de pamfletten met onze boodschap van geloof, hoop en liefde in de markten. Ik riep zo luid ik maar kon: “Besplatno, ya lyublyu tebya” - “Het is gratis, ik hou van jou” in het Russisch. “Te iubesc” - “Ik hou van je” in het Roemeens.

We waren er vier weken en we werden moe.

Voor de nachten vroegen we altijd aan de politie of we naast hun politieposten konden parkeren, zodat we gewapende bescherming hadden. Politieposten en controleposten vond je bijna overal en ze waren altijd bereid om te helpen.

ONTMOETING MET DE MAFFIA

Tegen het einde van de reis was ik moe en had een meningsverschil met iemand van het team; het waren harde, emotioneel geladen woorden en ik was kwaad.

We hoopten een kortere weg naar huis te nemen via een andere grenspost die we op de kaart zagen. We stopten langs de kant van de weg om te eten. Twee personen reden langs op de motor. Zij bekeken ons een tijdje en reden langzaam verder.

Rond 11 uur 's avonds waren we klaar met eten en opruimen. Tegen de tijd dat ik richting grenspost reed, waren we moe.

De weg werd behoorlijk slecht met veel kuilen en gaten in 't wegdek. We reden door een dorp en ik besloot om op het dorpsplein naast een boerderij te parkeren. We zeiden een schietgebedje voor de nacht en vielen in slaap. Rond half twee 's nachts sloeg iemand het raam aan de chauffeurskant in.

Ik sprong in mijn ondergoed de wagen uit riep, "ce faci?" - "Wat ben je aan het doen?" Ik deed dit iedere keer als mensen een fiets probeerden te stelen met het gevolg dat ze wegrenden.

Maar dezen renden niet weg en plotseling had ik vier kerels op mijn rug. Ik pakte er een om de nek. Terwijl ik hem vasthield, begon een ander mij te slaan met metalen pijp en kettingen, dus ik schreeuwde van de pijn maar hield de kerel vast om mijzelf proberen te beschermen.

Onze Russische vriend probeerde met een van hen in het Russisch te praten. Hij vertelde hen dat we missiewerkers waren en kwamen om de mensen te helpen. In de hoop dat ze dat zouden respecteren. In plaats daarvan was het antwoord "Wij zijn ook missiewerkers." Hij kreeg hij een klap met een ketting in zijn nek en zijn polshorloge werd gepikt.

Ik was van plan om deze paragraaf eruit te laten want het is bijna ongelooflijk. Maar toen we over de grond rolden, herinner ik me dat een van die jongens met een ijzeren staaf, die men gebruikt voor het versterken van beton, boven me stond en probeerde dat ding zo hard mogelijk in mijn onderbuik te steken. Het enige wat ik daarna kon vinden was een gat in mijn boxershorts en een kleine ronde kneuzing precies op de plek waar die staaf door me heen had moeten gaan. "Lieve Jezus, dank je, en dank je nogmaals voor jouw ongelooflijke bescherming, terwijl ik dood had kunnen zijn."

Onverwachts komt een vrouw als een tijger uit de boerderij waar we geparkeerd hadden en begint tegen deze jongens te schreeuwen. Alles bevroor even.

Ik sprong achter het stuur, startte de motor en reed zo snel mogelijk weg. Ik zat met mijn boksers in het splinterglas, maar dat voelde ik op dat moment niet. Iemand gooide me een handdoek om op te zitten wat iets beter was.

Na enkele kilometers beseften we plotseling dat we twee van die gasten op het fietsenrek aan de achterkant van de bus hadden. Ik vroeg iedereen om zich goed vast te houden en zwaaide de bus een paar keer naar links en rechts.

Ik reed nog een kilometer of twee door en toen deed ik iets heel stoms, want ik was zo woedend op deze gasten dat ik stopte. Ik nam de ijzeren pijp die ik voorin de wagen had en ik zou ze ervan langs gaan geven. Godzijdank waren ze er niet meer.

De Russische broer kende de maffia en wist waar we mee te maken hadden. Hij vertelde me heel duidelijk dat ik de bus in moest stappen en zo hard mogelijk weg moest rijden, wat ik dan ook deed. Even later zag ik in mijn spiegel dat er in de verte een licht aankwam. "Ga zo snel als je kunt," zei mijn Russische vriend, "en laat ze niet in je buurt komen." Ik dacht dat het misschien de politie was die kwam om ons te helpen. Het was echter een motor met zijspan en twee personen.

Toen ze naast ons kwamen, zwaaide ik de bus naar links en probeerde ze van de weg af te duwen. Er was een brede berm met ruimte voor hen om uit te wijken. Toen hoorde ik; 'BOEM!' en twee tellen later weer 'BOEM!!'.

Ik dacht dat dit het geluid van hun motor was, maar ze hadden op ons geschoten want de band onder mij begon te leeg te lopen en ging in flarden tot op de velg. We verloren nogal wat snelheid en konden zo'n 50 tot 55 kilometer per uur behouden.

Daarna leek de motor met zijspan geen haast meer te hebben en bleef zo'n vijftig meter achter ons hangen. We reden een heuvel op door een bosrijke omgeving en ik voelde de drang toen we een bocht omgingen om mijn lichten uit te doen. Hoewel het pikdonker was, kon ik de weg voor me heel duidelijk zien.

Mijn teamleden waren de hele tijd vurig aan het bidden voor onze bescherming. Vlak daarna reden we door een dorp en gingen we verder met onze lichten uit, op weg naar de grenspost. Na het dorp realiseerden we ons dat de motor niet meer achter ons reed. Tien minuten later deed ik de lichten weer aan en na acht of tien kilometer bereikten we de grenspost. De grenspolitie kon niet geloven wat ze zagen. Ze bewapenden zich meteen met machinegeweren en bleven de rest van de nacht over ons waken. De agenten waren erg medelevend en ons team raakte met hen in een diep gesprek over onze missie dat met gebed eindigde. Ik kon me wassen en aankleden.

DE VOLGENDE OCHTEND

Ik viel die nacht in slaap en werd 's morgens stijf wakker met veel spierpijn. Goddank geen gebroken botten en open wonden, ik was alleen bont en blauw. Ik wisselde de voorband en we hadden een lang interview met een vrouwelijke politieagent die een gedetailleerd verslag opschreef over het gebeurde.

Een oudere man kwam op zijn motor langs; hij kwam uit het dorp dat we gepasseerd hadden. Hij stopte en vroeg waarom we de kogelgaten in de achterkant van de bus hadden. Hij vertelde ons dat er 's nachts een motor in het dorp rondreed, eerst langs het ziekenhuis en daarna boerderijen en schuren doorzocht alsof ze op zoek waren naar iets of iemand.

Het werd me toen duidelijk dat de Oost-Europese bestelbussen de motor achterin hadden en dat de radiator precies daar zat waar ze hun tweede schot afvuurden. Deze jongen kon duidelijk goed richten. Wij hadden echter een West-Europese bus met de motor en radiator voorin.

Daarom bleven ze achter ons hangen om te wachten tot de radiator leeg zou lopen en de motor oververhit vast zou lopen. Ze moeten gedacht hebben dat dit gebeurde toen ik mijn lichten in het bosgebied uitdeed.

Terwijl wij verder reden, zijn zij ons gaan zoeken, waarschijnlijk eerst in 't bos en daarna in het dorp.

EEN DUBBELLOOPS JACHTGEWEER.

Ze hadden twee patronen afgevuurd met drie of vier stukken lood die men gebruikt voor het jagen op groot wild. We hadden een gitaar in onze opslagruimte; dit was dezelfde opbergplaats achterin de bus waar we de literatuur opsloegen.

Het verbazingwekkende was dat een stuk lood precies bij de kop van de gitaar waar je het stemt naar binnen schoot en helemaal rechtdoor de volledige lengte van de nek ging. Toen het lood aan de andere kant naar buiten kwam, had het zijn kracht verloren en kwam het vast te zitten in het rubber bandje van een vouwwagentje. De andere stukken lood liepen vast in een doos met literatuur die we nog over hadden. Het papier hield de kracht van de loden stukken tegen, anders waren ze dwars door de multiplex wand gevlogen precies naar de plaats waar iedereen samen aan het bidden was.

ZE DACHT DAT HAAR ZOON WERD AANGEVALLEN

Aangezien deze specifieke grenspost niet meer functioneerde, moesten we langs dezelfde weg teruggaan naar een andere grenspost, maar dit keer reisden we onder politiebescherming.

We stopten om de boerin te bedanken die als 'n tijger naar buiten kwam. Ze legde uit dat ze op de thuiskomst van haar zoon zat te wachten die onderweg was van het ziekenhuis, omdat zijn vrouw een kindje had gekregen. Toen ze mijn geschreeuw hoorde, dacht ze dat haar zoon werd aangevallen en zodoende rende ze naar buiten en brulde woedend tegen de aanvallers.

Toen we uiteindelijk de grens over gingen was het nacht en ik wilde nergens stoppen want ik was overstuur. We kwamen veilig thuis. We hadden geen grote verhalen van, 'kijk wat wij gedaan hebben' en hoe we 'het onmogelijke hebben overwonnen.'

We waren alleen dankbaar dat ons leven gespaard was.

Deze maffiajongens waren moordenaars want ongeveer een maand later ging onze Russische vriend terug naar de boerin en hij werd verteld dat deze gozers de week daarna een Fransman hadden beroofd en doodgeschoten.

WAT WAREN MIJN LESSEN?

Natuurlijk was dit een schok voor het hele team. Ik moest mijn fout zien dat ik door mijn vermoedheid de veiligheid van ons hele team in gevaar bracht. Maar er was meer, want ik weet dat de Heer niet zoiets ernstigs toestaat als er geen diepere reden is. Ik realiseerde me hoeveel nederiger en zachtaardiger ik moest worden met anderen, want twee dagen voor het incident was ik kwaad geworden met harde emotionele woorden. De gevolgen hiervan werden me pas veel later duidelijk. Jaren later zag ik het; de Heer kon mij niet helpen, want ik wilde zijn hulp echt niet, en wilde dit argument zelf oplossen met mijn harde, eigenwijze woorden zonder zijn hulp. Hij kon mij duidelijk niet helpen, omdat ik zijn hulp niet wilde hebben. Ik had het al eerder gehad dat ik erg kwaad werd en deze uitbarsting was de laatste druppel die de emmer deed overlopen.

Omdat ik dit meningsverschil in mijn eigenwijze natuurlijke kracht wilde regelen, stelde ik de natuurlijke wet van 'oorzaak en gevolg' - 'actie en reactie' in werking.

Ik begreep dat ofschoon God almachtig is, zijn er toch regels en grenzen aan 't spel, die hij ook niet overschrijden kan. God kon me niet helpen, omdat ik zijn hulp niet wilde. Het was zo klaar als een klontje; ik had geen spijt van de aframmeling die ik gekregen had maar ik had er echt spijt van dat ik zijn hulp niet wilde in dit meningsverschil.

Toen ik dat uiteindelijk begreep, gingen de dingen in mijn leven drastisch veranderen. Ik deed een studie over woedebeheersing en leerde dat Mozes het 'Beloofde Land' niet in mocht gaan vanwege slechts één emotionele uitbarsting.

Toch staat er: *“Nu was de man Mozes erg zachtmoedig, boven al de mensen op de aarde.”* (Numeri 12:3)

Naast de wonderen van bescherming in dit voorval, was het grootste wonder dat de Heer mijn hart diep doorzocht en het begon bij me in te zinken dat de ware kracht niet lag in de menselijke bravoer of kracht, maar in de nederigheid; niet in wat ik volbracht maar hoeveel ik onvoorwaardelijk liefhad.

Als deze parel een deel van mijn leven zou kunnen worden en ik dit principe echt zou kunnen leren en absorberen, dan ben ik nu nog steeds ontzettend dankbaar voor deze hele gebeurtenis om deze les op de tafel van mijn hart vast te leggen en er voor altijd in te branden.

WONDEREN VAN BESCHERMING TIJDENS HET INCIDENT

- De staaf van betonijzer ging niet door mijn lichaam.
- De boerin komt eruit als een tijger en we gaan er vandoor.
- Twee kerels op het fietsenrek waren eraf gevallen.
- De drang om het licht uit te doen, pikdonkere nacht maar ik kon de weg duidelijk zien.
- De bescherming van de teamleden, voor mij geen open wonden
- Hoe de kogels ongelooflijk werden gestopt enz., enz.

TERUG NAAR MOLDAVIË EN TRANSNISTRIË

Een paar maanden later liet de Heer ons weer zien dat we terug naar Moldavië moesten gaan. We zouden echter alleen overdag reizen, dat deden we en waren veilig. Het was winter en ik herinner me dat mijn schoenen zaten vastgevroren aan de vloer van de kampeerbuis. We ontmoetten veel mensen die naar iets geestelijks zochten na de ineenstorting van het communisme en waren erg dankbaar voor onze literatuur.

Het was tijdens deze reis dat we naar Transnistrië, ook wel Pridnestrovië genoemd, doorreden. Het is een klein buurlandje naast Moldavië.

In de hoofdstad Tiraspol werd ik door de politie ondervraagd omdat ik een foto genomen had van onze kampeerbus naast het standbeeld van Lenin voor het regerings-hoofdkwartier. De reden voor de ondervraging was dat ze zichzelf 'een land in staat van oorlog' beschouwden aangezien ze zich onafhankelijk verklaard hadden. Nadat ze de rest van het team ontmoet hadden, lieten ze mij gaan en kreeg ik mijn camera terug.

We werden uitgenodigd door een zeer vriendelijke Joodse familie om bij hen te dineren. De koosjere maaltijd was heerlijk, en we brachten samen een heel fijne avond door. De lieve mensen die we onderweg ontmoetten waren echt geweldig.

DE BEGELEIDENDE ADVISEUR

Terug in Boekarest herinner ik me een keer dat ik iemand naar het ziekenhuis bracht. Ik wist dat de omstandigheden in dat ziekenhuis erg triest waren, dus ik besloot bij die persoon te blijven en vertelde het personeel dat ik de begeleidende adviserende dokter was. Ze gaven me een uniform en ik werd begroet als de begeleidende arts. Dat was allemaal mogelijk.

Ik kon de mentaliteit van het ziekenhuis echter niet begrijpen, want om "de bacteriën buiten te houden", werden alle ramen dicht gehouden door het ziekenhuispersoneel. Wat ze niet realiseerden is dat door de ramen gesloten te houden ook de bacteriën van elke zieke patiënt binnen bleven rondhangen om andere mensen te besmetten.

ONS TEAM NAAR OEKRAÏNE

We gingen met onze kampeerwagen naar Oekraïne en deden voorstellingen in zomerkampen langs de kust van de Zwarte Zee. We hadden goede muziek en natuurlijk mijn favoriete dia's. De jeugd was gek met onze presentatie. De Russische vriend die bij ons was tijdens het maffia incident kwam weer mee en hij was een goede vertaler. Enkele van de oudere kampleiders namen me mee naar hun achterkamertje voor een 'fifty gram'.

Een vijftig gram is een klein glaasje wodka met een plakje salami, waaruit blijkt dat ze je als hun kameraad accepteerden.

Meerdereren vertrouwden me toe dat het veel beter was tijdens de communistische dagen omdat alles goed verzorgd was.

Ook leerde ik dat Roemenië voorheen bekend stond als een overvloedige graanbak maar dat het volgens hen veranderd was in een vuilbak.

HOOFDSTUK 12

PROGRAMMA'S IN ROEMENIË

CENTRUM VOOR JEUGDCRIMINELEN

In Roemenië hebben we verschillende programma's gedaan in het 'Juvenile Delinquent Centre'. Deze tiener jongens aten uit onze handen, en vonden alles wat we deden of zeiden, geweldig. Ze vertelden ons meer dan eens: "Weet je, andere mensen komen hier om ons te vertellen dat we goed moeten zijn en dat willen we niet horen, maar dan komen jullie en jullie begrijpen ons, jullie kijken niet vanuit de hoogte op ons neer, jullie houden van ons en daardoor willen we veranderen en verbeteren."

Behalve de muziek en de dia's, deden we een mini-drama waarin ik de chirurg was. Ik moest een patiënt opereren die naar me toe kwam met ernstige hartpijn en problemen. De operatietafel was drie stoelen met de rug naar het publiek en een laken eroverheen, zodat ze alleen het hoofd en de voeten van de patiënt konden zien.

Ik deed net alsof ik de patiënt met een groot mes opereerde en daarna begon ik allerlei spul uit zijn hart te verwijderen: drugs, een horrorfilm, een mes, een bundel geld en het laatste was een plastic zakje met lijm. Dit kreeg altijd veel reacties want dit was iets wat bijna iedereen snoof en wat praktisch hun hersenen smolt. Nu dat het hart leeg was vulde ik het met goede dingen; ik strooide er liefde en vriendelijkheid in, een Bijbel en een foto van Jezus voordat ik de patiënt weer dichtnaaide.

De patiënt werd weer tot leven gebracht en sprong 'oh zo blij' op over hoe licht zijn hart was, "Wat heb je gedaan, dokter?"

Ik liet de patiënt het spul zien dat hij in zijn hart had en daagde hem uit om het er niet meer terug in te stoppen.

Ik nodigde de patiënt uit om samen met mij te bidden door Jezus te vragen om in zijn hart te wonen en hem te veranderen.

Mijn patiënt verzette zich en zei: “Ik ga niet met jou bidden waar al deze mensen bijzijn.” - “Zou je het willen doen, als ze met je mee bidden?” - “Dan is het misschien oké, maar ze moeten me wel beloven dat ze wel meebidden, anders doe ik het niet.”

Deze kinderen en tieners waardeerden een beetje liefde en aandacht. Ik hoop maar dat ze er over nadachten: “Misschien is er hoop, misschien is er een beter leven, misschien kan Jezus ook mijn vriend zijn en mij helpen?” Hierna was het een half uur lang dia-tijd met verhalen over het leven van Jezus.

De bewakers die echt ‘n hart voor de jongens hadden waren vaak tot tranen bewogen en zo ongelooflijk dankbaar.

De meeste kinderen werden opgevoed in de ‘Casa Copie’ of in de kindertehuizen van de Staat. Onder Ceausescu, als de ouders hun kinderen niet wilden opvoeden, konden ze die aan de Staat geven want de Staat ging voor hen zorgen.

Het was hartverscheurend hoe deze jongens uit onze hand aten en het maakte me zo dankbaar voor mijn ouders, die me zo'n mooie jeugd gegeven hadden.

RIOOL KINDEREN

Onder Ceausescu beloofde de Staat goede staatsburgers van deze kinderen te maken net zoals Hitler de ‘Hitler Jugend’ had.

Toen Ceausescu eruit geknikkerd werd, stortte het hele systeem in elkaar en was er geen geld meer om deze kindertehuizen te ondersteunen. Daarom verlieten de kinderen deze tehuizen en gingen op straat leven.

Sommige kinderen waren erg jong. Kinderen van vijf of zes jaar oud woonden in de riolen, omdat dit de enige plek was die in de winter wat warm en beschermd was. Sommige mensen brachten hen te eten, maar veel mensen waren zo arm dat ze nauwelijks genoeg voor zichzelf hadden.

De kinderen werden natuurlijk op diefstal betrapt en kwamen terecht in het 'Juvenile Delinquent Centre'.

Terwijl ik dit schrijf, denk ik nog steeds aan wat mij 'het recht' gaf om in Nederland geboren te worden met goede ouders en waarom niet als kind dat op vijf of zesjarige leeftijd honger had en in een stinkende riool moest overwinteren?

"Heer, waak alsjeblieft over hen. Ik weet dat je van ze houdt, maar toch verwacht je dat wij als mensen iets voor onze medekinderen doen om ze te helpen."

DE VROUWEN GEVANGENIS

Het programma dat we in de vrouwengevangenis deden was een hartenbreker.

Een baboesjka was er al veertig jaar en ze leek totaal vergeten, omdat het in Roemenië zo'n schande is om een familielid in de gevangenis te hebben. Ze vertelde ons het verhaal van hoe haar man een dronkaard was en haar sloeg. Op een dag was ze in de keuken aan het koken. Hij kwam dronken thuis en begon haar te mishandelen en te slaan. Ze had een mes in haar hand en voordat je wist wat er gebeurde was hij dood en kreeg zij levenslang. Natuurlijk was het moeilijk om de waarheid vast te leggen, maar veertig jaar in die plaats was een lange tijd.

De Roemenen hebben in hun cultuur een warme en beleefde begroeting voor 'n dame door te zeggen, "saru' mana", wat betekent 'ik kus je hand'. Ik groette de vrouwen met dit gebaar en ze waren zo dankbaar voor een beetje warmte en respect. Sommige vrouwen kon ik alleen maar omhelzen om met hen te huilen. Ik bid alleen dat sommigen van hen een zinvoller leven zullen hebben nu ze de Heer hebben aangenomen. "Heer, wees hen alsjeblieft genadig. Genade wordt niet verdiend, anders zou het geen genade zijn, maar genade wordt gegeven. Dank je wel dat ik deze baboesjka's aan jou kan toevertrouwen in de wetenschap dat je hen je hand van liefde zult toereiken."

De Roemenen hebben ook een mooie groet met Pasen: “Hristos a inviat!” en dan antwoord je: “Adevarat a inviat!” - dit betekent: “Christus is opgestaan!” - “Zeker weten, hij is opgestaan!”

IK BEZAT OOIT EENS MILJARDEN

Ik sprak met een dierbare man wiens jongste dochter een actieve energieke meid was, die vaak met ons samenwerkte. Hij was een van zijn varkens aan het schoonmaken en wilde het oor aan mij geven, omdat volgens hem de delicatessen van het varken was.

Eén ding viel me op toen hij me vertelde over de bruiloft van zijn oudste dochter. De bruiloft zou in 1989 plaatsvinden. Hij had 15.000 Lei opgespaard. Hiermee kon hij de bruiloft betalen en een appartement voor het echtpaar kopen. Toen gebeurde de revolutie en ging Ceausescu eruit; ze besloten om met de bruiloft te wachten totdat de zaken gekalmeerd waren. Toen ik in '95, zes jaar later met de man sprak, kostte een brood 10.000 Lei.

Ik vertelde deze man dat ik eens miljardair was omdat ik een bankbiljet van 100.000.000.000 (honderd miljard) Duitse marken had; absoluut waardeloos, want je kon er niets mee kopen.

Daarom werd Hitler door 87% van het Duitse volk blindelings gevolgd want hij beloofde Duitsland weer groot te maken, maar in plaats daarvan leidde hij hen naar de verschrikkingen van de hel. Hitlers woorden waren: “Ein Land, Ein Volk, Ein Führer!” (Eén land, één volk, één leider)

WAT AANBIDDEN WE?

Drieënhalf duizend jaar geleden was het ‘het Gouden Kalf’ dat de mensen in de wildernis aanbaden. (Exodus 32:19-35)

Vandaag de dag is in deze wildernis is ‘het Gouden Kalf’ ‘de Gouden Stier’ geworden. Gouden Stier is de naam die aan de financiële markt wordt gegeven als de markt stijgt.

Dan wordt het 'n groot aanbiddingsfeest! We worden gek van geluk als de Gouden Stier sterk is. De Stier is echter geen goud, maar hij is Papier Mâché.

Dit artikel van 2013 vertelt over onze huidige financiële situatie.

‘THE WALL STREET JOURNAL’ - uit het artikel van Sudeep Reddy - 11 mei 2013, 05:00 uur. 223,3 triljoen dollar: De totale schuldenlast van de wereld, met inbegrip van alle delen van de publieke en private sector, die 313% van het wereldwijde bruto binnenlands product bedragen.

Dit was reeds in 2013. Wanneer je deze schuld deelde door het aantal mensen in de wereldbevolking dan was de schuld gemiddeld zo'n **30.000.- US\$** (Dertigduizend dollar) per persoon wereldwijd, wat totale waanzin is.

We hebben ons vertrouwen niet in een Gouden Stier gesteld, maar in een **kaartenhuis**. Als een van de hoofdspelers er een kaart uittrekt, dan klapt alles in elkaar. Wanneer de financiële markt in elkaar stort, dan gaat de geschiedenis zich herhalen en zullen we weer een leider krijgen die belooft om de mensheid weer groot te maken; “Ein Welt, Ein Volk, Ein Führer!” - “Één wereld, één volk, één Leider!” Die ons weer naar de verschrikkingen van de hel zal leiden.

Deze persoon wordt in de Bijbel wordt aangeduid als de Antichrist of ‘het beest’? Dan blijf ik zitten met de vraag; “Ga ik een van de 87% zijn, die meegesleurd wordt door de toespraken, Godslastering en beloftes van deze leider?”

De devaluatie van de Lei liet me weer duidelijk de echte waarden van het leven zien en dat is zeker niet ‘het geld’.

36 BANKIERS KRIJGEN 96 JAAR GEVANGENISSTRAF

Mijn zoon ging naar IJsland op vakantie en hoorde het volgende. Toen IJsland in 2008 door de financiële crisis bijna failliet ging hadden de banken daar aan de regering gevraagd om hen te redden zoals de andere landen dat deden. Volgens wat mijn zoon verteld werd, heeft de IJslandse regering in plaats daarvan, verrassend genoeg de bankiers gearresteerd.

De boekhouding werd gecontroleerd, aangezien niemand boven de wet is in IJsland. De bankiers kregen gevangenisstraffen voor het verdoezelen van geld en het knoeien met hun rekeningen. Het resultaat was dat de IJslandse economie zich begon te herstellen.

07/02/2018 - "Het nieuwsbureau Fréttablaðið heeft berekend dat de IJslandse justitie in de afgelopen jaren 36 bankiers heeft veroordeeld tot een totaal van 96 jaar gevangenisstraf. Alle strafzaken houden verband met de beruchte crash van het IJslandse banksysteem in 2008."

<https://grapevine.is/news/2018/02/07/36-bankers> - toegang datum 2/3/20

SEMINAR OVER TOLERANTIE

Terug naar Roemenië. Een kennis die een officiële stichting in Boekarest had, vroeg me om mee te gaan naar het grote 'International Seminar on Tolerance' waarvoor ze een uitnodiging had ontvangen. Het vond plaats in de 'Casa Poporului', het voormalige paleis van Ceausescu.

Het is een prachtig stuk architectuur. Ik kreeg te horen dat het na het Pentagon het grootste gebouw ter wereld was. Het was een grote bijeenkomst met vertegenwoordigers van de Europese Unie, mensenrechtenorganisaties, de staatssecretaris, de Orthodoxe aartsbisschop en allerlei hoge pieten die betrokken waren bij de ontwikkeling van Roemenië.

We zaten in de grote zaal met tafels en stoelen die in een grote vierhoek waren opgesteld. Verschillende onderwerpen werden besproken, de debatten verliepen goed en de sfeer was positief en vooruitstrevend.

Een vertegenwoordiger van een mensenrechtenorganisatie bracht verschillende negatieve punten naar voren.

Hij bekritiseerde Roemenië erg scherp voor wat hij als een gebrek aan tolerantie zag. Het klonk niet goed, omdat de bijeenkomst een negatieve wending nam.

Ik vond dit vervelend voor de Roemeense autoriteiten die echt hun best hadden gedaan om deze bijeenkomst te organiseren.

“Heer, ik moet iets zeggen.” - “Steek dan je hand op.”

Ik stak mijn hand op en ze gaven me de microfoon.

Ik legde uit wat we deden en dat we werkten met de verschillende 'casa copie' en het 'Juvenile Delinquent Centre'.

Kortom zei ik: “Ik ben pas minder dan een jaar in Roemenië, maar mijn collega werkt hier al enkele jaren. We zijn ons zeer bewust van de moeilijkheden in Roemenië, aangezien we met de minder bedeeden werken. Hoewel er nog veel gedaan kan en moet worden, moeten we de Roemeense regering bemoedigen voor haar inspanningen om de zaken te veranderen. Door als gastheer op te treden voor dit 'Seminar on Tolerance' blijkt het duidelijk dat Roemenië open staat voor suggesties en bereid is om de nodige veranderingen door te voeren. Roemenië heeft echter geen behoefte aan kritische bijstanders, maar in plaats daarvan moeten we haar een helpende hand toereiken.”

Na de vergadering kwam de Aartsbisschop naar ons toe. “Dank u, wie bent u?” De Staatssecretaris gaf ons zijn kaartje en vroeg ons contact met hem op te nemen. Als dat soort dingen gebeuren, dan denk ik: “Was ik dat nou echt? Zei ik dat nou allemaal?”

DE LOF VAN DE MENS

Voorheen als ik in een godsdienstige bijeenkomst sprak, hoorde ik graag het applaus van mijn publiek. Maar ik realiseerde dat dit mijn trots voedde en hoe schadelijk dit was voor mijn geestelijk leven. Dus als de gelovigen nu voor mij klappen, stop ik het applaus en daag hen uit om de eer te geven aan wie de eer toekomt en te klappen voor Degene die de lof verdient. Ik heb mensen zien losbreken en juichen in lofprijzing voor de Heer.

Soms werd ik voorgesteld als dokter Johan.

Ik legde uit dat als U DR. voor mijn naam zet, dan moet u ook DGG achter mijn naam zetten.

“Meneer, wilt u zo vriendelijk zijn om uw kwalificatie uit te leggen?” – ‘DR’ ben ik, een Domme Rebel, en ‘DGG’ is de enige kwalificatie die ik bezit en het betekent ‘Door Genade Gered’.

Titels en decoraties komen en gaan. Ik heb je verteld dat ik als kind met mijn vader naar het Waterlooplein ging.

Daar kon je allerlei decoraties uitzoeken voor een ‘dubbeltje’ per stuk en drie voor ’n ‘heijtje’. Deze sterren, lintjes en decoraties waren van mensen die hun leven ervoor gegeven hadden, terwijl ik ze voor een habbekrats kon kopen.

“... al de glorie van de mens is als de bloem van het gras. Het gras verwelkt, en de bloem ervan valt weg.” (1Peter 1:24)

RECHT VOOR ZIJN RAAP

Later dat jaar werd ik uitgenodigd voor een conferentie in Boedapest. Op de bijeenkomst had iemand een Newsweek of Time magazine en de front-cover las zoiets als: “Calcutta is aan het opruimen”. Je weet hoe bepaalde dingen je gewoon raken. Nou, dit artikel deed dat. Als inleiding op de conferentie lieten ze een video zien over India. Tijdens de bijeenkomsten die volgden gingen de meeste zaken over mijn hoofd, omdat ik me bezig hield met India en ik het gevoel had dat India me terugriep.

Ik wilde een bevestiging en besprak het met enkele leiders van de conferentie. Ze adviseerden me om precies te doen wat de Heer me liet zien. Dus dat was even schrikken.

Herinner je Eddy nog uit Amsterdam? Hij had gehoord over Roemenië en de ontvankelijkheid van de jongeren, dus kwam hij met zijn vrouw en vier tieners naar Boekarest en verhuisde naar de plaats waar wij woonden. Dit gaf ons rust om te vertrekken, want ze hadden een fijn gezin om het warmhartige Roemeense volk te blijven dienen.

Zo begon de volgende fase van mijn leven; dit keer met mijn nieuwe gezin - India Deel Twee.

HOOFDSTUK 13

NAAR CALCUTTA

VOORBEREIDINGEN

Ondanks onze liefde voor de mensen namen we toch afscheid van Roemenië. Ik ging weer op reis ditmaal met mijn nieuwe gezin, eerst naar Nederland. Voordat we vertrokken, kregen we de Roemeense registratie en nummerborden voor onze kampeerbus. Dit was om de grote achterstand van dure wegenbelasting in Nederland te voorkomen.

Ik had een uitklapbaar displaybord gemaakt met foto's van ons werk en stond in verschillende steden op de winkelstraat om te kijken of er iemand interesse had. We maakten nieuwe vrienden die graag onze nieuwsbrief wilden ontvangen wanneer we in India zouden zijn.

Na Nederland reisden we naar Groot Brittannië. Ik deed daar hetzelfde. Het was zomervakantie en we gingen naar de speciale kinderboerderijen waar gezinnen zich konden vermaken met spelletjes en de dieren van de boerderij.

De eigenaren van deze boerderijen wilden ons helpen, dus stond ik buiten bij de ingang met mijn grote bord en brochures, terwijl ons gezin van kinderboerderij genoot.

In september waren de vakantiedagen voorbij. Een echtpaar dat ik kende, had een huis in Londen en nam contact met me op om te vragen of ik hun zolder wilde uitbouwen. Ik heb iets langer dan een maand hard gewerkt en sliep niet meer dan een paar uur per nacht, omdat ik voor de kerst in India wilde zijn. De zolder uitbouwen was een groot project, het ophijsen van stalen balken en de bezoeken van overheidsinspecteurs. Ik werd nog een goed betaalde baan aangeboden door iemand die mijn houtwerk zag.

De bouw ging snel omdat ik een medewerker had die me de benodigde bouwmaterialen verzorgde. Het project was een succes en mijn vrienden, de huiseigenaars, gaven ons onze visa en vliegtickets voor India.

Toen de zolder klaar was reed ik nog een keer met onze kampeerbus naar Roemenië met 25 grote zakken geschonken melkpoeder. Daar ontmoette ik een jong echtpaar dat verliefd op de kampeerbus werd en deze van mij kocht. We reden de auto terug naar Engeland vanwaar ze hem ophaalden.

DE SPRONG

Vlak voor kerstmis nam ik de vliegreis naar Calcutta. Ik had gecorrespondeerd met een verpleegster en haar man. We wilden samenwerken, omdat zij onder de dove mensen van Calcutta wilde gaan werken. Eenmaal daar vond ik een kleine woning die uit twee kamers, een keuken en een kleine veranda bestond. Mijn gezin kwam twee weken later op Nieuwjaarsdag over.

ONZE VERSCHEEPTE GOEDEREN

Onze goederen kwamen aan uit Engeland. Het was een flinke hoeveelheid persoonlijke spullen, die gratis door een rederij in Londen naar de haven van Calcutta waren verscheept.

Eerst moest ik een 'shipping-agent' vinden. Met hem ging ik naar het enorme Duane gebouw aan Strand Road. We brachten daar een paar uur door en het was een ramptoestand. De agent schatte dat het minstens een maand zou duren om het werk gedaan te krijgen. We gingen van bureau naar bureau.

De ene persoon zei dit, en de ander zei dat, en iedereen deed net alsof ze de uiteindelijke autoriteit waren en het laatste woord hadden. Ik kon wel zien dat dit op niets ging uitlopen. Toen iemand ons vertelde dat we de inhoudslijst opnieuw moesten opstellen, vond ik 't welletjes. Op dat moment verliet ik mijn shipping-agent en begon naar de kleine bordjes te kijken die boven de kantoordeuren hingen.

Ik liep een van deze kantoortjes binnen en de officier was erg vriendelijk. Hij nodigde me uit om te gaan zitten en we dronken samen thee. We praatten over cricket, het gezinsleven en voetbal. Na ongeveer een kwartier vroeg hij me waarom ik in het gebouw was en of ik een probleem had?

“Geen probleem meneer, ik heb alleen wat persoonlijke spullen in de haven die ik af moet halen.” - “Sorry, ik ben niet betrokken bij persoonlijke goederen, ik hou toezicht op de olietankers die Calcutta binnenkomen.” We praatten nog wat en toen zei hij: “Kunt U om vier uur terugkomen? Dan komt mijn vriend naar me toe die toezicht houdt op persoonlijke goederen.”

“Dank u wel, ik ga hier even voor vier uur terug zijn.”

Dit was rond twee uur en toen ik mijn shipping-agent vond, was hij erg ontmoedigd. Hij legde mij uit dat het een lang proces zou zijn en dat het veel ‘baksheesh’, of onder-de-tafel geld ging kosten om de spullen vrij te krijgen.

Rond vier uur was ik weer in het kantoortje van mijn nieuwe kennis en hij stelde me voor aan zijn vriend, een goedgebouwde heer in een wit pak met één of twee gouden ringen aan elke vinger. Hij bleek me niet het soort mens dat je te slim af wilde zijn. “Hallo meneer Johan, hoe kan ik u helpen?”

“Meneer, ik heb mijn persoonlijke goederen ontvangen die ik graag uit de haven wil afhalen.” - “Waar is uw lijst? Mag ik hem zien?”

De shipping-agent had de lijst niet meer. Hij had het bij iemand achtergelaten. “Meneer, we zijn met twee minuten terug.”

Ik ging met mijn agent naar de persoon waar hij de lijst had achtergelaten. Hij legde me uit dat deze persoon geweigerd had om de lijst terug te geven, omdat hij zei dat hij de uiteindelijke autoriteit was. Toen we eenmaal bij zijn bureautafel waren, had deze persoon de lijst in zijn hand en hoewel ik vroeg om de lijst te zien, weigerde hij om de lijst terug te geven.

Ik heb het toen vliegensvlug uit zijn hand getrokken.

Mijn shipping-agent maakte zich steeds meer zorgen, maar we keerden met de lijst terug naar onze vriend in het witte pak.

“Dit zijn al je persoonlijke spullen? Zitten er nieuwe artikelen bij?” - “Nee meneer, het zijn alleen maar persoonlijke gebruikte goederen.” Hij keek naar de lijst. Hij keek naar mij.

Mijn stille gebed was: “Lieve Jezus, wil je alsjeblieft het hart van deze man aanraken, want eerlijk gezegd kan ik onze tijd en ons geld niet in dit gebouw verspillen.”

Hij haalde zijn pen tevoorschijn, tekende de papieren en zei: “U kunt het morgen in de haven gaan ophalen.”

“Dank u, meneer, ik ben u zeer erkentelijk. U bent een heer.”

DE HAVEN

De volgende dag in de haven was een heel ander verhaal. De taxi manoeuvreerde langs kuilen, vrachtwagens, afvalhopen, paard en wagens, bakfietsen, koelies en bestelwagens totdat we bij onze poort aankwamen. Langs de ‘security’ kwamen we uiteindelijk het douanekantoor binnen.

Een Indiase heer met een Brits accent was razend, “Je verdomt het gewoon om dit papier te tekenen. Ik kom hier al meer dan een maand en er is nog niets gebeurd. Je hebt geen barst gedaan en ondertussen staat mijn auto hier te verrotten.”

De reactie van de officier was een van totale apathie. Ik zag duidelijk dat dit niet de beste manier om iets gedaan te krijgen in de haven. Het was of veel geld of de zachte eerbiedige aanpak, en aangezien het eerste geen optie was, hield ik het bij de zachte, respectvolle aanpak.

“Wat moet jij?” zei de officier nors.

“Meneer, goedemorgen. Ik ben nieuw in de haven en ik wilde uw advies en expertise vragen. Als u zo vriendelijk wilt zijn om me te begeleiden waar ik heen moet of wat ik moet doen om mijn persoonlijke familiegoederen te ontvangen.” - “Waar is je lijst? Laat me jouw lijst zien.”

“Dit is de lijst, meneer. Deze meneer tekende het en zei dat ik naar deze poort moest komen om het af te halen.”

“Wacht even!” Ik wachtte een half uur, een uur, anderhalf uur, twee uur. Ik hoorde iemand zeggen, “Aj hobe na” - dit betekent “vandaag niet mogelijk”.

“Lieve Heer, raak alsjeblieft de harten van deze mensen aan.” Even later liep ik met de officier door een doolhof van containers. We kwamen bij onze container die verzegeld was. Hij verbrak het zegel en daar waren onze goederen. “Ik moet het natuurlijk controleren.”

“Gaat uw gang, meneer. Ik zie dat u geen gemakkelijke taak heeft met al die containers en goederen.” Hij gaf een flauwe glimlach.

De officier opende een paar dozen en keek in de koelkast. “Je kunt een vrachtwagen halen en je spul opladen. Stop bij de poort voor de laatste controle.” - “Ja, meneer. Zal ik doen. Dank u wel.”

Die avond belde ik en bedankte de shipping-agent om hem te vertellen dat de goederen bij mij thuis waren. Hij kon ‘t gewoon niet geloven dat het allemaal in twee dagen tijd gebeurd was.

“Je bent een gelukkig man, meneer Johan.” - “Ik ben een gezegend man Mr. Biswas en omdat ik God vraag me te helpen daarom zegent hij me met goede vrienden zoals U.” - “Ja, de goden zijn zeker groot!”

De veranda van ons huisje was propvol met onze spullen.

De huisbaas die in de andere helft van het huis woonde, had me oorspronkelijk beloofd dat we ook zijn helft konden huren, maar hij veranderde van gedachten en wilde zijn helft niet meer geven.

BENGAALS LEREN

We gingen naar de Jadavpur Universiteit om Bengaals te leren. De lessen zouden drie keer per week plaatsvinden. Helaas waren er menige "bhands" of stakingen, en ook puja's. Puja is een ritueel en feest om een god te vereren. De Hindoe-geleerden zeggen dat India 33 crore of zo'n 330 miljoen goden heeft.

We gingen menig maal naar de universiteit om er achter te komen dat de les was afgezegd. Als we één, of misschien twee lessen in de week konden krijgen, dan deden we het goed. We leerden een honderd jaar oud gedicht van Rabindranath Tagore uit het hoofd dat ik nog herinner:

"Alu hoi, Gelo bhoy.
Chari dijk, Jhikimik"

Het was een mooi gedichtje, maar het hielp niet veel om onze dagelijkse gesprekken te verbeteren.

Ik werd erg betrokken bij mijn vrijwilligerswerk en ik verliet de Jadavpur Universiteit zodat ik Bengaals kon leren in het dagelijks leven.

EEN KLAP MET EEN KAPMES

Twee deuren verderop woonden twee Oost-Aziatische missiewerksters die een klein schooltje in een dorp begonnen hadden. We leerden elkaar kennen en ze nodigden me uit om les te komen geven aan hun leraren. Ze nodigden ook enkele dorpsoudsten uit om mijn lessen bij te wonen.

Ik ging er verschillende keren heen om de leraren te instrueren hoe ze les moesten geven en ik leerde hen ook eenvoudige delen van de Bijbel.

Op zekere ochtend ging ik er weer heen in ons Maruti/Suzuki bestelautootje. Toen ik aankwam stond het halve dorp rond de school met oplaaierende emoties. Er was een incident geweest en de dorpingen hadden de missiewerkers in het schoolgebouwtje opgesloten.

De dorpingen dachten dat ik kwam om de missiewerkers te bevrijden; de menigte hield ons tegen en ik moest aan de oever van het meertje parkeren. Ik stapte uit om uit te zoeken wat er aan de hand was. Een deel van de menigte werd ruw, zij broken de rechterspiegel van de auto af en begonnen de auto heen en weer te schommelen.

De hoofdleraar, die de rechterhand van deze missiewerkers was, kwam terug uit het ziekenhuis met zijn arm in verband. Hij zei tegen de mensen: “Raak hem niet aan, dit zijn erg goede mensen.” Ik ging met de leraar en enkele dorpsoudsten naar binnen om met de missiewerkers te praten. Er bleek een misverstand te bestaan over het loon want het personeel was al twee of drie maanden niet betaald. De missiewerkers weigerden om hen te betalen, omdat het personeel niet voldeed aan hun onderwijsnormen en er was grote onenigheid over de religieuze verwachtingen van de missiewerkers.

De discussie en onenigheid werd zo verhit dat ze hun hoofdleraar een klap met een machete hadden gegeven. Vandaar dat hij naar het ziekenhuis moest en de gebeurtenis veranderde in een rel waarbij de dorpsbewoners betrokken raakten.

De leraren wilden hun loon, dus ik vertelde de missiewerkers dat ze hen moesten betalen. Uiteindelijk stemden ze er met tegenzin mee in. Ik beloofde de dorpsoudsten en het school personeel dat het was afgesproken dat ze de volgende dag hun salaris zouden krijgen.

“Mr. Johan we laten jou niet gaan, want hoe weten we dat je morgen terug gaat komen om ons te helpen, zodat de salarissen betaald worden?” Nou, verschillende van deze mensen waren aanwezig geweest in mijn lessen. “Je hebt mijn woord; als ik niet terugkom, dan is de Bijbel niet waar.” Toen ik dat zei, stemden ze toe om me te laten gaan. Die avond ging ik naar de missiewerkers en we hadden een goed gesprek over hoe belangrijk het was om als God’s kinderen woord te houden. De volgende dag was ik terug in het dorp om te zien dat de lonen betaald werden.

TELEFOONLIJN

Ons gehuurde huisje in Calcutta was naast een meertje en was door de muggen geteisterd. Het was tijd om naar een betere woning te zoeken.

Het duurde niet lang voordat we een groter huis introkken. Nadat we enkele maanden op een telefoonlijn gewacht hadden, ging ik eindelijk naar de telefoonmaatschappij om met de directeur te spreken. Ik legde hem uit hoe moeilijk het voor ons was dat we geen telefoon hadden. Hij stuurde de volgende dag iemand om een telefoonlijn aan te sluiten en een telefoon te brengen. Dat was echt een wonder voor Calcutta.

GROTE OPROER

Ik wilde een baan geven aan een arme dorpsjongen om boodschappen voor ons te doen. Hij werkte een dag of twee en kwam terug in een autoriksja. Ik was boven, maar ineens was er grote oproer op ons erf. Zo'n tien tot vijftien buurtjongens stonden rond de riksja en waren de jongen aan het slaan.

Ik ging naar beneden en ze hadden het er al over om hem op te hangen. Ik vroeg aan één jongen wat er aan de hand was en of iedereen wat rustiger aan wilden doen. Het bleek dat onze bediende iets in de buurt had gedaan. Het was niet duidelijk wat er precies was gebeurd, maar iemand had hem herkend.

Ik kalmeerde de jongens en stuurde onze dorpsjongen naar boven. Later die avond stuurden we hem in de duisternis van de nacht terug naar zijn dorp.

Daarna beseften we dat we voor onze persoonlijke veiligheid een goede hond nodig hadden. We vonden een prachtig gemerkte zes maanden oude bokser. Ze was een goede waakhond, maar voor ons gezin was ze het liefste dier dat je je kon voorstellen en ze was ruim negen jaar bij ons.

HOOFDSTUK 14

ER KWAM VOORUITGANG

EEN KIND ONDERSTEUNEN

Aanegezien we onze kinderen een aantal jaren thuis geschoold hadden, had ik veel geleerd op het gebied van onderwijs. Mijn vrouw en ik begonnen een society of stichting om onderwijs aan de minder bedeelden te geven.

We begonnen een schooltje op het platteland en zochten naar wegen om meer mensen bewust te maken en fondsen te werven voor schoolboeken en salarissen van de leraars. Ik sprak in een aantal Rotary Clubs en we maakten vrienden.

Een vriend stelde voor dat we een ‘Sponsor een Kind’ programma moesten beginnen. Dit betekende dat ik vaak in de gloeiende hitte of stromende regen erop uitging om mensen te bezoeken die beloofd hadden om te helpen. Vaak was het, “Mevrouw niet aanwezig”. Ik werd met de dag magerder en met het geld inzamelen begon ik mijn levensvreugde te verliezen.

DOE ALSJEBLIEFT GEEN BELOFTES

“Heer, wil je ons alsjeblijft hulp sturen.” Deze keer stuurde hij ons iemand die met zijn vrouw op bezoek kwam bij de verpleegster. Hij zei dat hij zijn ogen niet kon geloven toen hij onze gezinnen zag. Later vertrouwde hij me toe: “Eerst dacht ik dat je stapelgek was.” - “Waarom?” - “Om hier met je gezin in India te zijn en om te doen wat je doet moet je wel gek zijn.”

Maar nadat hij enkele dagen bij ons had gewoond, veranderde hij van gedachten en dacht hij dat ik een heilige was.

Met deze dierbare Italiaanse man en zijn gezin hebben we een echte vriendschap ontwikkeld. Hij is een van de weinige mensen bij wie ik gewoon me gekke zelf kan zijn.

Met hem kan ik van het leven genieten als met een echte vriend. Ik heb hem een keer geholpen om een houten schuur of opslagruimte te bouwen.

Ik had hem van tevoren gewaarschuwd dat ik eigenwijs kan zijn als ik werk, want ik ben "een Hollandse Kaaskop".

Na een paar dagen was hij gefrustreerd met me en noemde me een 'testa fromagio' of 'kaaskop'. Ik begon te lachen en zei: "Als ik een 'testa fromagio' ben, dan ben jij een 'testa spaghetti'". Hij moest ook lachen en ging het meteen aan zijn vrienden vertellen. Zijn schuurtje staat er nog steeds.

POBITORA

Twee kinderen uit mijn eerste huwelijk kwamen ons opzoeken in Calcutta en samen reisde ik met hen in het noordoosten van India. We waren de eerste buitenlanders die Assam bezochten, dat tot die tijd verboden terrein was vanwege de spanningen in deze staat. We reisden met de plaatselijke bussen en gingen naar een broedplaats voor neushoorns "Pobitora" genaamd, dat zo'n 50 kilometer buiten de hoofdstad Guwahati ligt. We verbleven daar drie dagen.

Deze reusachtige neushoorns komen daar samen om in het wild te paren. We gingen rond met gewapende bewakers op olifanten, want neushoorns vallen geen olifanten aan.

Het was adembenemend om zoveel van deze kolossen op een paar vierkante kilometer te zien. We werden slechts een paar honderd roepies in rekening gebracht voor ons verblijf dat was maar een paar Euro's. Dit was inclusief olifantenritten met gewapende bewakers, voedsel en overnachten.

VERHUIZING

De verpleegster en haar man, met wie we samengewerkt hadden, besloten op hun eigen te gaan, omdat ze meer tijd wilden besteden aan hun projecten met de dovengemeenschap. We besloten om naar de andere kant van de stad te verhuizen

Deze wijk was moderner en de woningen vereisden minder onderhoud. We verhuisden naar een eenvoudig huis met twee verdiepingen. De huurprijs was redelijk, en we hadden fijne burens. De Bengali's komen graag bij je te zitten om thee te drinken en te praten. "Let's drink tea and gossip." "Laten we thee drinken en lekker kletsen of roddelen." Dit was meestal een discussie over de politiek en alles wat er in de maatschappij fout zat. Onze buurman van de overkant vertelde me: "Johan ik bewonder jou, je bent altijd bezig. Mijn levensdoel is om gewoon te zitten, thee te drinken en niets te doen."

KERSTMIS VOOR DE ARMEN IN CALCUTTA

We hadden een nieuwsbrief gelezen van missiewerkers in Mexico en dat ze daar een kerstdiner hadden georganiseerd voor de minderbedeelden van de stad.

"We kunnen dit toch ook doen, of niet soms?" Natuurlijk was het idee helemaal gek want we hadden alleen maar een vijf liter snelkookpan en Calcutta had duizenden armen. Dit was begin oktober en ik had 't al geregeld dat ik zes weken lang naar Europa zou gaan. De oktober maand in Calcutta is 'Kali' of 'Durga Puja', een jaarlijkse Hindoe festiviteit. De kantoren zijn gesloten, wegen zijn geblokkeerd door 'pandals'. Pandals zijn tempels gemaakt van bamboestokken en doek waarin de beelden van de goden staan te pronken. Honderdduizenden mensen zijn de straat op om deze 'pandals' te bezoeken. Tegelijkertijd was er oorverdovende muziek over schrille en knarsende luidsprekers. Dit ging vaak de hele nacht door tot in de vroege ochtenduren.

We telefoneerden een paar van onze vrienden om uit te leggen dat we een kerstdiner wilden doen voor de minderbedeelden van Calcutta. Een vriend die verschillende restaurants bezat zei: "Maak je geen zorgen we zullen het eten verzorgen. Bel mijn broer op en vertel hem wat ik doe en vraag hem om de zaak in te richten met een podium en de geluidsapparatuur."

Zijn broer ging ook akkoord en verzorgde ook de matten zodat de mensen ook konden zitten.

Na mijn reis naar Europa hadden we ontmoetingen met de commissaris van politie en andere politie agenten. We hadden drieduizend uitnodigingen gedrukt. Tien leerkrachten van de school kwamen als vrijwilligers en hielpen om de uitnodigingen onder de meest hulpbehoevenden te verspreiden.

Op kerstdag hadden we enkele schapen meegebracht voor de kerststal. De schoolkinderen kwamen naar Calcutta voor de gebeurtenis en enkele waren verkleed als herders, wijzen, Maria en Jozef en de engelen. Ze waren adembenemend.

Ik dacht niet dat we politiebescherming nodig zouden hebben, maar ik ben blij dat we die hadden want je weet nooit wat er kan gebeuren als de mensen eenmaal het eten zouden ruiken en beginnen te duwen; de aanwezigheid van de politie vermijdde dat. We hadden de politie vooraf gevraagd om hun 'lathi' of bamboestok niet te gebruiken. Ze waren in staat om de zaak onder controle te houden zonder hun stokken te gebruiken. Het was een prachtige gebeurtenis.

Een ouder, dierbaar stel in de zeventiger jaren had een riksja gehuurd om het kerstdiner bij te wonen. Ze wilden ons persoonlijk ontmoeten en bedanken. Ze vertelden hoe enorm dankbaar ze waren, want dit was de eerste keer in hun leven dat iemand hen had uitgenodigd om te eten; laat staan voor een kerstdiner. De mensen smulden omdat het eten uitstekend was.

Een ander restaurant had ons 3.000 ladee's gegeven, wat een zoet dessert is voor na de maaltijd. Het hele diner was compleet. Op de achtergrond zongen de kinderen kerstliedjes en we dienden ruim zo'n 2.500 maaltijden op. Ook hadden we minstens vijf positieve krantenartikelen die volgden.

Het jaar daarna deden we weer een kerstmaaltijd, alleen op iets kleinere schaal en we serveerden toen 1.500 maaltijden.

We waren zo dankbaar voor onze geweldige vrienden en dat we op deze manier de verjaardag van Jezus mochten vieren.

De afgelopen vijf jaar hebben we financiële ondersteuning ontvangen om met zes tot acht honderd kinderen kerstfeest te vieren. Ik doe dit samen met een andere stichting. Deze kinderen komen uit de sloppenwijken van Kolkata (Calcutta) en zij zien echt naar deze festiviteit uit want het is lekker eten, spelletjes en een film met het kerstverhaal. Ook organiseren we dit kerstfeest voor al onze schoolkinderen.

Tijdens het schooljaar vieren we ook 'children's day' activiteiten en sportdagen voor de kinderen en hun ouders.

IK GA JE VERMOORDEN

Als we nieuw personeel aannemen dan komen zij eerst voor twee maanden op proef om te zien of zij zich aan onze maatstaven kunnen aanpassen. Pas daarna krijgen ze een jaarcontract. Een van de nieuwelingen deed het niet zo goed.

Hij was ruw met de kinderen en onbeleefd met zijn medewerkers. We hadden hem reeds een paar keer uitgelegd hoe we samen werken als een team met het oog op wat het beste is voor de kinderen en hun onderwijs in de hoop dat hij zou veranderen. Aangezien hij zich niet kon aanpassen, wenste ik hem aan het eind van zijn twee maanden het allerbeste toe in zijn toekomstige carrière, maar dat dit niet bij ons kon zijn.

"Dus, je geef me zak?" - "Nee, je bent nooit aangenomen. Je dienst begint pas na twee maanden." Die arme jongen werd zo kwaad. "De volgende keer dat je hier weer met de trein komt, vermoord ik je." - "Dat moet je zeker doen, want ik ga graag naar de hemel toe, maar jij zal de rest van je leven in de Alipore gevangenis weg rotten omdat jij een buitenlander vermoord hebt. Dus jij beslist maar wat je doen wilt." Ik denk dat dit de wind uit zijn zeilen nam want dit was reeds een paar jaar geleden en ik ben er nog steeds en reis nog steeds met de trein.

IK BEN ERG BELEDIGD...

Manoj is mijn vriend. Maar aangezien hij van de laagste kaste is, voelde hij zich niet vrij om zijn hart tegenover mij te openen.

“Manoj, we kennen elkaar nu al een paar jaar en denk je nog steeds dat ik geïnteresseerd ben in welke kaste je bent? Ik ben blij dat ik me bewust ben van de Indiase cultuur, anders zou ik zeggen dat ik zwaar beledigd ben. Denk dat nooit meer en van nu af aan wil ik dat je me gewoon alles vertelt; het goede, het kwade en het lelijke. Vertel me alsjeblieft niet wat jij denkt dat ik graag wil horen.” Sinds die tijd is hij meer open en eerlijker geworden, en is zijn raad en onze vriendschap verdiept.

Manoj had twee prachtige dochters. Op zekere dag zaten we samen en vroeg me of ik voor hem wilde bidden dat hij een zoon zou krijgen. Ik bad voor hem en negen maanden later... werd er weer een dochtertje geboren.

Twee jaar later zaten we samen en was hij stil. “Is er iets wat we moeten bespreken, Manoj?” - “Johan, ik heb drie dochters en zou zo graag een zoon willen hebben.” - “Manoj we hebben de laatste keer voor een zoon gebeden en je kreeg weer een dochter. Wat is er fout gegaan? Ik weet dat God niet doof is, dus waarom zou hij dat doen.....? Nu dat we praten denk ik dat ik het antwoord heb. Als hij jou een zoon had gegeven dan had je hem behandeld als 'een kleine god' en je dochters zouden tweederangs burgers in jouw gezin zijn geworden. Manoj, als je belooft dat je je dochters en je zoon als gelijken zult behandelen, dan ga ik voor je bidden dat je een zoon krijgt.”

“Johan, geef me wat tijd om hierover na te denken.” - “Er is geen haast bij Manoj, neem je tijd.”

Hij verliet de kamer en kwam een half uur later terug. “Johan, ik beloof je dat ik ze allemaal als gelijken zal behandelen.” - “Belooft het niet aan mij Manoj, je maakt je belofte aan Jezus. Dit is tussen jou en hem.” - “Dat heb ik al gedaan.” - “Goed, laten we dan bidden.”

We hebben samen gebeden dat zijn verzoek zou worden ingewilligd. Negen maanden later werd er weer een kindje geboren... en ja, je raadt het goed... het was een jongetje.

Manoj is trouw geweest aan zijn woord en heeft zijn lieve dochters met hetzelfde respect en dezelfde privileges als zijn zoon behandeld.

TSUNAMI

In december 2004 was de Tsunami; dorpen, boten en gezinnen werden weggespoeld. We verhuisden naar Bangalore om te zien of we konden helpen.

We verbleven bij een heel fijn gezin. Ze hadden een kleine fabriek en produceerden elektrische producten. Samen met andere vrijwilligers bezochten we de getroffen gebieden. In een bepaald dorp zaten de mensen er totaal ontredderd bij. Ze hadden echtgenoten, vrouwen, ouders, kinderen en levensonderhoud verloren. Iemand van het team had een touw meegebracht om te gaan touwtrekken.

We begonnen samen als vrijwilligers te trekken en probeerden de mensen erbij te betrekken.

Uiteindelijk kwamen er enkele mannen aan de ene kant helpen. Daarna kwamen er langzaam wat vrouwen die aan de andere kant begonnen te trekken. Het eindigde met de dorpsvrouwen aan de ene kant en de mannen aan de andere kant.

Het werd steeds spannender en hoewel de mannen hadden verwacht dat ze zouden winnen, trokken de vrouwen uit alle macht en ze trokken de mannen over de lijn. "Ja, ze hadden gewonnen."

Een paar minuten lang waren dorpelingen hun verdriet vergeten en de vrouwen sprongen en juichten want ze de mannen met het touwtrekken verslagen.

Via de stichting konden we een vissersboot, visnetten en ander vis materiaal schenken.

Ook kregen we geld via onze stichting om een tehuis voor zo'n tachtig Tsunami weeskinderen te bouwen. We hebben de bouw hiervan aan een andere betrouwbare stichting gegeven die in het getroffen gebied werkzaam was.

DE KLINKERS VLOGEN

Ik werd uitgenodigd om hulppakketten te verdelen in een ander zwaar getroffen gebied. We gingen met een open vrachtwagenlading vol voedselpakketten er naar toe.

Vanaf de laadbak verdeelden we de pakketten aan de mensen die een nummer ontvangen hadden van een plaatselijk comité voor minderbedeelden. Ik deed dit samen met een Amerikaanse vrijwilligster van een internationaal IT-bedrijf.

De chauffeur die met de gehuurde vrachtwagen kwam, was een zenuwachtig ventje en toen mensen op de vrachtwagen begonnen te klimmen, reed hij weg met de mogelijkheid om een aantal mensen ernstig te verwonden, omdat hij langs een lantaarnpaal reed. Ik bonsde op het dak van de cabine en schreeuwde: "STOP-STOP."

Godzijdank raakte niemand gewond, maar de mensen waren kwaad geworden en begonnen stenen te gooien.

De laadbak had een meter hoge zijborden wat onze bescherming was. Om de vrijwilligster tegen de stenen te beschermen heb ik haar met mijn armen afgeschermd en haar naar beneden getrokken. Toen we op de vloer van de open truck lagen, begon ik te lachen. "Wat valt hier nou te lachen?" vroeg ze verbaasd.

"Je moet je man bellen en hem vertellen dat je in de achterbak van een vrachtwagen ligt, in de armen van een Nederlander en dat we allebei 'stoned' worden."

Soms help het om de humeurige kant van een moeilijke situatie te zien.

De rellen liepen gelukkig niet uit de hand en we konden de pakjes zonder al te veel moeite om de hoek verder verdelen.

DELHI

Na vijf maanden in Bangalore te zijn geweest, begonnen we te telefoneren met een jong Indiaas echtpaar in Delhi. We besloten met hen samen te gaan werken en we verhuisden naar Delhi.

We begonnen weer opnieuw in het heetst van de zomer.

We huurden in een klein huisje met weinig ventilatie, maar al snel vonden we een veel groter huis met betaalbare huur in een mooi gedeelte van een buitenwijk.

DE APEN DANS

Heb je ooit een griezelverhaal gelezen van een aap die een kindje steelt en ermee de boom ingaat? Ik moest boodschappen doen en ging naar een marktplaats vlak buiten Delhi.

Toen ik op de markt aankwam stond er een groep erg zenuwachtige mensen. In het midden stond een dame met een baby in een opvouwbare kinderwagen. Voor de baby stond een grote, zeer onvriendelijk uitziende aap die zijn tanden liet zien, terwijl hij naar de baby keek.

“Wat moet ik doen, Heer?” Ik kreeg de inspiratie om me als een aap te gedragen en hem weg te jagen. Ik boog me voorover als een aap en zwaaide heen en weer met mijn armen, terwijl ik naar hem toe liep. Hij bewoog niet, maar keek me woest aan.

Toen ik dichterbij kwam, keek ik hem grommend aan en met een kwaad gezicht van ‘ik ga jou pakken’, liet ik ook mijn tanden zien. Ik hief mezelf een beetje op en begon luid op mijn borst te slaan, en riep: “Goobah, goobah, goobah, goobaaah!!!!”

De aap draaide zich snel om, nam de benen en verdween in de bomen. Ik besloot maar om niet achter hem aan te gaan. De moeder was ontzettend dankbaar en die middag was ik het gesprek van de markt.

Hoewel ik me als een idioot ‘aapmens’ gedroeg, bestaat er geen twijfel over dat mijn ‘Beschermer’ dat dier had weggejaagd.

DE CHAUFFEURS WERDEN GELYNCHT

Ik las krantenverhalen over hoe chauffeurs werden gelyncht als ze per ongeluk over een kind reden. Ik zag ook verschillende bussen die verbrand waren door woedende menigten omdat de buschauffeur bij een ongeluk betrokken was.

Ik wist hoe gemakkelijk het was om een ongeluk te veroorzaken, omdat ik op 19-jarige leeftijd de auto van mijn ouders in de puin had gereden. Vandaar besloot ik altijd een kort gebedje voor bescherming te zeggen als ik de auto start.

Je hoeft me niet te geloven maar ik ben erg dankbaar dat gebed voor mij werkt. De 'wet der gemiddelden' vertelt ons dat automobilisten minstens een keer per 17 jaar een ongeluk krijgen en ik heb al vijftig jaar geen ongeluk meer gehad.

ONZE WONDER AUTO

Naarmate de tijd verstreek en we meer projecten kregen, realiseerde ik dat we een grotere auto nodig hadden, omdat onze tweedehands Maruti-bestelautootje te oud werd en niet meer geschikt was voor ons vrijwilligerswerk.

Er was een grote autotentoonstelling op de 'Pragati Maidan' in Delhi. Daar spraken we met de directeur van een grote autofabriek. Ik legde ons werk uit en vroeg hem of hij een flinke auto kon schenken voor ons werk? "Deze beslissing kan ik niet alleen nemen, maar ik zal uw verzoek overleggen."

We hebben hem opgevolgd en het bedrijf besloot dat ze ons een zeer grote korting konden geven. Blij met ons nieuw voertuig maakten we de eerste reis naar het winkelcentrum, zo'n twee kilometer verderop. We gingen een ijsje te kopen, omdat een van onze dochters jarig was.

De auto was groter dan we verwacht hadden en het was nogal moeilijk om een goede parkeerplaats te vinden, zodoende parkeerde ik onze nieuwe auto bij enkele andere auto's in een open veld naast het winkelcentrum.

Dit was de laatste keer dat we de auto zagen, want toen we 45 minuten later terugkwamen was de auto verdwenen.

Na een aantal bezoeken aan de verzekeringsmaatschappij kregen we onze verzekeringsclaim uitbetaald. Ik beschreef in een lang bericht aan de directeur van de autofabriek onze tegenslag.

Ik legde uit hoeveel we van de verzekeringsmaatschappij hadden ontvangen, met de vraag of ze ons voor dat geld het nieuwe model konden geven want die maand had de fabriek een nieuw model op de markt gebracht. Ze gingen er wonderlijk mee akkoord.

We hebben er meteen een alarmsysteem en een slot op de versnelling ingezet en ik bid nog steeds voor bescherming als ik hem parkeer. We hebben deze auto tien jaar geleden gekregen en tot op de dag van vandaag werkt hij nog steeds uitstekend.

Als gezin hadden we allang geen vakantie meer samen genomen. Toen we de auto afhaalden vertelde de dealer dat onze nieuwe auto eerst een rustige duizend kilometer 'inrij reis' moest maken. We besloten om er een vakantie van te maken. We reden door de bergen van Noord-India en bezochten prachtige plaatsen als Nainital, Rudraprayag, Rishikesh en Dehradun. De vijfdaagse reis door het zuidelijke deel van de Himalaya was een sensatie.

Ons eindpunt was Kasauli, waar we bij vrienden aankwamen die ons met groot genoegen gratis in hun hotel lieten logeren.

HOOFDSTUK 15

DELHI EN RAJASTHAN

RAJASTHAN

Op zekere dag was ik erg ziek, toen ik in bed lag, deed ik iets wat ik niet vaak doe, ik zette de tv aan. Ik zag de schokkende documentaire van Preety Choudhary over meisjesmoord. Daarin werd verteld dat in Rajasthan dagelijks maar liefst 2.500 baby's van het vrouwelijk geslacht gedood worden door abortus of direct na de geboorte. Dit was vooral het geval in het Jaisalmer gebied. Ik kon dit niet geloven en was van de schrik meteen genezen.

Gedachten gingen met een bloedvaart door mijn hoofd. "Moet ik een weeshuis beginnen waar ze de kleine meisjes, die de mensen niet willen, kunnen brengen? Moet ik met een bus rondgaan en ze ophalen? Wat moet ik doen?" - "Rustig aan, Johan. De baby's worden aan hen gegeven, dus leer hen om voor hun meisjes te zorgen." - "Hoe doe ik dat?" - "Leer ze door middel van literatuur. Je kunt een pamflet schrijven en posters maken."

Ik pakte mijn laptop en binnen een half uur gaf de Heer me de perfecte tekst. 'De Uitdaging' heette het pamflet en de poster. Het werd in Hindi vertaald. De drukker, wiens voorouders uit Jaisalmer kwamen, vond het geweldig en was er erg blij mee.

"Jij betaalt me de papierkosten en ik zal het voor je drukken." - "Geregeld."

"IK KAN HET NIET, JIJ MOET HET DOEN."

Ik vroeg aan mijn vriend die advocaat was, of hij naar Jaisalmer wilde gaan om de posters te plakken en de pamfletten uit te delen. Hij had de tijd en hij was van de Jat-kaste die in Jaisalmer gerespecteerd werd.

Een jonge vrouw die ik Bijbelles gaf wilde met hem meegaan. Ze gingen ook om na te gaan of deze statistieken juist waren.

Zij kwamen een week later terug met hun bevindingen en verbazingwekkende verhalen over wat er gebeurd was. Ze onderzochten tien dorpen en ontdekten dat er in deze dorpen gemiddeld één meisje per acht jongens was.

In een bepaald dorp trok een vrouw onze jonge vrijwilligster snel haar huis in, want vrouwen praten alleen met vrouwen.

Deze vrouw legde uit dat haar eerste kindje een meisje was en haar man vertelde haar dat ze het moest wegdoen, maar zij had gezegd: "Ik kan het niet doen, doe jij het." De tweede baby was weer een meisje en hij was woedend en stond erop dat ze het moest doden. Weer gaf ze hem hetzelfde antwoord. Hun derde kind was weer een meisje. De man liep van huis weg naar Mumbai en was niet meer terug gekomen.

Sommige mensen waren erg dankbaar voor onze vrijwilligers en hielpen hen om de posters op te plakken en duizenden pamfletten te verspreiden, terwijl anderen dreigden hen te vermoorden. "Hoe durf je hier te komen om onze cultuur te veranderen? Dit is al honderden jaren in onze cultuur en dit gaat niet veranderen."

De derde reis die we maakten, ging ik er zelf heen met een heer uit Jaipur die ik had ontmoet. We begonnen een naaicursus voor dames om met de vrouwen te kunnen praten. We hadden ook een klein onderwijs centrum opgezet voor kinderen uit de sloppenwijk van Ranisar in een buitenwijk van Jaisalmer.

PRIYA'S VISA

Op een van mijn treinreizen naar Jaisalmer sprak ik met Priya, een studente van rond de twintig jaar.

Ze vertelde me hoe blij ze was, omdat ze die ochtend een studiebeurs had gekregen om naar Australië te gaan. Priya sprak over haar leven.

We spraken over het geestelijke; hoe de manier waarop we nu leven ons toekomstige leven na de dood gaat beïnvloeden.

Dit was iets waar ze reeds over nagedacht had en ik zag dat ze meer wilde leren over wat er na onze dood gebeurt.

Ze vroeg me naar mijn geloof en waarom ik doe wat ik doe. Ik legde haar uit dat onderwijs de beste manier is om armoede te bestrijden. Ik legde haar verder uit hoe Jezus een vriend voor mijn leven is die altijd aan mijn zijde blijft en die er zal zijn om me door de dood naar het volgende leven te brengen. Hij leert ons om niet egoïstisch maar liefdevol te zijn en anderen te helpen.

Ik vertelde haar verder: “Priya, als ik naar India kom heb ik een visum nodig of ik mag er niet in. Als we sterven, wat uiteindelijk met ons allemaal gebeurt, mogen we misschien niet de hemel in tenzij we een visum hebben.” Ik liet haar weten dat als ze Jezus aan zou nemen, ze een visum voor de hemel in haar hart gestempeld zou krijgen. Priya was blij om Jezus aan te nemen, want ze wilde haar visum voor de hemel hebben.

Toen ze de trein afstapte zei ze met een stralend gezicht: “Meneer Johan, heel erg bedankt. Vandaag is de absoluut beste dag van mijn leven. Eerst kreeg ik mijn beurs voor Australië en nu heb ik ook mijn visum voor de hemel. Ik ben zo blij!”

Dit is het fijne van India; er zijn bijna geen atheïsten. Veel mensen zijn dankbaar om de weg gewezen te worden zodat ze ‘mukti’ of redding kunnen vinden.

Dit gebed van de ‘Brhad Aranyaka Upanishad’ in de Veda's drukt het verlangende hart van de ware Hindoestaan uit:

Asatomā sad gamaya,

(Van onwetendheid leidt me naar de waarheid,)

Tamasomā jyotir gamaya,

(Vanuit de duisternis leidt me naar het licht,)

Mrityormā amritam gamaya.

(Van de dood leidt me naar de eeuwigheid.)

Ik toon hen dat alleen Jezus dit gebed kan vervullen.

DE BATI RAJPUTS

In Jaisalmer raakte ik bevriend met de 'Bati Rajputs' kaste, waar meisjesmoord bijna de orde van de dag was. In deze kaste waren praktisch geen meisjes.

Ik kwam er ook achter dat opium veel gebruikt wordt in het dagelijks leven. Ik kreeg het aangeboden toen ik een gepensioneerde politieagent bezocht. Hij had het spul in een plastic zakje achter de deur, zodat het gemakkelijk te vinden was wanneer hij thuiskwam. De taxichauffeur bood het me aan met de belofte dat het me sterk maakte voor de vrouwen. Toen ik mijn eerste bruiloft in de omgeving van Jaisalmer bijwoonde, deed 't plastic zakje met het donkerbruine spul weer de ronde bij de mannen. Ik liet het zakje maar voorbijgaan.

GEEN BUITENLANDERS TOEGESTAAN - BRUIDSSCHAT

Een aantal van de hoogstaande Batis mochten me wel en ik werd uitgenodigd om in een dorp een officiële Bati Rajput bruiloft bij te wonen. Ik werd verteld dat dit de eerste bruiloft was die in dit dorp plaatsvond tussen een Bati Rajput jongen en Bati Rajput meisje sinds bijna een eeuw. Dit dorp lag tegen de grens van Pakistan in een zone waar absoluut geen buitenlanders zijn toegestaan. Dit was geen probleem want onder het mom van de nacht zat ik op de achterbank van een overheidsauto met een zonnebril en een gedraaide doek op mijn hoofd dat op een tulband moest lijken.

De ene keer dat we voor controle werden aangehouden was ik natuurlijk in diepe slaap. We kwamen veilig in het dorp aan. De volgende ochtend kwamen de dorpsoudsten bij elkaar om de bruidsschat te bekijken en de bruiloft goed te keuren.

De bruidsschat was een kamer vol met meubels, tv, koelkast en allerlei huishoud artikelen. Vervolgens zaten we allemaal op de binnenplaats en er werd een rond dienblad van ongeveer veertig centimeter, beladen met zilver, naar buiten gebracht.

Een blad vol zilveren armbanden, enkelbanden, ringen, enz.

Als dat nog niet genoeg was, kwam er ook nog een dienblad van dezelfde maat met goud: kettingen, horloges, armbanden en ringen, enz. Ik werd verteld dat de bruidsschat ongeveer dezelfde waarde had als een kilo goud. Dit was de reden dat ze hun meisjes liever doodden om hun goud te bewaren, want de familie van het meisje betaalt voor de bruidsschat en de bruiloft.

De meisjes worden dus gezien als een grote tegenslag voor de familie schatkist. Volgens de mannen kunnen de vrouwen alleen maar “thee drinken en kletsen”. Thuis wonen de vrouwen in een apart gedeelte; ze komen niet in het mannenkwartier, tenzij ze gevraagd worden om thee te schenken of eten te brengen.

DE VERTALER WEIGERDE TE VERTALEN

Vervolgens werden de geiten gevilt en werd het eten klaargemaakt. We zaten samen en ik probeerde uit te leggen dat ze een mooie cultuur hebben en als ik ooit mijn naam zou veranderen, zou ik die veranderen in Johan Singh Bati. Iedereen lachte en ik was geaccepteerd als hun vriend.

We spraken ook over onderwijs voor de vrouwen. Ik gebruikte het voorbeeld van een dame uit Jaipur, de hoofdstad van Rajasthan, die ik kende en die de CEO was van een multinational bedrijf. Bij haar geboorte, beloofde haar vader dat hij haar dezelfde voorrechten ging geven als een zoon. Hij beloofde dat hij geen cent bruidsschat voor haar zou betalen, maar dat hij haar de beste opleiding zou geven. Ze wilde haar vader niet teleurstellen en was een uitblinker in haar studies.

Ze was nu de baas over meer dan honderd mannen en kreeg ze een hoger salaris als CEO dan haar man ooit zou kunnen ontvangen. Ik legde hen uit dat als ze hun meisjes zouden opleiden, ze niet langer een tegenslag zouden zijn maar een welkome aanwinst. Ik probeerde de meisjesmoord aan te pakken, maar mijn vertaler weigerde verder te vertalen.

Ik vernam dat meisjes van elders in dienst werden aangenomen. De jonge meisjes worden rechtstreeks van de ouders of de markt gekocht. Ik kreeg van een voormalige hogere rechter te horen dat deze markt in de buurt van Agra is. Ik werd door een Bati Rajput verteld dat wanneer een meisje van een andere kaste een kind van een Bati krijgt, hun kinderen een nieuwe kaste vormen. Volgens deze man waren dit de 'Soni Rajputs'.

Honderd jaar geleden waren deze Bati Rajputs "bescherm engelen" die de handelskaravanen van Karachi naar Bombay (Mumbai) aanhielden. Ze stopten de karavaan om bescherm- of tolgeld te vragen. Als ze betaalden dan kreeg de karavaan ook toestemming om in Jaisalmer te handelen. Als er echter geen betaling werd ontvangen dan ken je waarschijnlijk het verhaal wel. "Wees alstublieft voorzichtig, want anderen die minder vriendelijk zijn zullen hoogstwaarschijnlijk komen en dan kunnen we jullie onmogelijk bescherming geven."

Ik vond een oude foto van deze Bati Rajputs en wanneer ik die aan een behulpzame familie liet zien werd de vader erg enthousiast, omdat iemand in de foto zijn grootvader was.

Ze hebben bijvoorbeeld een busdienst. Toen ik bij mijn Bati vriend achter op zijn motor zat, zag ik op een verlaten plek een uitgebrande bus. Ik vroeg wat er gebeurd was - "Oh, iemand wilde ook een busdienst langs dezelfde route beginnen. De bus werd aangehouden; de mensen en de chauffeur moesten eruit en dit is het resultaat. De mensen zijn hier niet zo erg op concurrentie gesteld."

DE LEGENDARISCHE WATERPUT

Ik bezocht een dorp met een speciale waterput. De legende is: als een vrouw van deze put drinkt, dan gaat ze waarschijnlijk een zoon baren. Ik bezocht het dorps hoofd en voordat hij ons thee aanbood vroeg hij wat mijn kaste was. Ik legde hem uit dat we in mijn land geen kastenstelsel hebben.

In Nederland behoren alle mensen gelijk te zijn, ofschoon dat niet altijd het geval is.

Toen de thee geserveerd werd, kreeg iedereen een heel mooi kopje, maar ik kreeg mijn thee in een glas. Een glas is voor de lage kaste. Het glas was voor mij echter te veel thee om op te drinken. Tot gruwel van mijn gastheer nam ik in plaats van het glas een kopje. Ik gaf het glas aan mijn Bati vriend en voor hem was dit geen probleem.

JORDANIË

Ik wilde zien of ik iets voor het streekgebied van Jaisalmer kon doen, want er was zoveel woestijnland dat niet gebruikt werd. Ik dacht dat er misschien een mogelijkheid was om olijven te verbouwen met goede irrigatie, zoals Israël dat deed in de woestijn.

Ik had de mogelijkheid om een geweldig gezin in Jordanië te bezoeken en op die reis leerde ik veel over de olijventeelt en ging ik op bezoek bij een grote olijfolieproducent die me waardevolle informatie gaf. Ik was enthousiast over de verschillende mogelijkheden. Ik werd ook verliefd op de warmhartige Jordaniërs, dreef in de Dode Zee, bezocht de fascinerende en uit de bergen gehouwen stad Petra. Ik liep rond op de berg Nebo waar Mozes stierf. Het was een geweldige week, ik werd als een koning behandeld en het werd een ervaring die ik nooit vergeet.

Op de vlucht terug naar India was er verwarring met de stoelen, omdat de vlucht overgeboekt was en op het laatste moment in de verwarring kreeg een Israëlische heer de plaats naast mij toegewezen. We raakten aan de praat en hij legde uit dat hij van de agrarische afdeling was. We hadden een interessant gesprek en ik vroeg naar de irrigatie in de woestijn, enz. “Waarom stel je zoveel vragen?” Ik legde hem uit dat ik erover nadacht om op kleine schaal olijven naar Rajasthan te brengen. Hij was verbaasd dat hij naast me zat, omdat hij onderweg was naar Rajasthan.

Hij had de leiding over een groot olijventeelt experiment tussen Israël en Rajasthan. Hij herhaalde verscheidene malen dat het hele experiment een ramp was omdat het Indiase klimaat en de moesson regens niet geschikt zijn voor de olijven teelt.

Ik was erg dankbaar voor zijn advies en dat de Heer in de verwarring van de overgeboekte vlucht gepland had dat ik naast deze heer zat.

INVESTEREN IN RAJASTHAN

Kort daarna, in januari 2012, was er een grote vergadering in Jaipur voor PIO's (Person of Indian Origin) om in hun moederland of grootmoeders land te investeren; het prachtige Rajasthan.

Er kwamen hoge pieten en grote industriëlen overal vandaan.

De President mevrouw Patil en de Prime Minister Manmohan Singh waren aanwezig en deelden gouden medailles uit aan Vips. Via een Indiase advocaat uit New York kreeg ik ook een uitnodiging voor deze vergadering.

Ik had een rapport van vier pagina's samengesteld met prachtige foto's van Rajasthan, de statistieken van de meisjesmoord op en de oplossing. Elk verslag was in een mooie map samen met een hartverscheurende brochure, 'Ik had geen stem, spreek voor mij.' Ik bracht 27 exemplaren met me mee.

Ik vertrok 's morgens vroeg rond zes uur om op tijd te zijn, maar onderweg naar Jaipur bleef de auto telkens stoppen. Niemand kon me vertellen wat er aan de hand was. Eindelijk wist iemand het maar het juiste onderdeel was nergens verkrijgbaar. De reis had maar een paar uur moeten duren, maar ik deed er minstens twee keer zo lang over. Ik kwam eindelijk in de vroege namiddag op de plaats van bestemming aan en tegen die tijd waren verschillende vergaderingen in volle gang. Ik keek rustig rond en nam notitie van de mensen die wilden investeren.

Eén persoon wilde 600 crores investeren, of maar liefst zo'n honderd miljoen dollar.

Een ander jong Italiaans echtpaar wilde een schoenenfabriek beginnen. De zaken gingen goed en het geld zou gaan binnenrollen. Aan het einde van de vergaderingen ging ik naar de belangrijkste investeerders en naar de ministers van industrie en van toerisme toe om hen een exemplaar van mijn verslag te overhandigen, waarbij ik hen uitlegde dat ik ook in Rajasthan investeerde maar dat dit vooral mijn tijd was.

Ik kon de Italianen al zien exploderen: “Madre mia, je laat het doden van baby meisje, ‘bambina’ toe. We zullen de fabriek in een andere staat zetten waar ze het doden van bambina niet toestaan. Dit is folle!” Binnen een kwartier kreeg ik telefoontjes. De ministers vroegen me, “Wat is dit?” Ik legde de statistieken uit en wat er in Rajasthan gebeurde. “Ik kan jullie helpen om een meisjesschool te bouwen.” Hoewel de beloftes goed waren, kwam er niets van terecht.

DE AUTO LIEP VOORGOED VAST

Daarna was er een groot gala-diner in een fort, maar ik had de indruk dat ik gedaan had waarvoor ik gekomen was en dat ik moest zien of ik met de auto naar huis kon komen.

De auto startte en toen ik Jaipur uitreed, liep hij vast, maar deze keer voorgoed. Ik kwam tot stilstand in een pikdonkere en verlaten straat in een buitenwijk van Jaipur. Het was negen uur. “Heer, ik denk dat ik uw hulp weer nodig heb.” - Wacht, heb ik dat goed gezien? Iemand sluit een winkeltje met auto-onderdelen. Rennen en haal hem in. Hij kwam met mij mee en keek onder de motorkap. Hij zei niet veel, maar sprak met iemand anders die uit het donker kwam opdagen. Hij opende zijn winkeltje weer en kwam terug met het juiste onderdeel dat vervangen moest worden. Mijn mond viel open! Niet te geloven. Dit kleine winkeltje in niemandsland had het juiste onderdeel. De andere persoon haalde wat gereedschap tevoorschijn. De auto was gerepareerd. Totale kosten Rs. 700 of 10 euro.

“Wow, wow, wow! Onvoorstelbaar wat een dag!”

DE MAN ZAL HET NIET DODEN

Dit is nog niet alles. Ongeveer twee of drie weken later was ik weer in Jaisalmer op bezoek bij een oude vriend en winkeleigenaar. Hij liet me opgewonden een krantenartikel zien. Een bekende Bati Rajput was veroordeeld en kreeg ‘n gevangenisstraf omdat hun pasgeboren meisje was overleden.

Dit gebeurde kort nadat moeder en baby thuiskwamen uit het ziekenhuis. Het was het gesprek van de dag. Je moet je realiseren dat de echtgenoten de baby's niet willen doden want dat is zogenaamd vrouwenwerk. Ze vertellen hun vrouwen dat zij het moeten doen. Het wordt gedaan met een pot zachte klei, een grote hoeveelheid opium of door verhongering. Rond deze tijd heeft de acteur Amir Khan er ook een tv-programma aan toegewijd. Kun je het geloven? Nu gingen de maatschappelijk werkers, de dokters en de politie rond en controleerden pasgeboren meisjes. Het leek erop dat de meisjesmoord stopte zodra er verschillende gevangenisstraffen werden gegeven. Wat niet veranderd kon worden, omdat het zogenaamd honderden jaren lang in de cultuur was geworteld, kwam tot een abrupt einde toen de gevoelige snaar naar de portmonnee werd geraakt en het zou grote financiële verliezen betekenen.

Laten we bidden dat het zo blijft.

PUSHKAR

Toen mijn zoon elf jaar was, gingen we in november naar de jaarlijkse kamelenmarkt in Pushkar, Rajasthan. Het is werkelijk fascinerend hoe duizenden kamelen op één plaats worden samengebracht. Sommige kamelen waren nogal opvliegend en weigerden om de vrachtwagens op te gaan voor transport. We boden de boeren een helpende hand bij het laden van de kamelen en dat werd zeer gewaardeerd.

De boeren vroegen of mijn elfjarige zoon al getrouwd was.

Tot groot ongenoegen van mijn zoon antwoordde ik: “Nog niet, maar we zijn op zoek.” De boeren werden onze vrienden en omdat alle hotels en kamers volgeboekt waren, nodigden ze ons uit om bij hen te slapen. Hoewel ze bundels geld in hun dhoti's hadden gerold voor het kopen en verkopen van kamelen bevestigden ze: “Bij ons ben je veilig. Niemand durft ons te beroven.” In plaats daarvan brachten we de nacht door in de auto, omdat de stoelen naar achteren klaptten en we op een veilige plaats geparkeerd stonden. Later leerde ik dat ouders hun jonge jongens al op zes, zeven of achtjarige leeftijd trouwen. Ze trouwen echter met jonge volgroeide vrouwen. Helaas is de echtgenoot te jong om zijn huwelijksplicht te vervullen en dit wordt gedaan door de vader van de pasgehuwde zoon. Deze huwelijks aangelegenheden maken deel uit van hun cultuur en niemand bekommert zich er om of vindt dit vreemd.

Trouwen op jonge leeftijd is een zorg minder voor de ouders dat hun zoon er zou overschieten en dus gaat de cyclus van “Trouwen met mijn zoon, betekent trouwen met mij!” door.

EENVOUDIGE LES IN “WAAROM OORLOGEN?”

Terwijl ik in Rajasthan was, bezocht ik een van die prachtige forten en ik werd verteld dat op zekere dag de schatkist van de Maharaja leeg was, dus verklaarde hij oorlog aan de Bengali's. Hij ging er met zijn leger naar toe, roofde hun goud en enkele mooie meisjes en zijn problemen waren opgelost. Het was zo'n eerlijke en eenvoudige les waarom oorlogen worden gevoerd.

We bezochten een kerkhof in Engeland en zagen de lijst van jonge mannen die hun leven hadden gegeven in de Eerste Wereldoorlog. Daarboven stond geschreven: “Ter ere van God”. Ik kon dit niet begrijpen, omdat het bleek aan te duiden dat God, die liefde is en ons leert om ‘je vijanden lief te hebben’, de oorzaak van die oorlog was. Zou het niet eerlijker zijn als er stond: “Deze mannen gaven hun leven voor hun vaderland”?

HOOFDSTUK 16

GEBEURTENISSEN EN WONDEREN

DAT IS DE MAN

Mijn goede vriend, de advocaat, nodigde me uit om zijn woonplaats te bezoeken en zijn familie te ontmoeten. Hij legde me uit: “Enkele jaren geleden trouwden de zonen van één gezin allemaal met dezelfde vrouw.”

In het Westen wordt dit beschouwd als 'vrouwelijke polygamie' of in dit geval zijn het broers die met dezelfde vrouw trouwen en dat wordt 'broederlijke polyandrie' genaamd. De reden hiervoor was dat het land niet verdeeld werd. Alle zonen hadden dezelfde moeder en ze werkten allemaal in hetzelfde land.

Hij legde mij uit, dat het nog maar twintig of dertig jaar geleden was, dat maatschappelijk werkers kwamen om hen voor te lichten over seksuele ziekten en dat deze praktijk nu veranderd was. Mijn vriend had eerder in zijn leven Jezus aangenomen en vroeg me of ik voor zijn moeder wilde bidden. Zijn moeder lag in bed. Ze was ouder en erg zwak.

Ik bad voor haar en mijn vriend vertelde me dat moeder steeds weer droomde over een man die heel erg lief voor haar was. Niemand begreep waarom zij de dromen had en wat het betekende. Ik liet haar een mooie afbeelding van Jezus zien die ik bij me had, waarop ze zei: “Dit is de man die steeds naar mij toekomt.” Ze was zo blij toen ik haar de foto gaf om het naast haar bed te zetten. Ik vertelde haar dat het Jezus was. Ik legde uit dat we in hem 'mukti' oftewel redding hebben en dat hij ons door de dood heen begeleidt naar ons nieuwe en eeuwige leven.

Ze was een schat van een vrouw en bad graag met mij. Kort daarna maakte ze de stap naar de andere kant.

Ik had deze zelfde foto in mijn kantoor.

Een jongedame kwam mijn kantoortje in en zei tegen me: “Als ik naar die foto kijk dan krijg ik er kippenvel van. Wie is dat?” Ik legde uit wie hij was, en ze opende graag haar hart voor hem.

VERSCHILLENDE CULTUREN EN DENKWIJZEN

Veel van onze denkpatronen en religies of godsdiensten worden meer gevormd door het sociale klimaat en de cultuur waarin we opgroeien dan door Gods woord. Andere culturen hebben totaal andere opvattingen over wat moreel goed of fout is, of het nu gaat om eetgewoonten, huwelijk, autorijden, seks, leven, God, kledingvoorschriften, goden, familie, leven na de dood, de hemel, reïncarnatie, enz., enz. Maar helaas wordt Gods naam vaak als een stok gebruikt om onze culturele en persoonlijke geloofsovertuiging aan anderen op te dringen.

146 JAAR OUD

In New Delhi deden we met de kinderen een voorstelling om de patiënten in een kankerinstituut op te beuren, we deelden bloemen uit aan de patiënten en verpleegkundigen.

Ik ging met een bejaarde patient praten. Hij vertelde me dat hij al ouder geworden was. “Meneer, mag ik vragen hoe oud u bent?” - “Ik ben 146 jaar oud.” - “Echt, dan bent u zeker ouder geworden!” De verpleegster die voor mij vertaalde, bevestigde dat de man waarschijnlijk gelijk had over zijn leeftijd. Hij legde uit dat hij uit het noorden van Pakistan kwam.

Ik heb het later online nagezocht en er is een stam in de bergen van Noord-Pakistan, de ‘Hunza’, waar mensen tot 160 jaar oud kunnen worden.

Het zijn bergmensen; ze hebben geen sportscholen of andere moderne voorzieningen en diëtisten om hen te adviseren over ‘gezond leven’. Maar het is verbazingwekkend wat eenvoudig leven en gezond voedsel kan doen voor een persoon.

WE LIEPEN DE VERKEERDE KANT OP

We waren net verhuisd naar Haryana. Deze staat is berucht, omdat daar meer dan eens aanrandingen voorkomen. Samen met een vrouwelijk familielid die op dat moment bij ons was, werd ik uitgenodigd om een functie bij te wonen. Het was niet ver van ons huis, dus we liepen erheen.

Toen het rond elf uur 's avonds afgelopen was, liepen we terug naar huis. Ik was nog niet zo bekend met de omgeving en we liepen we de verkeerde kant op. Ik realiseerde me dit en we liepen terug om naar huis te gaan. We merkten dat een nieuwe SUV ons langzaam voorbij was gereden met vier mannen erin. Verderop draaide de auto ook om. We verlieten de weg en moesten door een afgelegen open plek, omgeven door bomen en struiken lopen om thuis te komen. Ons huis was zo'n 70 tot 100 meter verderop. De auto stopte en het zag er niet zo goed uit, want ze keken gretig naar mijn familielid.

Ik zei een schietgebed, "Heer, bescherm ons alsjeblieft." Ik was bang dat als we zouden rennen ze achter ons aan gingen komen en zeer mogelijk mijn familielid zouden inhalen.

In die situatie was het enige alternatief om het gevaar onder ogen te zien. Ik zei dat ze gewoon verder moest lopen, terwijl ik me omdraaide en twee flinke stenen oppakte, waardoor ze zich realiseerden dat ze misschien geen gemakkelijke prooi hadden.

Ik denk dat ze de ramen van hun nieuwe SUV meer waardeerden dan dat ze het risico namen om achter de dame aan te gaan.

De auto reed langzaam weg. "Dat was even gevaarlijk, lieve Heer bedankt voor de bescherming en help me alsjeblieft om nooit meer in zo'n gevaarlijke situatie terecht te komen."

ONDERWERP VAN CORRUPTIE

Ik was aanwezig op een grote vergadering in Delhi met ministers en andere hoog geplaatste ambtenaren waar het onderwerp corruptie besproken werd.

Ik stak mijn hand op en kreeg de microfoon aangereikt: "Mijn dank voor de gelegenheid om te spreken. Ik werk met een stichting om onderwijs te geven aan de minder bevoorrechten.

Ik sprak met een van onze vrijwilligers over een krantenartikel waarin iemand zijn moeder had bedrogen en met al haar geld was verdwenen. Ze legde me het volgende uit: 'Ik zal je eerlijk vertellen. Als ik een heleboel geld aangeboden krijg, zou ik heel misschien wat van mijn principes kunnen verbuigen. Maar één ding weet ik zeker: ik zal mijn moeder nooit beroven.

Vandaar, wil ik over het onderwerp van corruptie ons deze vraag stellen: 'Beroven wij onze dierbare Moeder - Moeder India?'"

Daarna volgden de verschillende handdrukken en complimenten, en dan hoop je maar dat het niet allemaal op dove oren valt.

PSYCHISCHE PROBLEMEN / MIJN VROUW IS ZWANGER

In een hotelvergadering in Delhi sprak ik over de psychische gezondheidskwesties en hoe de geschiedenis zich herhaalt.

Ik vergeleek onze problemen met de slangenbeten die de kinderen van Israël hadden opgelopen want *'Het volk sprak tegen God... en de Heer stuurde vurige slangen onder het volk'*. In die tijd maakte Mozes een koperen slang *'en iedereen die omhoog keek naar de koperen slang leefde'*. (Numeri 21:5-9)

Vandaag de dag slaan deze slangen toe met onze psychische problemen zoals: angst, hypertensie, depressie, zelfbeschadiging, enz. Jezus zei: *'Zoals Mozes de slang ophief...zo moet ik ook worden opgeheven'*. (Johannes 3:14,15) Door naar Jezus op te kijken en zijn woorden aan te nemen dan zal het gif van onze geestelijke gezondheidsproblemen langzaam maar zeker uit onze ziel en geest verdwijnen.

Na de vergadering vroegen verschillende mensen mij om gebed.

Drie maanden later kwam ik daar weer terug om te spreken. Na de samenkomst kwam een jong echtpaar naar me toe en de man vertelde me heel opgewonden:

“Mijn vrouw is nu drie maanden zwanger door u.” - “Ho jongen, rustig, niet zo snel! Maak je geen zorgen. Ik had er niets mee te maken.” - “Nee, weet u niet meer dat de laatste keer toen u hier sprak ook voor mijn vrouw bad? U bad dat de Heer haar baarmoeder zou openen en dat is gebeurd, dat heeft hij gedaan. Sinds we getrouwd zijn hadden we een aantal jaren artsen en klinieken bezocht, omdat we een kind wilden, maar dit was zonder succes totdat U voor ons bad.”

“Mag ik één ding uitleggen: “Ten eerste kan ik het me niet herinneren dat ik voor jullie gebeden heb. Ten tweede, als de Heer ons gebed verhoort, is dat zo verbazingwekkend mooi, maar eerlijk gezegd is dat zijn zaak. Ik breng alleen het verzoek, en als hij het beantwoordt, omdat het volgens hem de juiste tijd is, dan is dat zijn beslissing.

Mijn gebeden zijn net zo goed als de gebeden van anderen. Als jij voor anderen gaat bidden, dan zal je zien dat de Heer ook wonderen doet voor de mensen waar jij voor bidt. Daarom is bidden voor en met anderen zo belangrijk.”

LUISTEREN NAAR DE HEER...

Om verschillende redenen verhuisden we terug naar Engeland, maar ik bleef de projecten in India enkele maanden per jaar bezoeken. Na een toespraak in Engeland vroeg een dame me: “Waarover spreekt de Heer tot je?” - “Dat hangt van mijn vraag af.” - “Ik bedoel, ‘Hoe spreekt hij tot jou?’”

“Het is eerlijk gezegd heel eenvoudig. Als ik een vraag heb, vertel ik hem dat ik een vraag, of een onrustig gevoel over iets heb en of hij me kan vertellen wat hij ervan denkt. Ik tik mijn gebed en mijn vraag op mijn laptop en omdat ik zijn stem niet hoor, zeg ik: ‘Heer, ik dien je met mijn hart, mijn ziel en mijn verstand. Ik veeg mijn gedachten schoon van wat ik denk dat er moet gebeuren. Jezus, ik stel mij open voor jouw wil of wat je zeggen wilt, want ik weet het niet zeker.’

Wat er dan ook in me opkomt dat tik ik op mijn laptop en ik neem dat gewoon aan als zijn antwoord.

Wat hij vertelt, probeer ik in praktijk te brengen en als ik dat doe, komt het meestal goed terecht.

Als ik niet zeker weet of ik het goed begrepen heb, dan ga ik er evengoed toch mee door, hopende dat ik het goed heb. Maar in dat geval vraag hem wel om me alsjeblieft te stoppen en de deur te sluiten als ik hem verkeerd begrepen heb, wat hij getrouw doet.”

PLATTELANDSVROUWEN

Terug in India werd ik uitgenodigd om op verschillende vrouwenconferenties te spreken. Deze waren vooral voor vrouwen van landbouwers. Naast het gebruikelijke vermaak waren dit ook serieuze bijeenkomsten.

Verschillende vrouwen hadden hun echtgenoot verloren, omdat die zelfmoord hadden gepleegd. Het werd mij verteld dat de overheid de familie van de zelfmoord overledene een financiële vergoeding gaf. Dus als de boeren hun schulden niet meer konden betalen, zagen ze dit vaak als de enige uitweg zodat de familie de schuld kon aflossen.

Ik vertelde hoe moeilijk en ontmoedigend het is voor een man om niet in staat te zijn om zijn gezin van eten te voorzien.

Ik legde de belangrijke rol uit die de vrouw in het huishouden heeft, want als de man ontmoedig is, kan de vrouw sterk staan en kan ze de man versterken door geloof te spreken en te zeggen dat het allemaal wel op zijn pootjes terecht zal komen, want we hebben vandaag nog te eten.

“We gaan Jezus om hulp vragen en je zult zien dat de zaken gaan veranderen. Hij zal ons helpen want hij heeft gezegd als je iets vraagt in mijn naam dan zal je het ontvangen.”

Aan het einde van de samenkomsten baden we samen ook voor de overledenen.

DE BLIKSEM SLAAT TOE

We sloegen van de snelweg af en draaiden de kleinere weg op om naar huis te rijden. Plotseling werd de lucht donker en het begon te regenen en te donderen met verbazingwekkende bliksemflitsen. Ik zat niet achter het stuur en was onder de indruk van de snelle weersverandering.

Plotseling kwam er op de weg een paar honderd meter verder een bliksemstraal kaarsrecht naar beneden. Daarna stopte het verkeer. Er stonden zo'n vier of vijf auto's voor ons. We zagen drie of vier jongens in het midden van de weg staan die het verkeer met stenen in hun handen nerveus tot stilstand brachten. Ze lieten niemand voorbijgaan. "Ik ga zien wat er gebeurd is."

De andere persoon in de auto zei: "Nee meneer dat moet je niet doen. Dit zijn slechte mensen, dit zijn rovers."

"Als het rovers zijn dan moeten ze om geld komen vragen, maar ze staan gewoon stil en worden drijfmat."

Ik vond mijn weg door de stromende regen en achter een motor zag ik een lichaam op straat liggen. Vier nerveuze jonge mannen liepen rond het lichaam met stenen in hun handen en ze lieten niemand passeren. Ik vroeg aan de jongeman met 'n baard, die iets rustiger leek dan de rest, "Wat is er gebeurd?"

"Meneer, we rijden op onze motoren en plotseling werd hij door de bliksem geraakt en hij was op slag dood."

In de Indiaanse cultuur raken mensen geen dode lichamen aan. Toch ging ik naar het lichaam en voelde zijn nek om te zien of hij nog een hartslag had. Hij was dood, dus toen ik heb stilletjes over hem gebeden. De jongen met de baard keek eerbiedig toe. Ik verontschuldigde me en ging terug naar de auto.

We wachtten minstens een uur. Een ambulance reed langs, ze keken naar het lichaam en reden door, want ze hadden een telefoontje om voor een levend persoon te zorgen. We zagen dat we er niet langs konden en aan beide kanten zat het verkeer vast.

We maakten ons klaar om in de auto te overnachten. Een uur later kwam de jongeman met de baard kwam naar onze auto. “Meneer, moet u nog ver gaan?” - “Ja, nog 220 kilometer naar de bergen.” - “Volg mij maar.” Hij maakte een pad voor ons door de auto's, we passeerden het lichaam en we waren op weg. De jongen bedankte me en ik bedankte hem. Ik sta er altijd verbaasd van dat als je een klein beetje zorg toont hoe dit beloond wordt.

U HEEFT TWEE LEEFTIJDEN

Ik was op zakenbezoek bij een bepaald bedrijf en toen ik met een jongeman sprak, zei hij zoiets als, “Meneer, u klinkt jonger dan u bent. Wist u dat u twee leeftijden heeft?”

“Nee, dat wist ik niet. Kan je me dat alsjebleeft uitleggen?”

“De ene is je kalender leeftijd, en de andere is hoe oud je je van binnen voelt.” - “Heel erg bedankt. Ik ben net drieëndertig geworden. Dat was enkele jaren geleden dus nu ben ik vijfendertig. Mijn grijze haren zijn mijn vermomming; dit geeft me veel voordeel vooral in de Indiaanse cultuur waar jonge mensen nog steeds grijs haar respecteren.

Bovendien krijg ik in het openbaar vervoer vaak een zitplaats aangeboden. Niet slecht voor een vijfendertigjarige.

MIJN MEDISCHE EIGENAARDIGHEDEN

Ik kan me niet herinneren dat ik in mijn leven ooit medicijnen heb gebruikt, behalve een tetanus injectie. Tijdens een bezoek aan Nederland werd ik erg ziek en iemand gaf me een paar paracetamols. “Hier dit zal je helpen.”

Die nacht liep ik naar het toilet zo ziek als een hond met delirium. Ik dacht dat ik dood ging, omdat ik waande dat ik iemand in de gang zag staan. Ik ben duidelijk allergisch voor paracetamol en wie weet wat voor ander soort medicijnen.

Na ongeveer een week ben ik hersteld, maar dat deed me besluiten dat ik medicijnen voor anderen laat staan.

Ik probeer gezond te blijven door gezond te eten en zo'n vijf keer per week een flinke wandeling te maken.

Ik knijp 's morgens eerst een citroen in een glas warm water, en wacht een half uurtje tot mijn lichaam het opneemt voordat ik iets anders eet. Ook drink ik iedere dag een paar liter water, vermijd waar mogelijk de magnetron en drink liever koffie of een glas wijn dan dieet frisdrank. Mijn tanden deden soms pijn door een infectie en de dokter zei dat ik met zout water moest gorgelen. Sindsdien poets ik mijn tanden, niet met tandpasta, maar met een beetje keukenzout en het probleem is opgelost.

WAT ALS GOD NIET BESTAAT?

“Johan, wat als je sterft en je ontdekt dat God niet bestaat?”

“Paulus zei, dat als we in dit leven alleen maar hoop hebben en niet zeker weten dat Christus bestaat, *'dan zijn we van alle mensen het meest ellendig'*. (1Cor.15:19) Hier ben ik het niet met Paulus eens, want zelfs als God niet zou bestaan, dan heb ik het gevoel dat ik tot nu toe nog steeds een prachtig leven heb gehad en beschouw ik mezelf van alle mensen de meest gezegende en gelukkigste persoon.

Als je er echter op blijft staan dat 'God niet bestaat', dan heb je net verklaard dat de Kosmische Energie niet bestaat, kwantumfysica is onzin, de Nobel-wetenschappers zoals Niels Bohr, Werner Heisenberg, Max Planck en Albert Einstein met zijn formule van $E=mc^2$, wisten niet waar ze het over hadden, en zodoende hebt je jezelf zojuist voor gek verklaart.”

“JOHAN, IK WIL JE NOG IETS VRAGEN”

“Dit klinkt allemaal wel prima, maar ik weet nog steeds niet of je een mafkees bent of niet. Mijn vraag is wat doe je eigenlijk daadwerkelijk dat bijdraagt aan deze wereld? Welke tastbare veranderingen hebben zich voorgedaan, of is dit allemaal onzin en geestelijke hoogdraverij?”

Mijn leven is in twee gedeelten: mijn privéleven en mijn beroepsleven.

In mijn privéleven doe ik graag onderzoek naar al mijn persoonlijke vragen over welk onderwerp dan ook. Ik vertaal dit in eenvoudige taal dat mensen van alle rangen en standen kunnen begrijpen. Ik respecteer alle godsdiensten, maar ik bind me aan geen enkele, want voor mij is God en zijn woord de ultieme waarheid en ik heb de eer om een van zijn kinderen te zijn.

Ik heb een website en aangezien ik altijd veel vragen heb, heb ik veel antwoorden gekregen die niet altijd de norm zijn. Ik veel wetenschappelijk onderzoek gedaan en meer dan 65 vragen en antwoorden samengesteld in A4 werkstukken, van de Schepping, Big Bang, Carbon-14, Reuzen, Dino's, de Ark van Noach tot de Antchrist, 666, en Uw Koninkrijk kome; van Mental Health tot zelfmoord, enz., enz. . Je vind er ook negen boeken en alles kan je gratis downloaden van www.johanpeters.in.

Mijn beroepsleven omarmt kinderen en volwassenen van alle religies, kasten en sociale achtergronden. Mijn ambitie is om de minderbedeelden in onze samenleving een beter begin in het leven te geven door middel van onderwijs, of het nu gaat om academisch onderwijs of om beroepsopleiding.

Voor de rest ben ik gewoon een eenvoudige man die van het leven houdt en het waardeert. Ik zit graag met mensen die zichzelf zijn en zich niet groot voordoen.

HOOFDSTUK 17

INDIA - DE MENSEN WAAR IK VAN HOU

EEN VAN DE MEEST BEVREDIGENDE DELEN VAN MIJN LEVEN

Zoals ik al eerder zei, werk ik met een niet-politieke, niet-religieuze Indiase liefdadigheidsinstelling of stichting. De leden van het bestuursorgaan zijn overwegend hindoeïstisch en hebben mij niet alleen gesteund maar ook bemoedigd in wat mij grote voldoening geeft en anderen helpt.

Met de hulp van vrienden en goed personeel run ik enkele onderwijs en beroepsopleidingscentra in het noorden van India. Hieronder volgen enkele willekeurige reacties van de kinderen:

“Mijn naam is J. Mijn ouders wonen in het dorp verweg. Ik woon hier bij mijn oudere zus, omdat ik wil studeren en er geen goede voorziening in mijn dorp is. Mijn ouders kunnen het schoolgeld van de privéscholen niet betalen, maar in dit ‘leer-centrum’ krijg ik gratis onderwijs. Hier kan ik mijn toekomst opbouwen en ik ben erg dankbaar voor de hulp.”

(De dokter zei dat J. ondervoed was, hij had vlekken op zijn gezicht en lichaam en veel witte haren op zijn hoofd. Het gaat veel beter met hem sinds hij de middageten bij ons krijgt).

“Hallo, mijn naam is S. Er zijn zes leden in ons gezin. Mijn vader is huisschilder en hij verdient weinig geld. Hij heeft veel problemen om voor ons te voorzien. Mijn ouders willen dat wij kinderen gaan studeren. Ik studeer in klas twee. We zijn erg dankbaar voor het ‘leer-centrum’, want anders kunnen mijn ouders onze studie niet betalen.”

“Mijn naam is M. Ik leer in klas twee in ‘t ‘leer-centrum’. Zowel mijn vader als moeder werken voor ons levensonderhoud.

Ze verdienen geld door de hele dag kleren te strijken. Maar na dat alles zijn ze nog steeds niet in staat zijn om voor ons onderwijs op andere scholen te betalen. Ik heb twee broers en ze studeren samen met mij in het 'leer-centrum'. Dit helpt ons om onze toekomst op te bouwen. Ik wil echt zeggen dat als deze school er niet zou zijn, dan zouden we nooit de kans hebben om te studeren."

Van de leerkracht:

We hebben twee studenten P. en D. waarvan de vader een dagloner is. Hij zei dat hij door deze school zijn twee dochters kan laten studeren.

We hebben K., wiens vader een drugsverslaafde is. Hij besteedt alles wat hij verdient aan zijn verslaving. K.'s oma brengt haar naar school en zegt dat K. alleen vanwege onze school kan studeren.

S. en Z.'s vader is een triest geval. Hun moeder kwam huilend naar school om ons te vertellen dat ze vaak geen eten hebben. (het zijn hartverscheurende verhalen zoals deze die me zo dankbaar maken dat we door onze sponsors gezonde middagmaaltijden aan deze kinderen kunnen geven).

VAN HET HOSTEL EN LEER PROGRAMMA'S IN DE JUNGLE

De kinderen komen uit zeer arme gezinnen en hebben nauwelijks kleren. Nu zien ze er zo knap uit in hun uniform. In een paar maanden tijd zijn sommige jongens zo veranderd. Een heel vervelende gladde jongen en 'belhamel' die het in zich had om crimineel of bankrover worden, veranderde drastisch in een opmerkelijk, onvoorstelbaar warm en vriendelijk kind.

Een hindoeïstische boer stond op in een van onze vergaderingen om zijn dankbaarheid te betuigen, "Meneer, we hadden alle hoop op onderwijs voor onze kinderen volledig opgegeven. Toen kwam opeens deze persoon en wilde onze kinderen lesgeven.

Nu kunnen onze kinderen al lezen en schrijven. Ik wil u namens ons dorp bedanken dat dit programma tot stand is gebracht." Dit dorp heeft een klein schoolgebouw gebouwd voor deze leraar om les in te geven.

Iemand anders vertelde: "In onze dorpen verdwijnt de religieuze vijandigheid die er bestond, omdat de ouders van verschillende geloven in de schoolcomitees en de vergaderingen voor het runnen van de leercentra met elkaar moeten praten".

Een vader vertelde ons: "Ik sta er verbaasd van wanneer mijn zoon van zeven jaar thuiskomt en ons les geeft. Ik ben er zo blij om."

We hadden ook lessen voor volwassenen. In het begin zaten de klassen vol met volwassenen, maar zodra ze geleerd hadden om hun naam te kunnen schrijven, kregen ze andere prioriteiten.

Ik daagde hen echter uit om te leren lezen. Sommige bleven langer studeren en waren zo trots om te laten zien dat zij nu konden lezen.

SUCCESVERHALEN VAN DE BEROEPSOPLEIDING

G. heeft de computercursus gedaan. Hij is getrouwd en is de enige persoon die in zijn familie met wie hij samenwoont, verdient. Zijn familie bestaat uit zeven personen. Hij runt nu een kleine computer DTP (Desk Top Publishing) winkeltje, die hem een inkomen geeft van ongeveer Rs. 10.000,- (rond de 140 euro's) per maand. Dit inkomen heeft de levensstandaard en vreugde in zijn gezin en familie veranderd. Hij is zo dankbaar voor deze beroepsopleiding, die hem deze nieuwe mogelijkheid heeft gegeven om in hun levensonderhoud te voorzien.

P. heeft twee kinderen. Ze heeft onze beginners- en gevorderde naaicursus afgemaakt en ze heeft een gesponsorde naaimachine gekregen. Ze maakt en repareert kleding en heeft een kleermakerswinkeltje geopend in het dorp.

Haar man had geprobeerd een klein bedrijfje te runnen, maar hun familie was erg arm. Nu zijn vrouw een naaiwinkeltje heeft, verdient zij redelijk en is het gezin goed vooruitgegaan. Ze brengt ongeveer Rs. 8.000 (rond de 115 euro's) per maand binnen en is zo dankbaar dat ze de kans heeft gekregen om dit vak te leren en laat iedere keer weer weten hoe dankbaar ze is.

V. was een goede leerling op onze school. Hij heeft zijn studie voortgezet is nu 'Bachelor of Education'. Hij studeert nog steeds kreeg een aanstelling bij de overheid als leraar op de basisschool en ontvangt momenteel een salaris van 18.000 roepies.- (rond de 260 euro's) per maand. Hij is onlangs getrouwd en woont samen met zijn bejaarde vader en moeder. Hij is de enige die verdient en is dankbaar dat hij bij ons een goede basis opleiding heeft gekregen voor zijn verdere studie.

P.'s familie bestaat uit vijf leden en was arm. Zijn vader was dagloner in de landbouw of waar hij dan ook werk kon vinden.

P. heeft zijn schoolopleiding bij ons afgemaakt en heeft ook de cursus van auto-monteur en de computercursus in onze vakopleiding gedaan. Na de vakopleiding werd hij bij een bedrijf aangenomen en hij neemt een vast maandloon van Rs. 10.000,- mee naar huis. Daarnaast krijgt hij extra voedsel en reiskosten vergoeding.

Hij geeft ook les in zijn vrije tijd. Van tijd tot tijd werkt zijn vader bij ons voor het onderhoud van de school en het schilderen als dat nodig is.

S. heeft de beginners- en gevorderde naaicursus volbracht. Ze is een goede kleermaker geworden en maakt mooie kledingstukken voor mannen zowel als vrouwen. Ze heeft een kleermakerswinkel in haar dorp geopend. Ze brengt elke maand Rs. 8.000,- (rond de 115 euro's) binnen om de vijf leden van de BPL (Below Poverty Line - Beneden de Armoede Grens) familie te helpen.

B.'s familie waren de armsten der armen, omdat zijn vader dagelijks werk probeerde te vinden. B. voltooide zijn school opleiding bij ons en vervolgde zijn studie en is nu een Bachelor of Arts. Op dit moment verdient hij Rs. 7000,- (rond de 100 euro's) per maand door Engels onderwijs te geven aan oudere studenten. Hij doet dit van huis uit en hun levensstandaard is aanzienlijk verbeterd. Hij is dankbaar voor het onderwijs dat hij bij ons heeft genoten.

A. had de opleiding voor timmerman voltooid. We hielpen hem na zijn cursus met timmer gereedschap. Zijn zeer arme familie telt vijf leden.

Hij is van huis uit timmerwerk gaan doen. Na twee jaar werd hij aangenomen bij een houtbewerkingsbedrijf dat meubels maakt. Zijn maandelijks loon ligt tussen Rs.10 en 12.000,-. Zijn vader is oud en kan niet meer verdienen, dus hij is het enigste in zijn familie die verdient en ze zijn ontzettend dankbaar voor de opleiding die hij bij ons heeft gekregen.

S. heeft de naaicursus voor beginners en gevorderden afgemaakt. Zijn familie is erg arm en bestaat uit vier leden. Na de cursus werkt hij van huis uit en verdient hij Rs. 6.000,- (rond de 85 euro's) per maand. S. is blij dat hij een vak heeft kunnen leren dat in ieder geval eten op tafel zet.

D. heeft zijn schoolopleiding bij ons afgemaakt. Zijn familie bestaat uit vier leden, ze hebben het moeilijk gehad om de eindjes aan elkaar te knopen. Hij heeft ook de opleiding tot automonteur in de vakopleiding gevold. Eerst repareerde hij alles wat met voertuigen te maken had en daarna begon hij een klein vervoer bedrijf met 'n autoriksja's en later met een auto. Hij verdient Rs. 12.000,- (rond de 170 euro's) per maand. Zijn familie is zeer te spreken over de kans die D. Kreeg om een vak te leren.

M. heeft de volledige naaicursus gedaan. Ze is gescheiden en woont nu bij haar ouderlijke familie. Door haar naaiwerk kan ze hen met Rs. 5000.- (@ 65 euro's) per maand ondersteunen.

Dit inkomen van haar kleren maken, heeft M. in deze moeilijke tijd van haar leven enorm geholpen, zodat ze geen financiële last voor haar familie is.

B. heeft de beginners- en gevorderde naaicursus met succes afgemaakt. Zij en haar man hebben drie kinderen, die op onze school hebben gestudeerd. Ze waren erg arm, omdat haar man wierookstokjes verkocht, wat een zeer schaars inkomen opleverde. B. Werkt van huis en voegt Rs. 4 tot 5.000,- toe aan het inkomen van haar echtgenoot.

P. voltooide zijn schoolopleiding bij ons en ging daarna verder met zijn studie. Hij is nu een 'Bachelor of Science'. Wij hebben zijn verdere opleiding deels gesponsord en hij heeft zijn diploma voor farmacie behaald. Momenteel loopt hij stage in 'n ziekenhuis. Hij is een goede baan beloofd in de medicijnen, of hij wordt aangesteld in een regeringsziekenhuis. Hij gaat waarschijnlijk beginnen met een salaris van Rs. 22 tot 25.000 (rond de 300 tot 350 euro's) per maand.

Dit zijn maar een paar van de mensen die we konden helpen. Namens deze mensen kan ik mijn dankbaarheid niet genoeg uitdrukken voor de hulp die we hebben ontvangen van onze weldoeners en sponsors.

HOOFDSTUK 18

AL MIJN WENSEN VERVULD

MIJN NAUWE ONTSNAPPING

Weet je nog hoe ik met mijn moeder praatte toen ik zestien was en al die dingen in mijn leven wilde doen? Laat me je eerst een ander verhaal vertellen over de bescherming van de Heer en over mijn nauwe ontsnapping. Samen met mijn jongste zoon en dochter gingen we voor een korte vakantie naar Kullu Manali, en we besloten met z'n drieën te gaan paragliding. We gingen eerst in een jeep de berg op en gingen te voet verder om het punt te bereiken vanwaar we zouden beginnen.

Ik was de eerste die moest gaan. Ik moest voorin de tweezitter zitten met de jongen die stuurde achter me. We stonden op de berg en toen hij ons vastbond, zei hij dat ik een beetje vooruit moest gaan. Ik zette een stap naar voren, maar kon niet stoppen, omdat de berghelling te steil was. Hij zei: “stop-stop”, maar ik kon niet “stop-stop” doen. De rand van de klif was niet ver weg en dat deed me even schrikken. Godzijdank was alles in orde want tot mijn opluchting zweefden we twee tellen later als een adelaar tussen de bergen.

DE VERLANGENS VAN MIJN HART

Twee jaar geleden werd ik 69 en ging ik op vakantie met mijn jongste zoon die toen 19 was. Hij wilde India weer bezoeken, zijn vrienden zien en zijn eigen vakantie betalen dus we hadden een laag budget vakantie. We maakten vrienden onder de studenten en backpackers, reisden met de plaatselijk bussen en maakten lange trektochten. 's Nachts sliepen we bij de plaatselijke bevolking in hun 'home-stay'. In Ladakh, Noord-India, huurden we een motor.

We gingen met enkele andere motorrijders naar 'Lake Pangong'. Het meer heeft een prachtige verscheidenheid van blauwe kleuren, en daarna hebben we de Nubra vallei doorkruist.

MIJN VERSNELLING WAS KAPOT

Mijn zoon herinnerde me eraan dat in de bergen mijn versnellingspedaal niet meer werkte. De hoofdbout was losgekomen en verbogen en een gedeelte van de draad was ook vernield. Er was geen monteur of iemand met gereedschap in de buurt, dus wat nu? Het enige wat ik bij me had was mijn zwitsers mes. De andere motorrijder had een 19 mm sleutel en een kleine pijpsleutel bij zich. Met de pijpsleutel en met wat stenen timmeren heb ik de bout rechtgebogen. Ik probeerde de draad met mijn mes te repareren, maar dat lukte niet. Met een deel van de schroefdraad verdwenen, weigerde de bout te grijpen en ik kon hem er niet inkrijgen. Na enige tijd te hebben geprobeerd, heb ik de bout uiteindelijk op de plaats gezet waar ik dacht dat hij moest grijpen en vroeg om een steen. "Ik vraag me af wat voor goeds dat zal doen?" zei mijn Amerikaanse vriend. Toch, met een "Lieve Jezus, jij kunt het doen" gaf ik de bout een goede klap... en ja, hij greep! Tot ieders verrassing werd de bout vastgedraaid, de versnelling was gerepareerd en we waren weer op weg.

Mijn leven heeft veel van dat soort verhalen. Toen ik met mijn eerste gezin rondreisde was, kwam onze 508 die de caravan trok tot stilstand, ofschoon de motor bleef draaien. Ik had geen idee wat er aan de hand was want ik ben geen monteur. Maar toen ik om de wagen heen liep om te zien wat er mis was, stak ik ergens mijn hand onder de auto en of je het geloven wilt of niet, mijn hand raakte het losgekomen deel aan. Ik ging op mijn rug onder de wagen, schroefde het losgekomen onderdeel weer vast en wonderlijk genoeg waren we weer op weg.

KARDUNGLA

Ik was niet wat je noemt een ervaren motorrijder.

Voordat ik de motor huurde had ik het gevoel dat ik 't groene licht kreeg om er echt van te genieten.

Het spannendste deel van de reis was over de Kardungla-pas te gaan, ook wel de 'hoogst begaanbare bergpas ter wereld' genaamd; 18.380 voet, oftewel 5,6 km hoog. Mijn zoon ging tot dan toe bij iemand anders achterop maar zij waren geslipt.

De rijder vertelde me dat hij niet meer de verantwoording voor mijn zoon wilde nemen. Geen van de anderen wilden het ook niet. "Oké dan ga je maar bij vader achterop."

De pas was off-road, vrachtwagens, modder, ongelooflijk. We werden tot stilstand gebracht door een grote aardverschuiving. Een bulldozer maakte de weg vrij; modder en grote rotsblokken werden aan de kant geschoven. Op het moment dat de weg weer vrij was, waren wij de eersten die weg waren, omdat we de rijen wachtende vrachtwagens, bussen en auto's hadden gepasseerd. Ja, we haalden de top. Natte sneeuw, hagel, modder en ijzige kou, maar dat voelden we niet want we waren zo opgewonden dat we ons doel bereikt hadden. Daarna was het bergafwaarts om de hoofdstad Leh te bereiken.

DALAI LAMA

Ik hoorde ook dat de Dalai Lama jarig was en dat hij op zijn verjaardag in Leh was aangekomen.

Ik had hem al eerder ontmoet op een grote vergadering in Delhi waar hij de eregast was. Omdat we in Leh waren heb ik hem een 'Happy Birthday' kaart geschreven en die samen met de pamfletten over het boeddhisme, hindoeïsme en de islam toegestuurd. Hoewel we hem niet te zien kregen, omdat hij net aangekomen was en uit moest rusten, kregen we van zijn persoonlijke assistent de verzekering dat ons pakketje aan hem gegeven zou worden.

Voor de rest liepen vele kilometers we over de geweldige bergen van Ladakh en de adembenemende heuvels van Himachal.

We trokken door wouden; ik kreeg blaren onder mijn voeten; we wasten in een waterval; kookten onszelf in warmwaterbaden; en bezochten de gouden tempel in Amritsar.

We ontmoetten enkele van de mooiste en warmste backpackers en mensen. Enkele backpackers uit Oostenrijk die hadden vernomen dat het mijn 69ste verjaardag was, gaven me een verjaardagstaart. Onvoorstelbaar geweldig lieve mensen!

MAJESTUEUS MONGOLIË

Begin 2019 hoorde ik twee van mijn jongste dochters praten om op reis naar Mongolië te gaan en terug te komen naar Moskou met de Trans-Siberië Express. Ik maakte een grap en zei, “Hebben jullie toevallig een lijfwacht nodig?” - “Oh echt, zou je willen meekomen?” - “Wil je echt dat deze oude vent met je mee komt?” - “We zouden het erg fijn vinden als je mee wilt komen.”

Door een miscommunicatie van mijn kant had ik mijn vliegticket naar Mongolië vijf dagen te vroeg geboekt. Tijdens die vijf dagen in Mongolië ontmoette ik Steve, een student uit Hong Kong.

We reisden samen naar de Mini Gobi. De Mini Gobi is een vrij drukke toeristen attractie met wat zandduinen. Ik kreeg te horen dat Mongolië ongeveer drie miljoen mensen en vijfenzeventig miljoen dieren heeft wat gemiddeld neerkomt op zo'n vijftientig dieren per persoon. Door mijn leeftijd eet ik over het algemeen weinig rundvlees, maar hier in de Mini Gobi was een groot deel van het lokale dieet grote porties gekookt rundvlees. Het duurde niet lang voordat ik naar wat verse salade verlangde. De nationale sport is worstelen en als mannen bij elkaar komen zal je ze vaak zien worstelen.

Ik stond er verbaasd van dat in Mongolië iedereen land kan pakken en het ontwikkelen zonder landregistratie of vergunning van de overheid.

Iemand vertelde me over het ‘Tsaataan’ volk of ‘het rendieren volk’, die ver in de bergen bij de Russische grens wonen.

STEVE

Toen Steve en ik terug naar de hoofdstad reisden, ondervroeg hij me. Hij vroeg over mijn werk en wetenschappelijk onderzoek.

Wat ik hem ook vertelde, hij luisterde aandachtig. Op een gegeven moment keek hij me peinzend aan en vroeg: "Johan, ben je alleen op deze weg of zijn er anderen bij je?"

"Het wordt soms eenzaam Steve, want je wordt zo'n beetje als een halfbakken idioot beschouwd als je buiten het kader van onze vier dimensies denkt, of erger nog, als je de schoolboeken en de moderne wetenschap in twijfel brengt. Mensen voelen zich ongemakkelijk en willen geen tegenstrijdige feiten accepteren.

Ze willen niet naar je luisteren wanneer je 'de onbetwistbare waarheid' van de intelligentsia in de zalen van het hoger onderwijs, met onderzoekingen durft te betwisten."

Steve was pas 22 en hij deed me zoveel aan mezelf denken toen ik zijn leeftijd had. We deelden samen een maaltijd en ik bad met Steve voordat we elk onze eigen weg gingen.

MIJN TWEE DOCHTERS ARRIVEERDEN

De volgende dag kwamen mijn twee dochters aan en we namen de bus naar Mörön. Een groot deel van de weg was kris-kras over modderig grasland en de bus reed vele kilometers door allerlei velden en beken. De eerste dag dat we in Mörön aankwamen, bezochten we de Nadaam. De Nadaam is een jaarlijks festival met paardenrennen van 25 kilometer. De ruiters waren jonge kinderen van vijf tot acht jaar oud. Hoe lichter het kind, hoe beter de kans was dat het paard de lange afstand kon winnen.

Mijn dochters wilden uitrusten, want ze hadden tot hun vertrek gewerkt. Terwijl ze aan het prachtige Hövsgöl-meer uitrustten, ging ik er vijf dagen opuit naar het Tsaatan-volk.

HET TSAATAN VOLK EN MIJN ZERE ACHTERSTE

Eerst 'n hele dag in de jeep; ik sliep die nacht in een 'yurt' en hielp met het schoonmaken van een schaap voor een barbecue.

De volgende dag zat ik twee uur achterop bij een motor en daarna zeven uur op een paard om de bergen over te steken.

Ik was met een gids en een extra paard voor mijn bagage, wat ik bijna niet had. We waren met z'n tweeën en drie paarden

Het paardenzadel was van hout en hoewel ik een dikke Mongoolse jas onder me had, kon ik het hout zeker voelen.

De bergen en het landschap waren adembenemend, maar mijn achterste deed pijn. "Heer, wat ben ik begonnen?" - "Je wilde het, dus nu heb je het en moet je niet moeilijk doen." We kwamen aan bij het Tsaataanse volk toen de zon onderging en ik werd uitgenodigd om te eten. "Nee bedankt, mag ik alsjeblieft een bed." Ik sliep in een Tee-Pee of Wig-Wam zoals de Indianen in Amerika die hebben.

Oorspronkelijk komen de Tsaatan uit Siberië. Het bed was ruw met ongelijke planken, maar ik was doodmoe en had een goede nachtrust. De zon wekte me op. Ik was opgefrist en mijn achterste deed geen pijn meer. Slaap, de verfrissende genezer.

De rendieren zijn buitengewoon zachtvaardige dieren. Toen ik ertussen stond begon een rendier mijn hand en vingers te likken en te zuigen. Ik kan nog steeds niet geloven dat zo'n majestueus gewei boven op hun hoofd kan groeien. Na een eenvoudig ontbijt gingen de mannen kaarten en gokken terwijl de vrouwen kookten. Ik hakte wat hout dat de vrouwen zeer op prijs stelden. De jonge kinderen renden rond en speelden, terwijl de jonge tienermeisjes te paard de rendieren naar de grasvelden brachten. Er was geen school voor de kinderen en als ze honger hadden aten ze rendiervlees.

Hun leven leek eenvoudig en ongecompliceerd. De dag dat ik vertrok vilden ze een van die mooie dieren. Ik gaf ze een gift en ter herinnering kreeg ik het gewei mee. De mannen adviseerden me dat wanneer ik de vacht van het gewei afhaalde dat ik het bloed van het gewei moet mengen met wodka want vertelden ze, 'dit maakt een man sterk voor vrouwen.'

Bij mijn vertrek vertrok de vader van de familie waar ik verbleef ook te paard naar Rusland. Ik vroeg hem: "Heb je een paspoort?" Hij begon te lachen: "Ha, jij paspoort nodig; ik geen paspoort."

De terugreis was nog eens zes en een half uur te paard en hoewel ik wat kleine schaafwondjes op mijn benen kreeg, was het de reis zeker waard. We gingen met de motor terug naar de yurt, waar ik de vacht van het gewei heb verwijderd. Aangezien ik geen wodka bij me had, besloot ik geen gebruik te maken van het bloed. Vandaar nam ik die nacht de jeep terug naar Mörön.

Mijn dochters waren reeds naar de hoofdstad Ulaanbaator gegaan. Ik moest een dag wachten om de volgende nachtbus te nemen. Ik bezocht de Nadaam weer; zag meer paardenraces en woonde de worstelwedstrijden in het stadion bij.

De 'Olifant' en de 'Valk' gingen met mij op de foto. De 'Olifant' betekent zeven keer kampioen en de 'Valk' betekent vijf keer kampioen; dit zijn grote jongens die honderden ponden wegen.

De volgende avond nam ik de nachtbus terug naar de hoofdstad. Ik ontmoette mijn dochters en we brachten de dag door als toeristen. We zagen de 'Genghis Khan' standbeelden, bezochten het museum en gingen naar de markten.

Van daaruit gingen we samen naar de 'Khongoryn Els', dit zijn de grootste zandduinen van de 'Gobi' woestijn in het zuiden van Mongolië, vlak bij de Chinese grens. We zagen kuddes kamelen, bezochten de 'Flaming Cliffs van Bayanzag', waar dinosaurus fossielen zijn ontdekt; en de 'Khavtsgait Petroglyphs' een verzameling oude rotstekeningen die in de berg zijn gekrast.

DE TRANS-SIBERIË EXPRESS

We reisden terug naar Ulaanbaator, waar we op de Trans-Siberië Express stapten. Eenmaal in Rusland realiseerde ik me dat de benzine en diesel de helft van de prijs was van wat we in Europa of Engeland betalen. De eerste stop was Irkoetsk aan Lake Baikal dat het diepste meer ter wereld is.

Het Baikalmeer is 636 km lang en vlak als een spiegel. Vanuit Irkoetsk namen we de bus naar Listvyanka. Hier lieten we een deel van onze bagage achter om onze rugzakken te verlichten en zo de zware, maar wel mooie 27 kilometer lange trek door de bergen naar Bolshie Koty te maken. De volgende dag namen we de veerboot terug naar Listvyanka en de bus naar Irkoetsk, waar we weer met de Trans-Siberië Express naar Krasnoyarsk reisden.

In Krasnoyarsk werd ik uitgenodigd door een Engels sprekende groep studenten die wekelijks samenkomen. Mijn dochters gingen naar de prachtige fontein, terwijl ik op weg was naar de Engels sprekende studenten. Ik werd gebombardeerd met vragen over het werk in India en mijn geloof. Eén persoon in het bijzonder wilde als vrijwilliger naar India komen. Ik had 'n heel interessante avond met deze jonge Russen.

Onze volgende halte was Jekaterinburg. Hier bezochten we de begraafplaats van tsaar Nicolaas II en zijn familie. De Romanovs werden in 1918 door een vuurpeloton gedood en in 1981 door de Russisch-orthodoxe kerk heilig verklaard als martelaren.

Vanuit Jekaterinburg waren we op weg naar onze laatste halte, Moskou. Ik kan onmogelijk alle markten en plaatsen beschrijven die we bezochten, maar het was zeker de reis waard. Je zou de 'Sint Basilius kathedraal' en de 'Cirkellijn' van de Moskouse metro op je verlanglijst moeten zetten want de stations langs deze lijn zien er allemaal als extravagante ouderwetse danszalen uit.

Vanuit Moskou namen we een goedkope vlucht terug naar Londen en daar nam ik afscheid van mijn lieve dochters. Ik was hen zo dankbaar want het was door hun kennis van het internet, hun planning, onze visa, het boeken van hostels, taxi's, het vinden van bezienswaardigheden enzovoorts, wat deze maand voor mij een onvergetelijke ervaring had gemaakt omdat ik twee van de allerbeste persoonlijke reisgidsen had.

HOOFDSTUK 19

WROEGING EN VERGEVING

VERGEET JE JASSEN NIET

Terug van onze vakantie vertelde mijn jongste zoon me dat wanneer hij een parkeerplaats van een kantoor uitreed hij per ongeluk een kleine kras op een BMW maakte die daar geparkeerd stond. “Wat deed je toen?” - “Ik ging het kantoor binnen en vroeg wie de eigenaar van de BMW was.” - “Heb je dat gedaan?” - “Ja, die meneer kwam met me mee en we hebben de kras met 150 pond schade vergoeding opgelost en toen zei de man tegen me: ‘Jij gaat het goed doen in het leven.’”

Ik vertelde mijn zoon het verhaal over toen ik met mijn eerste gezin door Frankrijk reisde. “Op zekere dag, toen de portmonnee bijna leeg was, moesten we eten en winterjassen voor onze drie dochters kopen. We deden onze boodschappen en vonden drie mooie warme jassen, precies wat ze nodig hadden. We hadden net genoeg geld voor alle artikelen en de jassen. De kassière tikte onze spullen aan en gaf ons de rekening. Toen zei ze: ‘Oh, vergeet jullie jassen niet’, omdat ze dacht dat de jassen al van ons waren.

Dan heb je die fractie van een seconde om je beslissing te maken; pak de jassen en zeg, ‘dank u wel’, of je zeg, ‘mevrouw we moeten nog voor de jassen betalen’. Het voelt goed als je de juiste beslissing neemt; we hebben voor de jassen betaald en onze kinderen zagen er mooi uit. De Heer beloont ons voor dat soort beslissingen.”

“Vader, je zei dat de Heer je beloont voor dat soort beslissingen. Hoe heeft hij je dan beloond?” - “Hij beloonde me met de onbetaalbare gave van een zoon die eerlijk genoeg is om de eigenaar te vinden van iets dat hij per ongeluk beschadigd heeft.”

WROEGING?

Heb ik spijt van mijn leven? Niet over het pad dat ik heb gekozen want daar heb ik geen seconde spijt van. Toch heb ik, zoals ik al eerder zei, spijt van mijn kwetsende woorden die ik niet ongedaan kan maken.

Ik begrijp de woorden die koning David bad: *"Ik erken mijn wandaden; mijn zonde ligt altijd voor me."* (Psalmen 51:3) Ik twijfel er niet aan dat de Heer mij vergeven heeft, maar ik bid vooral voor degenen die ik gekwetst heb, omdat ik uit persoonlijke ervaring weet hoe moeilijk het voor ons als mensen kan zijn om elkaar te vergeven.

DAT ZAL IK NOOIT DOEN

Een paar jaar geleden werden we uitgenodigd voor een familie bezoek bij een Punjabi familie, waarbij de moeder, broers, zussen en kleinkinderen aanwezig waren. Plotseling sprak de 93-jarige moeder en zei: "Meneer Johan, kunt u ons een lezing over godsdienst geven?" - "Over welk onderwerp, mevrouw? Zal ik over vergeving spreken?"

Iedereen zat rechtop en moeder zei: "Ga alstublieft verder." Ik beseftte dat ik een gevoelig onderwerp had aangesneden.

"Vergeving wordt gemakkelijker als je zelf vergeven bent. We zijn allemaal zondaars en diep in ons hart weten we dat we vergeving van God nodig hebben. We vinden deze vergeving wanneer we het offer van de Heer Jezus als de 'Purusha Prajapati', de 'Allerhoogste Schepper' die mens werd, aanvaarden."

Een van de broers vroeg: "Oké, maar wat moeten we nu daadwerkelijk doen en hoe nemen we praktische stappen om het proces van vergeving te beginnen?"

"Onze woorden hebben echte geestelijke kracht, dus je begint met hardop te zeggen: 'Ik vergeef ze, ik vergeef hem of haar.'"

Plotseling zegt de moeder: "Dat zal ik nooit doen." Het was stil. Ik legde uit: "Mevrouw als mensen willen we wraak nemen."

Ik zie dat u een mooie familie heeft. Misschien heeft iemand u bedrogen of een familielid heeft misbruik van u gemaakt. Gedachten zoals, 'Dat zou ik nooit gedaan hebben' maken het moeilijk om te vergeven. Redeneringen als 'ze moeten weten hoe het voelt', en 'kun je je voorstellen wat ze me hebben aangedaan?' zijn zeer menselijk en daarom hebben we God's hulp nodig. Heeft u toevallig kaarsen in huis? We hebben een grote kaars en een kleine kaarsen nodig voor ons allemaal."

"Gurmeet, ren naar de winkel en haal een doos kaarsen."

Het duurde niet lang voordat we in de kamer er naast zaten. We hielden allemaal een kaars vast en keken naar de grote kaars die op de salontafel in het midden van de kamer brandde.

"Deze grote kaars stelt de Heer Jezus voor. We zullen onze kaars één voor één aan de grote kaars aansteken en hardop zeggen: 'Ik vergeef ze.'" Ik begon met een openingsgebed. Ik stak mijn kaars aan en zei: "Ik vergeef hen." Twee anderen volgden.

Toen was het moeder's beurt. Je kon een speld horen vallen en de sfeer was geladen. "Ik weet, mevrouw, hoe moeilijk het is om voor ons als mensen deze woorden te zeggen, maar mag ik de vrijheid nemen om voor u te bidden?" Ze knikte bedeesd.

"Lieve Jezus, ik bid voor deze moeder, met wie ik vandaag de eer heb om samen te zijn. Ik vraag u op dit moment haar te hulp te komen en dat u haar de kracht geeft om die eerste stap in het proces van vergeving te zetten, zodat u kunt beginnen met de genezing die vergeving in haar leven zal brengen."

Het was weer stil en toen kwamen de woorden: "Ik vergeef hen." Het was een van die momenten waarop je kippenvel krijgt. Toen we klaar waren verdween moeder naar haar slaapkamer.

Nadat ik thee had gedronken ging ik naar haar toe; ze lag op haar bed te rusten. "Moeder, hoe maakt u het?" - "Mr. Johan, ik weet niet wat er met me gebeurd is. Ik voel me zo anders, ik voel me zo licht en rustig."

“Moeder, die rust is de liefde van Jezus die u ervaart.” Er waren geen woorden meer nodig, we hielden alleen elkaars hand vast.

“WE ZULLEN GOED ZIJN.”

Als ik naar ieder van mijn kinderen kijk, sta ik er versteld van dat ik iets met hen te maken heb gehad. Voor mij zijn het allemaal genieën en hun studies gaan mijn eenvoudige geest ver te boven. Hun verscheidenheid van studies en loopbaankeuzes laat zien dat ze zeker geen automaten zijn, maar mensen met een verlangen om een positieve stempel op deze wereld achter te laten.

Als kinderen beloofden ze soms: “We zullen goed zijn.” Trouw aan hun woorden doen ze het niet alleen goed, maar uitstekend en ik bewonder ze daarvoor. Ik respecteer hen dat ze niet alleen overleven in deze huidige wereld, maar dat ze zelfs vooruitgang maken met nieuwe uitdagingen en vastberadenheid.

HET GAAT ME BOVEN DE PET

Ik moet zeggen dat het leven niet zonder moeilijkheden is geweest en dat we ons als mensen over alles kunnen verbitteren; dit kan zijn over de dood van een geliefde of zelfs over het weer. Bitterheid is iets waar ik vanaf moet blijven, want ik weet uit ervaring dat het mijn binnenste opvreut en de vreugde uit mijn leven steelt zoals niets anders dat kan doen.

Wanneer ik getroffen wordt door een negatieve gedachte over iemand of een situatie en ik betrokken raak bij deze rechtszaak die mijn gedachten in beslag wil nemen, dan heb ik een eenvoudige oplossing gevonden om het te stoppen. Ik nodig Jezus uit om alsjeblieft binnen te komen en te luisteren naar wat in mijn hoofd omgaat. Als ik dat doe, verdwijnen de bergen en komt alles weer op zijn pootjes terecht en zie ik het weer in het juiste perspectief.

Dan besef ik weer wat een wonder het is dat hij nog steeds van mij kan houden. Dat hij me zelfs ondanks mezelf wil gebruiken gaat me volledig boven de pet.

NIET VOOR DE ZWAKKELING

Ik ben nu terug in Engeland en heb een verfrissende tijd met mijn gezin en geliefden gehad. Kortgeleden zijn we met z'n drieën op huizenjacht naar Wales gegaan en daar bezochten wij de Romeinse ruïnes van 'Caerleon' in Newport. Daar zie je de arena waar de soldaten hebben geworsteld. Er is een museum aan verbonden met veel verschillende voorwerpen uit die tijd.

Wat ons interesseerde waren de overblijfselen van de barakken en toiletten. Er was een poster die liet zien hoe de Romeinse soldaten destijds de toiletten gebruikten.

Ik zal een deel van de poster citeren: “(Er was) een open goot bij de voeten van de ‘klant’. Hier spoelden ze de **sponzen** op stokken die ze gebruikten voor toiletpapier uit, voordat ze deze in een emmer met **azijn** dompelden om het te ‘desinfecteren’...”

Ik citeer nu een deel uit de Bijbel, “*de soldaten **dreven spot met hem**.. en boden hem **azijn** aan.*” (Lucas 23:36)

“*Daar stond een emmer vol azijn ... en **ze vulden een spons met azijn... en brachten die naar zijn mond**. Nadat Jezus ervan gedronken had, zei hij: Het is volbracht. Hij boog zijn hoofd, en gaf de geest.*” (Johannes 19:29,30)

Schokkend? Behalve dat hij naakt gekruisigd werd, wat de Romeinen deden, nam hij ook hun en onze sssshht... mag je niet zeggen! Toch vergaf hij ondanks alles.

“*Hij was veracht, verguisd en verminacht.. hij was 'n verstoteling.. geslagen en vernederd.. doorboord.. mishandeld.. gekneusd.. toch had hij nooit enig onrecht gedaan, nooit bedrieglijke taal gesproken.. hij droeg echter de schuld van velen en nam het voor zondaars op.. zijn striemen brachten ons genezing..*”

De beslissing ligt nu aan ons om te aanvaarden dat hij, “*voor ons welzijn werd getuchtigd.. mijn rechtvaardige dienaar zal velen rechtvaardigen- verdedigen, redden, valideren, verlossen-*” (Jes.53)

Er valt niets meer te zeggen, behalve dat mijn oprechte wens en gebed is, dat zijn liefde diep in de harten van de velen mag doordringen.

TER VERDUIDELIJKING

Het volgende is mijn onderzoekswerk. Ik wil er nogmaals op wijzen dat dit mijn persoonlijke opvattingen zijn en volledig los staan van mijn sociale activiteiten.

Ik wil graag duidelijk maken dat ik geen kerkelijk christen ben omdat ik de eer heb een van God's kinderen te zijn. Hoewel mijn persoonlijke geloof mij inspireert en het leven van Jezus mijn motiverende kracht is, ben ik niet geïnteresseerd in religieuze activiteiten en religieuze bekeerlingen van de ene religie naar de andere.

Deze woorden van Jezus vatten mijn gevoelens op: *“Indien gij u niet verandert, en gelijk wordt aan de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.”* (Matteüs 18:3)

Dat koninkrijk is al-omvattend en al-inclusief, waar de staatsburgers mensen zijn, die als kinderen geloven, liefhebben en vergeven. Dat betekent niet alleen God liefhebben, maar ook onze medemens liefhebben en helpen, omdat ik hierin vaak tekort schiet, zoek ik zijn hulp want die heb ik heel hard nodig.

HOOFDSTUK 20

WEET JE WIE DIT GESCHREVEN HEEFT?

DE TREIN IS ONGELOOFLIJK

Behalve mijn vrijwilligerswerk besteed ik ook mijn extra tijd aan onderzoek wanneer ik de projecten bezoek. Zoals nu zit ik in de trein en gebruik ik dit uurtje om te schrijven.

Ik ben vroeg ingestapt en heb een half uur voor vertrek een rustig hoekje gevonden. Ik ben op weg naar de nieuwe medische kliniek die we vandaag in onze dorpschool openen. De opticien zal er zijn om de ogen van de mensen te onderzoeken en deels gesponsorde brillen voor te schrijven.

De trein is grote verwarring; "Cold drink, fris drank" - "Chai, thee, koffie!" - Een blinde dame draagt op haar buik een muziekdooos met knarsende muziek, terwijl zij in haar hand een paar munten heen en weer schudt. - Iemand met een mand op zijn hoofd verkoopt guaves. - Een man gekleed in een sari met felrode lippenstift is vooral gericht op tienerjongens en probeert hun geld af te pingelen, terwijl hij zo luid mogelijk in zijn handen klapt. - Een andere heer heeft op ingenieuze wijze een enorme hoeveelheid koopwaar uitgesteld. Het zweeft allemaal aan een touw met een haak die hij aan de handgrepen van de trein hangt. "Dos takka, dos takka", tien roepies is de prijs van zijn producten. Er is een constante stroom van marskramers. Ik zit in mijn hoek en ben druk aan 't typen, misschien word ik daarom met rust gelaten.

Het is een stoptrein en elk station geeft een nieuwe stroom van verkopers met tassen, manden, emmers en muziekinstrumenten. Op elk perron duwen mensen om uit te stappen, terwijl anderen duwen om op te stappen. Het is een prachtige verwarring.

“Meneer, wat denkt u van mijn India?” - “India is fantastisch en de kleurrijke verwarring is geweldig. Maar het beste is dat ik met Kerstmis naar huis ga om mijn geliefden weer te zien.”

DIE OUWE VENT ZIT ACHTER HAAR AAN - *'Pamfletten'*

Voordat ik de vlucht naar huis nam, bezocht ik de drukker om een pamflet af te drukken dat ik in elkaar had gezet, *'The Matrix of all Matter'*. Dit is een samenvatting van m'n boek *'In the Beginning...then What?'* hoofdstuk 13. Daarin citeer ik Nobelprijswinnende wetenschappers en leg ik met Einsteins $E=mc^2$ in eenvoudige wetenschappelijke termen uit hoe de wereld ontstond en wat de Kinetische Energie uiteindelijk moest zijn.

Link: <https://johanpeters.in/wp-content/uploads/2019/11/the-Matrix.pdf>

Toen ik op het vliegveld in de rij stond voor de veiligheidscontrole zag ik deze heel mooie jonge vrouw. Voor een ogenblik kruisden onze ogen elkaar en toen kreeg ik de ingeving, “Je moet haar je pamflet geven.” - “Nee Heer, dat kan ik niet doen.” Na de security zag ik haar in de parfumerie winkel. “Breng het naar haar toe.” - “Nee, dat kan ik toch niet maken. Ze gaat waarschijnlijk denken dat die oude kerel haar probeert te versieren.”

Ik ging snel de toiletten in. “Oké Heer, als ik haar nog één keer zie dan geef ik het aan haar.” Ik kwam uit het toilet en liep naar mijn poort, in de hoop haar niet meer te zien, maar daar stond ze weer in een andere winkel door boeken te neuzen.

“Hoi, ik wilde u dit geven, omdat ik dacht dat u het waarschijnlijk interessant zou vinden.” Ze keek me aan, nam de brochure en begon te lezen. Toen ze naar de eerste pagina had gekeken, keek ze me verbaasd aan en vroeg: “Hoe wist u dat ik hier interesse in had?” - “Ma'am, de 'Upperwala'* vertelde me dat ik het aan u moest geven.” - Ze keek nog meer verbaasd en ging door met lezen terwijl ik me verontschuldigde.

* 'Upperwala' betekent 'de Man van Boven' en wordt in elke religie in India gebruikt als informele uitdrukking voor God.

Onlangs kreeg ik interesse in het RFID-Microchip-implantaat, dus deed ik wat wetenschappelijk en schriftelijk onderzoek over de voor- en nadelen. Ik heb dit samengevoegd in een brochure, ***'The Microchip-implant'***. Het is iets wat je zeker moet lezen voordat je besluit om het implantaat te accepteren of af te wijzen.

Link: <https://johanpeters.in/wp-content/uploads/2020/05/RFID-microchip.pdf>

IS DIT UW WEBSITE?: <https://johanpeters.in>

Tijdens de vlucht scheen de zon recht in mijn gezicht en een heer kwam me helpen met het verduisteren van het elektronische raam dat nieuw voor me was.

Opnieuw voelde ik dat duwtje, "Geef hem er een."

Deze keer, hoewel hij zo'n zeven stoelen verderop zat, ging ik naar hem toe, "Meneer, dank u voor uw hulp met het raam en dat u me liet zien hoe het werkte. Ik wilde u dit geven, omdat ik dacht dat u het misschien interessant zou vinden. Kijk eens wat u ervan denkt." Ik heb me verontschuldigd en toen hij het gelezen had was hij diep in gedachten. Ik zag dat hij me iets wilde vragen en ging naar hem toe. "Dit is goed. Ik ben ingenieur. Weet je wie dit geschreven heeft?" - "Ja, meneer." - "Heeft u het geschreven?" - "Jawel, maar ik kan uw accent niet plaatsen, mag ik vragen uit welk deel van de wereld u komt?" - "Argentinië, en ik ga regelmatig naar Londen voor vergaderingen. Is dit uw website: johanpeters.in?" - "Ja, inderdaad." - "Ik ga zeker de site bezoeken en kijken. Dit is erg goed." - "Dank u, meneer."

MAG IK U FELICITEREN?

Het deed me denken aan toen ik weer in een hotel in Delhi sprak, en $E=mc^2$ uitlegde in verband bracht met de schepping.

Daarna komt deze Hindoestaanse heer naar me toe, "Meneer, ik ben een professor aan de Universiteit van Delhi. Mag ik u feliciteren? Dit is echt verbazingwekkend.

Ik wil uw boeken kopen en van dat boek wil ik twee exemplaren."

Dit laat heel duidelijk zien dat, *“uw woord geeft begrip aan de eenvoudigen”* (Psalmen 119:130) Dat ben ik, een heel eenvoudige man zonder titels, behalve ‘DGG’ (Door Genade Gered)

VERDER COMMENTAAR

“Met zijn nuchtere, recht-door-zee, vindingrijke en eenvoudige aanpak, heeft de auteur moeilijke en veel gediscussieerde onderwerpen onderzocht en aangesneden. Hij is duidelijk geen religieus persoon en ook niet politiek correct. Sommigen vinden zijn onconventionele stijl misschien verrassend, maar het geeft een frisse kijk op het leven, de liefde en God.” F.S. (Fine Arts U.K.)

“Ik geloof nu reeds veertig jaar, maar dit is de eerste keer in mijn leven dat ik de Bijbelprofetieën begrijp.” Brenda J. (moeder - Wales)

“Geweldig boek heb jij geschreven. Wat een toekomst! Laat ons werken zolang het nog dag is.” Piet K. (zending - Nederland)

“. . . fascinerend. De openbaringen hierin zijn zo frappant dat ik het weer door ga lezen om in gebed alle Bijbelverzen nog eens door te nemen.” John M. (voorganger - Engeland)

“Super! Ik heb het al gedownload en ik heb een link op mijn website gezet.” Andres N.V. (Missies - Z. Amerika)

“Het boek is geweldig... zeer verhelderend, verbazingwekkend veel onderzoek dat je hebt gedaan.” A.S. (Onderwijzer)

“Beste meneer, een geweldige studie. Ik zou zeggen dat het het boek van de eeuw is.” David J. (Uitgever)

IK BEGRIJP U NIET - *'Eschatologie voor de Gewone Mens'*

Voordat ik naar Engeland terugverhuisde, gaf ik bij ons thuis Bijbelles over mijn favoriete onderwerp, 'De terugkeer van Jezus of zijn wederkomst'. Een van mijn leerlingen vertelde me: "Ik kan niet begrijpen, waarom u dit niet in een boek schrijft, want niemand onderwijst deze Bijbel profetieën zoals u." - "Het spijt me, maar dit is niet mijn kennis, het is wat ik geleerd heb van mijn leraren, mijn studies en een beetje gezond verstand."

Ik besloot zijn advies op te volgen en begon te schrijven. Mijn eerste boek was *'Eschatologie voor de Gewone Mens'*.

Eschatologie is een bijbelstudie over hoe de toekomst zich zal ontwikkelen en het is ook in Nederlands. Het is een gratis download op de thuis-pagina van www.johanpeters.in

Link: <https://johanpeters.in/wp-content/uploads/2015/07/eschatology-NLx.pdf>

UITEINDELIJK STEMDE IK IN - *'De Kleine Boekrol'*

Aangezien het onderwerp in *'Eschatologie voor de Gewone Mens'* min of meer studiemateriaal is dat je volle aandacht vereist, voelde ik de behoefte om het interessant te maken met plaatjes en foto's, zodat het makkelijker is om op te nemen.

"Hoe zal ik het noemen?" – "*De Kleine Boekrol*" was 't antwoord.

"Ik kan het nooit *'De Kleine Boekrol'* noemen." - Ik herlas hoofdstuk tien van de Openbaring, waarin het deze titel genoemd werd; ik redetwistte dat ik die titel nooit zou kunnen gebruiken. Deze discussie ging vele dagen door, totdat ik eindelijk instemde. Het is een gratis download op mijn site.

Link: <https://johanpeters.in/wp-content/uploads/2014/11/kleine-boekrol-issuu.pdf>

EEN OMSTREDEN RECHTZAAK - *'In the beginning... then What?'*

Ik sprak met mijn zoon die in zijn klas de schepping had verdedigd en ik realiseerde me hoezeer we een objectief wetenschappelijk tekstboek voor studenten nodig hadden met betrekking tot onze oorsprong.

Ik begreep dat onze oorsprong iets te maken had met Einstein's 'relativiteitstheorie' en de formule $E=mc^2$.

Mijn zoon raadde me aan het in dialoogvorm te schrijven, zodat beide, de schepping en de evolutie theorie vertegenwoordigd zouden zijn. Ik deed mijn onderzoek vaak tot ver in de nacht, en schreef het in de vorm van een rechtszaak. Het werd een vurige rechtszaak waar de professor de sterkste argumenten van het Smithsonian Instituut gebruikte om de schepping aan te vallen. Terwijl de andere partij veel onderzoek moest doen om de schepping te verdedigen.

Alle vragen die ikzelf in mijn achterhoofd had over de schepping bracht ik naar voren. Ik gooide alle remmen los. Ik moest bewust weigeren om 'wijzer' te zijn dan God. "Hoe kan dat?" zul je vragen. "Door aan zijn woord te twijfelen en niet langer geloven dat het 100% waarheid is."

Toen ik dit gezegde voor mijn studie aannam, 'Ik wil bewijzen dat God gelijk heeft', werden de moeilijk te begrijpen, controversiële en zogenaamd ouderwetse Bijbelverzen deuren naar een heel nieuwe wereld, een wereld van schoonheid en waarheid, wetenschap en begrip, inspiratie en opwindung.

Terwijl ik de verschillende wetenschappers citeerde, moest ik leren over kwantumfysica, Carbon-14 datering, thermodynamica, natuurlijke selectie, evolutie, chemische en radioactieve mutaties, heliocentrisch, geocentrisch, firmamenten, de menselijke cel, onze hersensen, enz., enz. Noem maar op: alles wat met ons begin te maken heeft staat erin.

Ik ben een eenvoudige man en het is geschreven in eenvoudige taal die begrijpelijk is voor iedereen die geïnteresseerd is in onze oorsprong. Je kunt het zelf lezen maar het is wel in 't Engels, '*In the Beginning... then What?*'

Link:

<https://johanpeters.in/wp-content/uploads/2019/02/In-the-beginning-...-then-What-Amended...pdf>

AL MIJN PERSOONLIJKE VRAGEN - '*My Controversial Client*'

Met vrienden in verschillende godsdiensten had ik veel geleerd over God en zijn liefde voor ieder mens, ongeacht welke religie. Daarom begon ik hun religieuze geschriften te onderzoeken.

Ik realiseerde me dat er in elke religie die gouden draad te vinden is die ons naar een specifiek persoon met dezelfde kenmerken leidt; de Geheiligde in Boeddhisme, de Purush Prajapati in Hindoeïsme, de Mashiach in Jodendom, de Verlosser in Christendom, de Kalimattulla en Ruh-Allah in Islam - allen wijzen duidelijk absoluut zonder twijfel naar Jezus.

Vervolgens schreef ik deel twee van de rechtszaak, '*My Controversial Client*'. Daarin heb ik alle vragen verwerkt die ik zelf had. Als je persoonlijke vragen hebt zoals ik had over; God, het leven, seks, waarom staat God rampen toe? Hoe zit het met: voorbestemming, echtscheiding, masturberen, pornosites, polygamie, LGBTQ, zelfmoord, hindoeïsme, jodendom, boeddhisme, christendom of islam, enz., enz. Download het dan en neem de tijd om dit te lezen, want de niet-religieuze antwoorden die ik kreeg zijn echt verrassend en bevrijdend.

<https://johanpeters.in/wp-content/uploads/2019/10/MY-CONTROVERSIAL-CLIENT-kindle-cover.pdf>

'ANTIEKE BIJBEL' VOOR VANDAAG - '*Bible Secrets Unchained*'

Mijn volgende project was om te laten zien hoe de zogenaamde 'ouderwetse geschriften' wel degelijk voor vandaag de dag op wetenschappelijke feiten en zuivere waarheid berusten.

Ik voelde me als een rijk man, die een goudader gevonden had. Ik gaf commentaar alleen op de hoofdstukken en verzen waar we geen preken over horen.

De twee meest controversiële delen van Gods woord zijn; de Schepping en de Wederkomst van Jezus. Het is mijn hoop en gebed dat dit Bijbelse alternatief, in plaats van de vele uit-de-duim-gezogen theorieën, u een duidelijk wetenschappelijk begrip gaat geven over wat er gebeurd is, en nog gaat gebeuren.

U zult zien dat het christendom geen monopolie op Jezus heeft en waarom iedereen denkt dat zij de ware godsdienst hebben.

Link: <https://johanpeters.in/wp-content/uploads/2019/06/Bible-secrets-unchained-.pdf>

DE VERVANGING VAN CHRISTUS - **'A Man of Sufficient Stature'**

Mijn laatste project was "A Man of Sufficient Stature". Dit gaat over de Antichrist. Anti betekent nu tegen, maar in het oorspronkelijke Grieks is het αντι en betekent 'in plaats van' of 'vervanging van'.

Het legt uit waarom deze 'vervanger van Christus' zo geliefd zal worden volgens de Schriften. Hoe hij de wereld zal veroveren door financiën te gebruiken om de loyaliteit van de mensen te winnen en ons zal dwingen om een beslissing te nemen waar velen van ons niet klaar voor zijn.

Een belangrijk citaat dat we moeten onthouden is: "Als het 'zevenjarig vredesakkoord' ondertekend wordt, dan weten we dat de Bijbel profetie waar is en dan moeten we vooruit gaan denken wat we met ons leven willen doen."

Link: <https://johanpeters.in/wp-content/uploads/2019/11/A-Man-of-Sufficient-Stature.pdf>

"Een beknopt, verhelderend werk dat de huidige gebeurtenissen beschrijft en licht schijnt op de Bijbelprofetieën die tot nog toe in duisternis waren gehuld.. dit boek is een van de grootste geloofsversterkingen die ik ooit ben tegengekomen.. Het is uitdagend, tot nadenken stemmend en bevrijdend."

C. Volpe (Opvoedkundige)

HOOFDSTUK 21

VRAGEN EN ANTWOORDEN

KRIJG EEN ANTWOORD OP JE VRAGEN

Ik was van plan om veel samenvattingen van één pagina toe te voegen over verschillende vragen en de antwoorden. Ik heb besloten om het bij het volgende te laten, aangezien je de boeken gratis kunt downloaden van: <https://johanpeters.in>

Voordat je met de vragen begint, downloadt dan eerst de zes boeken van de thuispagina. - je klikt op het boek; het opent; vervolgens klik je op de rechtermuisknop; je slaat op als; en het boek is van jou. In de subdirectory 'Free Downloads' kun je ook de evangeliën, een goede studiebijbel en de pamfletten downloaden, zonder dat er verdere vragen worden gesteld.

Algemene vragen:

1. Als God zo goed is waarom schiep hij het kwaad?
'Bible Secrets unchained' pg.197
2. Waarom gelooft iedere godsdienst dat zij de ware zijn?
'Bible Secrets unchained' pg.220
3. Zijn de psychische problemen een herhaling van geschiedenis?
<https://johanpeters.in/history-has-returned/>
4. Wat is de hemel, de hel en ertussen in?
'Eschatology for Simple Folks' pgs.143-151
'Eschatologie voor de Gewone Mens' pgs.158-161
5. Waarom laat God rampen toe en hoe komen ze tot stand?
'My Controversial Client' pgs.26,27
6. Al je persoonlijke vragen over seks, porn, LGBTQ, enz.?
'My Controversial Client' pgs.44-53
7. Wat is de echte reden dat Judas Jezus verraadde?
'Bible Secrets unchained' pgs.202-204
8. Waarom zei Jezus, 'wie geen zwaard heeft laat hij er een kopen'? *'Bible Secrets unchained' pgs.206-208*

9. Welk uur was de kruisiging het zesde of het derde uur?
'Bible Secrets unchained' pg.210
10. Is de wederopstanding wetenschappelijk mogelijk?
'Bible Secrets unchained' pg.212 'In the beginning....then What?' pgs.180,181
11. Wat betekent de parabel van 'de oneerlijke rentmeester'?
'Bible Secrets unchained' pg.205
12. Waarom liet Jezus de demonen toe om de varkens in te gaan?
'The Little Book' pg.27
'De kleine Boekrol' pg.25
13. Wil God dat ik genezen word?
'Eschatology for Simple Folks' pgs.160-163
'Eschatologie voor de Gewone Mens' pgs.176-180
14. Wat betekent, "Ik heb jullie nooit gekend"?
'Bible Secrets unchained' pgs.198,199
15. Waarom was er bijna geen echtscheiding voor 't Christendom?
'My Controversial Client' pgs.54-60
16. Wat is het geslacht van de Heilige Geest? (voor dit werd ik voor ketter uitgemaakt) *'My Controversial Client' pgs.42,43*
17. Wat is zonde in God's ogen?
'My Controversial Client' pgs. 86,87
18. Is 'de Voorbestemming' waar of niet waar?
'Bible Secrets unchained' pg.200
19. Waarom de onenigheid over de Schepping - ons begin, en zijn Wederkeer - onze toekomst?
'Bible Secrets unchained' pg.8 'The Little Book' pg.93

Vragen over onze Oorsprong:

1. Is de Schepping figuurlijk gesproken of wetenschappelijk juist?
'Bible Secrets unchained' pg.9 'In the Beginning....then What?' chpt.13
2. Heeft de zondvloed plaats genomen en waar is het bewijs?
'Bible Secrets unchained' pgs.43-45
3. Is evolutie wetenschappelijk juist?
'In the Beginning....then What?'
4. Hoe werkt Carbon-14 datering?
'Bible Secrets unchained' pg.32
5. Hoe wordt de oudheid van de aarde en bergen gemeten?
'In the Beginning....then What?' pg.53
6. Hoe oud is de aarde in verband met de wereld bevolking?
'Bible Secrets unchained' pgs. 33 & 30,31

Vragen over Profetie:

1. Hoe studeer ik het boek Openbaring?
'The Little Book' pg.72 'Bible Secrets unchained' pgs.111 & 126
2. Wat betekent de 'getuigenis van Jezus'?
'The Little Book' pgs.8, 90
'De Kleine Boekrol' pg.7
3. Wat stellen de vier paarden van Openbaring voor?
'The Little Book' pg.57 'Bible Secrets unchained' pg.130
4. Hoe gaan de maaiers de tarwe van het onkruid scheiden?
'A Man of Sufficient Stature' pgs.29,30
5. Wat stellen 7 koppen en 10 hoorns op de draak voor?
'Bible Secrets unchained' pgs.147 & 78 'The Little Book' pg. 54
6. Wie of wat is de 'moeder der hoererijen' van Openbaring 17?
'Bible Secrets unchained' pgs.167-170
<https://www.youtube.com/watch?v=vwN5XGxr7F4>
7. Waarom moest BREXIT gebeuren volgens Bijbel profetie?
'The Little Book' pg.18
'De Kleine Boekrol' pg.16
'A Man of Sufficient Stature' pg.14
<https://www.youtube.com/watch?v=dRosmbfqV4Q>
8. Wat is 666 en waarom gaat de Antichrist zo geliefd zijn?
'A man of sufficient stature' pgs.11,12,18
9. Waarom verbiedt de Bijbel het RFID-microchip implantaat?
'A Man of Sufficient Stature' pgs.19-21
10. Neem een geïnformeerd besluit: accepteer ik de chip of niet?
'The Little Book' pgs.36,37
'De Kleine Boekrol' pgs.34,35
11. Hebben we 'Aliens' of marsmannetjes in ons midden?
'A Man of Sufficient Stature' pgs.31,32
12. Gaat er een atoomoorlog komen en wanneer?
'Bible Secrets unchained' pgs.171-174
13. Verward over de terugkeer van de Heer; Voor, Na of Middenin de Verdrukking, of vanavond?
'Bible Secrets unchained' pgs.115-118 'The Little Book' pg.23
14. Gaat er een 'Alien' invasie komen van 'Outer Space'?
'Bible Secrets unchained' pgs.178
15. Waarom wordt in onze opleiding alles gedaan om de Bijbel als ouderwetse rommel te zien?
A Man of Sufficient Stature' pg.32

VIDEO CLIPS:

Krijg je vragen beantwoord en bereid voor!

Typ in de YouTube-zoekbalk: **johan peters prophecy bite** - en dan vindt je 27 korte profetie clips in 't engels van ongeveer drie minuten, waarin je in chronologische volgorde wordt uitgelegd wat er zal gebeuren voor de terugkeer van de Heer.

Link:

<https://johanpeters.in/prophecy-bites/>

“onderzoek alle dingen en behoud het goede.”

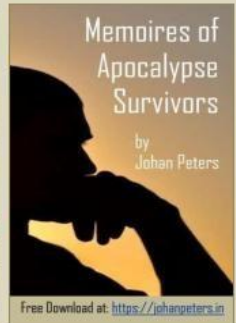
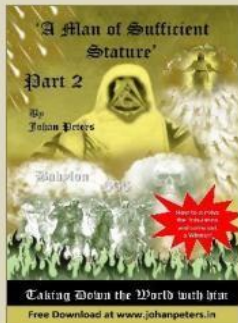
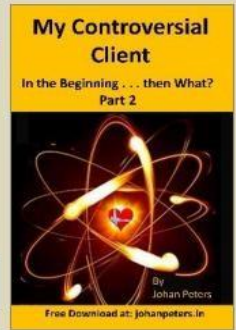
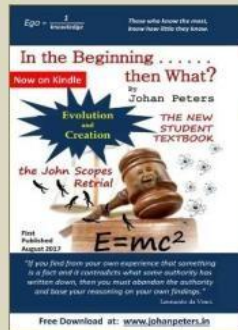
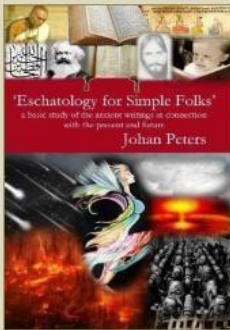
info@johanpeters.in

Jij schrijft en ik ga de tijd nemen om te antwoorden.

De acht boeken op de achterkaft zijn ook gratis....

Aangezien alles gratis is, verzoek ik of je dit alsjeblieft wilt doorgeven aan drie kennissen! Dankjewel!

GRATIS DOWNLOAD bij:
<https://johanpeters.in>

Sinds kind zijn wilde ik al weten; ‘t waarom en hoe alles in elkaar past. Ik was een van die kinderen dat vaak vroeg: “Maar waarom is dat nou?”

Nog steeds heb ik vragen en in mijn onderzoek heb dingen ondekt die niet precies de norm zijn. Gelukkig heb ik weinig bezittingen, maar ik voel me als een rijk man die goud ontdekt heeft.

Ik heb in meer dan 20 landen gewoond en wat ik geleerd heb kan je of mijn website vinden... Alle downloads bij <https://johanpeters.in> zijn GRATIS. Je kan kiezen uit negen boeken, en 65 A4 werkstukken waarin ik belangrijke en voor mij interessante punten aanpak, waar mensen vaak vragen over hebben. Ik hoop dat je er wat aan hebt.

Geen COOKIES en geen gezanik voor informatie, dan kan je het zo doorgeven als je dat wilt.

M.V.G.

Johan Peters
info@johanpeters.in

